

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

XII. ÉVFOLYAM, 16. SZAM
BUDAPEST, 1935 JÜN. 1
ARA NYOLCVAN FILLÉR

ANGELO
PHOTOS

Foto: Angelo, Budapest, IV., Váciutca 24.

GERVAY MARICA, AZ ÚJ MAGYAR FILMCSILLAG

KOMZSIK LAJOSNÉ
Párkány

felsőgelléri TAKÁCS CIA
Budapest

TROTTÓR-RUHA
Foto: Angelo

Társaságból

PERCZEL ZITA, BUDAPEST
Foto: Angelo

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XII. ÉVFOLYAM 16. SZÁM

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

BUDAPEST, 1935 JÚN. 1.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 10-7-25

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma 41.490. Előfizetési ár Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban, Németországban Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csechkorona, félévre 90 csechkorona, negyedévre 50 csechkorona. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei, Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 P.

*Vissza
az Istenhez
Ira: Japp Jenő*

Az amerikai képes lapok közül azt a felvételt, amelyen az oltár előtt egy táncosnő látható. A lange hölgy a mozdulatművészet százféle magasatos pózával igyekszik áhitatos hangulatot kelteni az érdeklődő közönség körében. A jelentések szerint ennek az amerikai templomnak igen nagy sikere van, a hívek minden egyes Istenisztelet alkalmával zsúfolásig megtöltik az Isten modernizált hajlékát és nagyon meg vannak elégedve a közvetítésnek ezzel a frivol formájával.

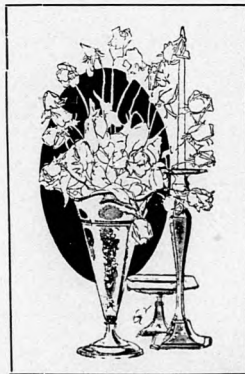
Milyen messzire lehetnek az amerikaiak az egy igaz Istentől, ha már odáig jutottak, hogy egy táncművésznő közvetítését is kitűnőnek találják. A vén Európában mi a papnál tartunk és valószínűleg meg is maradunk mellette, nem mint közvetítő, hanem mint Isten szolgája mellett. A szekták nálunk nem szaporodnak, szakadárokról, dáventistákról, szombatosokról és különböző túlzó gyülekezetekről egyre kevesebbet beszélnek. Ezzel szemben a bevett vallásfelekezetek a hitélet örvendetes elmélyedéséről számolnak be. Az emberek megtalálták az utat az Istenhez, hátat fordítottak a meddő tagadásnak, a francia forradalom bálványa, az

ész kultusza is halványodik. Mintha végeztek volna ezzel a véges adamánnyal. A szovjet se találja már olyan sötét erőnek az egyházat, kénytelen felfedezni benne a végtelenség és halhatatlanság szikráját. Az elmechanizált amerikai lélek e pillanatban egy táncosnő szép lábai körül tévelyeg, valószínűleg nem sokáig, mert mi szüksége van olyan mindenható hatalomnak, mint az Isten, a hajladozó hölgy műla művészetére. Számunkra az Isten ragyogó lényét semmiféle művészet nem tudja méltóan megszólaltatni, vagy belőle csak egy parányit is megcsillogtatni. Istenhez a sugallat szórnyain lehet közelebb férkőzni, őt semmiféle tömegszuggesztió nem teszi valóssá, Isten felé, föl a magasba, az öröm és a szenvedés ablakain át lehet fölnézni. Minden ember külső segítség nélkül is megtalálja, csak ez az egyéni út rendkívül hosszú, sok időt rabol el, bele is lehet pusztulni. Mi szegényen van abban, ha az ember az Isten iránti hódolatában rábizza magát az egyházra és elfogadja az ezer esztendőik leszűrt igazságait. Csalódás még nem volt nagyobb a földön, mint az, amelyik új Istent akart

az emberiségnek ajándékozni. Új Isten nincs, nem is volt, nem is lesz. Egy van, egy volt és egy lesz. Időnként kísérlék, hogy új nevet adjanak neki s a kételkedők, az elégedetlenek és az elbizakodottak szenvedélyes rohamra indulnak új bálványukért. Az Isten mosolya, a nap, ezekre a lázadókra is szelíden tekint le, a nagy mű másikkal mindennapi rejtelme, az eső, ezekre is megbocsátóan hullatja könnyeit. Anyanyit se tudnak elérni ezek az ellene feltámadó fényes elmék, hogy a tűz ne égesse meg az ujjukat, ha beledugják. Rockefeller karosszékét úgy veszik körül a milliók, mint egy miniszterelnököt a hízogók s ez a diétára foggott agg pénzkirály nem a milliók után nyúl, ha táplálni akarja hervadó gyomrát, hanem a pohár tej és a kétszersült után. Egész Amerika nem tud neki egy új gyomrot adni. Azzal a szerkezettel kell végigvándorolnia az életben, amelyet a megdönthetetlen és bölcs Isten adott neki, mikor megszületett. Minden találmány csak járték, amellyel elszórakozunk itt a földön, a lényeg: az hatáskörünkön kívül marad és soha el nem érhető. Előbb-utóbb rájön minden gondolkozó

ember, hogy sem az asztal, sem a páncélszekrény, sem az utazás, sem a dicsőség gyönyöreiből nem lehet maradandó bálványt faragni. S aki nem hisz, jól teszi, ha minél gyorsabban végére jár ennek a világnak, jól teszi, ha felforgatja a könyvtárat, szétféjt minden titkot, belenéz a napba s akár a holdba is belerépkülhet, hogy megtalálja azt az Istent, akit ő keres.

Ha össze nem törizúzza magát, vissza fog térni az Egyedülhez, az Örökkévalóhoz, akinek jelenlétére anyai buzgalommal figyelmezteti őt minden harang s akinek láthatatlan trónja felé mutat minden templomtorony.

A kőkarú férfi

IRTA:
SZÁNTHÓ
DÉNES

1.

Brunó, a szobrász, úgy tekintett magára, mint Michelangelo közvetlen leszármazottjára.

— A lélekvándorlás törvényei alapján — szokta mondani.

Ez az önhittség némileg megokoltak látszott, mert Brunónak a szobrászathól kifolyóan hathengeres autója, két titkára, három villája és számtalan ellenesége volt. Michelangelóval kapcsolatban ilyen adatokat nem jegyzett fel az utókor, — de persze ebből még nem következik, mintha Michelangelo nem lett volna zseni.

A huszadik század a művészetek aranykora, még akkor is, ha félreismerői a technika századának nevezik. Soha színésznő nem keresett annyit, soha énekest nem fizettek úgy meg, soha színdarab nem hozott annyi pénzt és soha aceszt Brunó nem lett volna kormányfőtanácsos és milliommio. A kereskedők tönkremenés közben néha felsőhajítottak:

— Hja, a Brémay Brunó! Könnyű neki. Szobrász... az egy pálya! Próbálna csak a textilszakmában...

2.

Szobrai röviden így szokta szignálni: „Br. Br.” Ez a „Br. Br.” ötven év körüli vékony, sovány, sápadt férfi volt, kicsit vízenyős és vöröses szemmel, vattázott vállakkal, vékony csuklóján a véséstől m gerősödött kezekkel és önmagáról szenzációsan jó véleményel. A nők imádták.

A szabók remekbe készítették ruháit. Az arisztokrácia csak nála dolgoztattott. Az inasa tűzbe ment volna érte.

A parkja buján illatozott. Brunó a szerencse fia volt.

Az Országos Lantos Szövetség megrendelte Brunónál a Muzika szobrát. A szobrot a Margitszigeten helyezték el és leleplezése Európaszerte szenzációszamba ment. Miatta elhomályosult egy pillanatra a Népszövetség minden mulatságos érdekessége, sőt még a világrekordok szenzációi is.

3.

A szobor fehér márványba faragott hegedülő férfit ábrázolt. Szétvetett lábakkal állott talapzatán, derekával kicsit előrehajolva. Baljával a hegedűt lefelé szorította, jobbával rányomta a vonót. Fejét kicsit oldalt fordítva a hegedűre hajította. Szeme lehunyna, ajka kicsit nyitva. Egész arcán valami túlvilági iblet. Testén az izmok megfeszültek, vállalai szinte remegni látszottak és mintha lüktetett volna a szív a márványon alatt. A szobor hatalmas csodálatos volt. Napról napra hatalmas tömegek vándoroltak elébe, álltak és nézték. Akkor a főváros kultúrügyosztálya padokat állítottatott fel a szoborral szemben, száz padot sorban, félkör alakban. És a padok minden este

szorongásig megteltek a zene szerelmeseivel, a téli nagy hangversenyek ismert habitúivél.

Este a szobor háttere, a fák és bokrok ellúntek, a fehér márványfigura pedig a szemben lévő fák lombjából reflektorfényt kapott. Lágyan változtak a színek a szobron: zöld, fehér, kék, sárga, piros fénycsóva ölelte át a hegedűt — és a közönség halotti csöndben ült előtte a kőpadokon és itta a halhatatlan muzsikát.

Két óra múlva kiadttak a reflektorok, a közönség megindultan állott fel helyéről. Néha tapsoltak is az emberek, mint egy igazi hangversenyen. Ilyen hatása volt Brémay Brunó új szobrának, a Muzsikának...

4.

Legközelebbi műve „Br. Br.”-nak a Rekord című szobor volt. Ezt az Országos Sportolók Köre rendelte meg nála. A szobor versenyautót ábrázolt, amint teljes sebességgel siklik a homokon, megapulva, elnyulva, hátradőlve és orrával a levegőbe fúródva. Vonalai az irtózatos gyorsaságtól elmosódtak, kormánykerekére rádőlt a megfeszített izmú vezető, mögötte mély nyom és homokfelhő. Mint egy ugrásra kész vad, olyan volt ez a bronzból öntött autósobor s szinte hallatszolt motorjának örült breggése és szirénájának sikoltása.

Ezt a szobrot a Városligetben állították fel. Leleplezésénél súlyos baleset történt. A szobor le volt vészonnal fedve, a talapzat előtt pedig sűrű, tömött sorokban ült az előkelő meghívott közönség.

Az Országos Sportolók Körének díszelőke ünnepi szónoklatot mondott Brunóról, aztán jelt adott — s a lepel lehullott. Ekkor az első sorokban ülő nők között pánik tört ki. Az volt az czrésűk, hogy a bronzutó rájuk rohan. Örült sikoltással ugrottak fel helyükről és széjjelrebbentek jobb- és balfelé, utat engedve a száguldo szobornak. Padok törték össze, ruhák rongyolódtak szét, sikoltások hallatszottak. Nyolc nő elájult, öit pedig letapostak a menekülők. A tömeghisztéria csak nehezen csillapodott le. Brunó dicsőségének téponton állott.

5.

S ekkor Brunó megismerkedett Cicaával. Cica egy nyolcadik kerületi szerény mosás és fényvassalóintézet harmadik leányger-

meke volt. Első testvére férjhezment, a második táncosnő lett és Cica egyelőre habozott, hogy a két lehetőség közül melyiket válassza.

Cica tizenkilencéves volt. Nagyon egyszerű, de nagyon tiszta ruhácskában járt mindig, mintha éppen akkor hozták volna ki a tisztítóintézetből. És a haja szőke... De milyen szőke! Benne volt ebben a szőkeségben tizenkilenc éve, gondtalansága, jókedve, életszomja, a napsugár, amit tizenkilenc tavaszon magába szívott s az emberek szemének tüze, amely véglegesülte ezt a hullámot, szőke hajbokráját. Brunónak volt egy újságíróbarátja, aki ne a géprőlírásszöveget Cicaéhoz régi barátság fűzte, így kerültek össze s a szobrász rögtön úgy érezte, hogy a felesleges dolgoknak egész sorát műveltemindaddig, amíg Cicaéknak nem udvarolt. A dolgot pedig korántse ment olyan könnyen, mint azt az ember az előzményekből következtetné. Brunó csak a szilárd anyagokkal tudott bánni, már pedig Cica nem volt kőből. Még fából se. Sőt...

„Br. Br.” eddig könnyen aratta sikerét a nőknél, mert mindnek imponált világhíre, gazdagsága, lángesze.

Cica azonban sokkal könnyelműbb kislány volt, semhogy egy zseni imponált volna neki s így „Br. Br.” épúgy kintlódott és verejtékezett a Cica rokonszövénye elnyeréséért, mint akármelyik fiatal katonatiszt, vagy orvostanhallgató, aki nem lángész.

„Br. Br.” bele is fekdét a dolgoba. Volt egy villája a Balatonon, amely közvetlenül a vízig érő hatalmas öspark közepén állott és a folyondár a tétőig kúszott rá. Meghívta ide Cicaát a mamájával együtt s rendelkezésükre bocsátotta az elsőemeleti pazar vendégszobákat, ő maga pedig a földszinten lakott.

A derek szülők természetesen boldogan ragadtak meg az alkalmat, hogy a világhírű művész barátságának fényében és valódi fayence-szal kirakott fúrdőszöbájában fúrdőhessenek s míg a papa tovább is a nyolcadik kerület fehéreneműit tartotta tisztán, a mama Cicaával elfogadta a szobrász meghívását.

A mama rádiót hallgatott, kézimunkázott, nagyokat aludt és nagyokat evett. Brunó és Cica vívalázní jártak. Brunó golfozni és bridzzeni tanította a kislányt, a kislány udvariaskodásra, szolgálatkészségre Brunót és így kvittek voltak.

A koraregeli órákat azonban műtérben töltötte a szobrász. Ajtaja zárva volt, északra nyíló, magas ablakain csak a madarak látták be. Ez volt a villa egyetlen helyisége, ahová Ciciának nem volt szabad belépnie. Ambár nem is nagyon akart. Míg Brunó a gránitot véste, Cica a habokat gyúrta. Pirosszegyes fehér trikója, barna bőre és a kék ég úgy libgett a vizek felett, mint a fiatalság zászlója.

6.

A dolog nehezen haladt, de Brunó bízott magában. Emlékezett a Muzsikára, amellyel ezeket hajtott művésztének igájába, emlékezett a Rekord hallatlan hatására s a nőkre, akiket alkotásai úgy meghódítottak, hogy neki már nem is volt egyéb tennivalója, mint megcsókolni azokat az ajkakat, amelyeket szobrai szereztek neki.

Cica meg csak egy egyszerű, nyolcadik kerületi kislány volt, tiszta és szőke, de természetes, hogy nem fejtethi ki a nagystílusú nők nagystílusú ellenállását...

Szóval Brunó megint szobrot faragott és Ciciát — aki valóban egyre kedvesebb lett hozzá — az új szoborral akarta végleg meghódítani.

S az új szobor elkészült. Cica egy nap a mamájával elment bevásárolni valamelyik közeli fürdőhelyre és ezalatt Brunó felállította a szobrot.

Parkjának egyik legromantikusabb részét választotta ki. A Balaton partján kis tisztás volt, nagyon magas fűvel és sok virággal benőve. Félkör alakban vén fák szegélyezték. A fák elé, arccal a víz felé, került a szobor. Csaknem kétméteres, életnagyságú gránitfigura volt, egészen alacsony talpazaton. Mintha a fűben állott volna izmos, meztelen lábaival.

A szobor címe ez is lehetett volna: Férfi. Széles vállú, erősnakú, domború mellkasú férfit ábrázolt; minden tagja arányos, izmos. Egyenesen állott, hatalmas karjai maga elé nyúltak, kicsit szétártulva. Kezei hívtak, vártak s a kőmárgok puha simogatást ígértek. Feje csöppet oldalt hajolt, ajkai szétnyitáltak, mintha valami meleg, becéző szót mondanának. Arcáról mosoly, odaadás, hűség, rajongás sugárzott. Soha még köbe ennyi finomságot, lágyaságot nem vettek bele, soha kő ilyen alázatosan nem hajolt valami láthatatlan figura felé s nem sugárzott még ennyi dacos elszántsát, küzdeni akarást, boldogság utáni vágyat: szerelmet.

A szobor arca különben, kicsit stílzálva, Brunó arcához hasonlított. Körülbelül olyan volt, mint amilyen Brunó — sze-

retett volna lenni, ha saját arcát ő maga s nem a természet faragta volna ki.

És a talpazatába ezt a szót véste: „Ciciának”. Hátul pedig alig látható betűkkel az a jel, amely előtt az utókor meg fog hajolni: „Br. Br.”

7.

Cicáké visszaérkeztek és együtt vacsoráztak Brunóval a villa terraszán. Cica jobbkedvű volt, mint valaha és szebb, mint amilyenek Brunó eddig látta. Valószínűleg azért, mert csinos dolgokat vásárolt be délelőtt.

Brunó is sugárzott a jókedvűl, mert nagyon meg volt elégedve a szoborral és mert olyan fényeket látott Cica szemében fel-felvillanni, amilyenek akkor sugároznak ki a szemhéjak alól, mielőtt — lehunynák őket.

S a mama is jókedvű volt, mert a lányát s a művészt annak látta, mert remélte, hogy készül köztük valami — és nagyobakat evett, mint máskor és még nagyobbakat nevetett.

— Cica — mondta vacsora után Brunó — szeretném, ha megnézné a szobrot. Ma állítottam fel. A jegenyesor végén van, a parton.

— Ott, ahol a kis tisztás van, amire úgy ráhajlanak a lombok?

— Ott.

— Megnézem. Mindjárt oda is megyek.

De — egyedül.

— Miért egyedül? — förmedt rá mérgesen a mama. — Majd Brunó új elkísér.

— Te ezt nem érted, mama. Egyedül kell odamennem!

Brunó boldog volt. Mennyi finomság van benne, gondolta, milyen érzeke van a dolgok iránt...

— Persze, hogy egyedül megy! — mondta hangosan és intett szemével a mamának. Az őszibarack után Brunó cigarettára gyujtott, Cica pedig karórájára nézett és felállott.

— Most elmegyek a szoborhoz. A szoborromhoz, — tette hozzá mosolyogva és Brunóra nézett. Brunó elpirult, mint mikor először fogadták el egy szobrárt a tárlalon.

— De nem jöttök utánam, komolyan?

— Nem, nem, ha már ilyen bolond vagy!

— mondta a mama.

— Szóval, a jegenyés végén, a tisztáson? Szervuszatok, félóra múlva visszajövök. És, kedves Brunó, előre is köszönöm...

— Utólag, kicsikém, — mondta Brunó s kezét csókolta Ciciának. Cica megrázta szőke sörényét, leszaladt a lépcsőn és hátraírtat kezeivel. Azok ketten hosszan utánanézték.

— Úgy-e, édes? — kérdezte a mama anyai büszkeséggel és egy patience kirakásába fogott. Brunó nyujtozott egyet és felállott ő is.

— Kicsit sétálok, sokat ettem, — mondta. És nekiindult a szobor felé vezető útnak, Cica után osonva, hogy a kislány észre ne vegye. Mert látni akarta meghatódását, fellekesülését, kitörő örömet, vagy könnyeit. Le akarta aratni a sikert, hiúságból és szerelemből. A sikert — és talán azokat a csókokat, amelyeket a szobornak kellett megérlelnie.

Eljutott a tisztásig s egy vastag fa árnyékában meghúzódott.

Cica ott volt a tisztáson, a szoborral szemben. Rájuk sütött a hold: a kislányra és a kőférfira. Brunó sok széphez szokott művészsze me soha ilyen szép látványt nem ivott, mint a Férfit, amint ölelő karjába hívta a kislányt, — és a szőke nőt, amint ott áll szemben az őriással, földbe gyökerezett lábakkal, hátraszegett fejjel, mintha azt mondaná a szobornak:

— Tégy egy lépést felém, te drága óriás! — Etelem legjobb műve, esküszöm!

— mondta magában Br. Br. és várta a fejleményeket.

A hold misztikus ezüst fényt öntött a tisztásra.

— Tehetséges vagyok, — mondta a szobrász és határozottan tetszett neki a Férfi, vágó, sóvárgó és akaró szerelmével.

Cica egy darabig nézte a szobrot, aztán fel-le járkált előtte, egyre gyorsuló, izgatót lépteivel. Körbejárta, meg is fogta, aztán elszaladt a vizpartig és újra vissza a Férfihez. Nekitámasztotta homlokát hatalmas mellének és remegve gyűrte a zsebkendőjét.

— Most kell valaminek történnie! — mondta magában Brunó és ehatározta, hogy előlép a rejteke mögül.

Ebben a pillanatban a szembenlévő oldalon széjjelnyitáltak a fák és fehérruhás fiú szaladt a szobor felé. Magas, hosszú, feketehajú fickó volt, a fejér tenisz nadrágban, fehér ingben. Hatalmas ugrásival egy perc alatt Cica mellett termett és átölelte.

— Miért késtél? — kérdezte síró hangon a leány.

— Ne haragudj, édes Putykó, vendégek voltak nálunk.

— Putykó?! — mondta magában Brunó és idegesen megborzongott.

— Úgy-e, nem haragszol?

— Nem — mondta a leány és többet nem mondott, mert a fiú ajka rátapadt az övére. Aztán elindultak szorosan összekarolva a víz felé és leültek a partjára, szembe a holddal, háttal a szobornak, egymásra hajolva.

Brunó szájában hirtelen megkeseredett a cigarettá izé. Egy pillanattig még tanácsalatlannal állott a fa mögött, aztán sarkon fordult és elindult a villa felé.

— Tehetségtelen! — mondta magában megvetőleg. De amint zsebreémlyesztett kézzel, lehorgaszott fövel és kezdő migrényével tovább haladt, nem tudta elhatározni, hogy kire is értette ezt a szót: a kislányra-e, vagy saját magára?

G y e r m e k r u h á k

AZ ESŐ

Írta: W. M. Doresevits

A Menny Fia — halhatatlan neve ragyogjon örökké! — Li-O-A császár, porcellánkastélya ablakában állott. Fialat volt és ezért jószágos szívű. A fény és pompa kellős közepében sem felejtette el, hogy gondoljon a szegényekre és szerencsétlenekre.

Patakokban zuhogott az eső. Sírt az égboltozat és könnyeivel előntötte a fákat és virágokat. A császár szíve fájdalmasan összeroszorult és így sóhajtott:

— Milyen szájalomraméltó az, akinek még csak kalapja sincs, hogy megvédje az eső ellen...

Aztán főkamrásához fordult és így szólt:

— Tudni akarom, hány ilyen szájalomraméltó ember él az én városomban, Pekingben!

— Ó, Nap Fényességé! — válaszolta Csung-Csi-Csang, térdrehullva és meghajtott fejjel. — Nincs lehetetlenség egy császár előtt! Mikorra leszál a nap, tudni fogod, ó, Virradat Atyja, amit tudni óhajtasz!

A császár szeifén mosolygott és Csung-Csi-Csang, amilyen gyorsan csak bír, elfutott San-Csi-Sanhoz, az első miniszterhez. Lélegzetfelve állított be és nagy sietésében nem is adta meg a köteles tiszteletet, ami az első miniszternek jogosan jár.

— A Mindenség Öröme, a mi legkegyelmesebb jötevőnk, — mondotta lehegve, — végtelenül nyugtalan... És pedig azok nyugtalanítják, akik Peking városában kénytelenek kalap nélkül jární ebben az esőben. Még ma tudni kívánja, hányan vannak ilyenek...

— Igen, vannak efféle naplopók, — felelte San-Csi-San.

És elrendelte, hogy Paj-Csi-Wo városparancsnok azonnal jöjjön hozzá.

— Rossz hírek jöttek az udvarból, — mondta Paj-Csi-Wo-nak, aki tisztelete jelül fejevel a földet érintette, — Létünk Ura szabálytalanságokat tapasztalt!

— Hogyan? — kiáltott fel ijedten Paj-Csi-Wo. — Hiszen ott van az a hatalmas, dúslombozatú park, amely körülveszi a császári kastélyt és elrejtí Peking városát!...

— Nem tudom, hogyan történthetett, — mondta San-Csi-San, — Öfelségét hátatáralnul nyugtalanítják azok a naplopók, akik ilyen esőben is kalap nélkül járkálnak. Öfelsége éppen ezért ma tudni akarja, hogy Pekingben mily nagy számú ez a csöcselék!... Kérem, intézkedjek eszerint!

— Azonnal hívjátok elem Chu-Ar-Dsung-ot, azt a vén lókötőt! — parancsolta a következő percben Paj-Csi-Wo, alantásrainak. És amikor eléje hurcolták és rémületében térdreerogyott, a mandarin a szitkok egész áradatát zúdította reá:

— Te csirkefogó! Te szélhámos! Te közönséges áruló! Azt akard, hogy veled együtt mindnyájunkat kerékbe törjenek?

— Kegyeskedjél közölni velem haragod okát, — mondta Chuar-Dsung, a mandarin lábai elé dobva magát. — Amennyit vigasztalan szavaidból megértettem, te engem méltatlan szolgálódnak ítélsz. Attól félek azonban, hogy bölcsességed valódi értelmét nem bírtam felfogni!

— Vén lókötő, csak arra vagy méltó, hogy egy disznócsordát őrizz, nem pedig a világ legnagyobb városát! Kína szászára személyesen vette észre, hogy mekkora rendtelenség uralkodik ebben a városban... hogy csirkefogók kószálnak az utcákban, akik még ebben a nagy esőben sem hordanak kalapot!... Estig jelenteni fogod nekem, hogy ezek közül mennyi van még Pekingben!

— Mindenről a legmesszebbmenően gondoskodni fogok, — felelte Chuar-Dsung, homlokával háromszor megérintette a padlót és elrohant, hogy a gong vésez kongatásával összehívja az őrséget.

— Hitványak! Közületek minden második lögni fog, a többi pedig máglyára kerül! Hát így vigyáztok ti erre a városra?!... Ilyen esőben kalap nélkül járnak az emberek?!... Egy órán belül fogjátok össze valamennyit, akiknek még csak kalapjuk sincsen!... Egy órán belül!... Megértettétek?!...

Az örök elszédtek, hogy teljesítsék a parancsot és egy órán keresztül valóságos hajtóvadászat folyt Peking utcáin.

— Fogjátok meg!... El ne eresszék! — kiáltották az örök, azoknak az embereknek a háta mögött, akiknek még csak kalapjuk sem volt.

Még egy perc hiányzott az egy órából, amikor már a fogház udvarán álltak valamennyien, akiknek nem volt kalapjuk Peking városában.

— Hányan vannak? — kérdezte Chuar-Dsung.

— 20.871! — felelte az őrség vezetője, a földig hajolva.

— Hőhérok, teljesítétek kötelességeket! — parancsolta Chuar-Dsung.

És egy félórán belül 20.871 fejnélküli kínai feküdt a fogház udvarán. És lándzsára szúrták ezt a 20.871 fejet és elretentő példaképpen körülhordozták Peking utcáin.

★

Chuar-Dsung Paj-Csi-Wo-hoz futott, hogy jelentést tegyen.

Paj-Csi-Wo pedig San-Csi-San-hoz.

Eljött az este.

Az eső előtört. Könnyű szél játszadozott a fák lombjaival. A leveleken és virágszirmokon kis gyémántok csillogtak a lehunyo nap fényében: az esőcseppek.

Új fényben és illatban fűrdött a császári park — és a Menny Fia, Li-O-A, porcellánkastélyának ablakában állott és gyönyörködött az eléje táruló szépségekben.

Fialat volt és jószívű, ebben a pillanatban sem feledkezett el a szegényekről és szerencsétlenekről.

— Igen, — mondotta Csung-Csi-Csang-nak, — jelenteni akarod nekem, hány olyan ember van Peking városában, akinek nincs kalapja, hogy védelmet nyújtsanak fejének az eső ellen.

— A Világ Urának kívánása teljesült, — felelte Csung-Csi-Csang és nagyon mélyen meghajlott.

— Hányan vannak ilyenek? Jelentsd az igazságot!

— Egyetlen kínai nincs Peking városában, akinek legalább egy kalapja nem volna, hogy esőben a fejére tegye. Esküszöm, hogy ez a tiszta igazság!

Csung-Csi-Csang meghajtotta fejét és mindkét karját a magasba emelte, hogy ezzel is jelezze a szent esküvét.

A császár arcán boldog, örömteli mosoly csillogott:

— Boldog város és boldog ország! — kiáltotta. — És mennyire boldog vagyok én, hogy uralkodásom alatt így virágzik a népem!...

És az egész udvar boldogságban úszott, látva boldogságban úszó hatalmas urát.

És San-Csi-San, Paj-Csi-Wo, valamint Chuar-Dsung a Szent Sárkányrend elsőosztályú kitüntetésében részesültek „a nép jóléte fölötti atyai gondoskodásukért”.

Szibériai kaland

Irtá: Ottfried Hahnstein

Fordította: K. Lányi Piroska

Számomra egész Moszkva Tatjánával volt tele. Belátom, hogy tenni kell valamit. Menekülni, amíg nem késő. Menekülni minél messzebbre, lehetőleg olyan helyre, ahol semmisen emlékezetet erre a zöldszemű, aranybarna hajú leányra. Szibériába jutott az eszembe. Ifjúkori kedvenc olvasmányaim, izgalmas vadász-történetek bukkantak fel az emlékezetemben. Magam előtt láttam a Tatját, a szibériai rejtelmes rengeteget, az üvöltöző farkassorókat, a lomhán kullogó medvéket, a rénszarvasoktól vont szánt... A behavazott szibériai vöröskőt is magam elé képzeltem, a különös házakat és a még különösebb embereket, eseménytelen, nyugodt életüket, az egyforma szürke eget és az egyenletesen hófehér földet... Mindez megjelent lelki szemeim előtt és forró vágy fogott el, hogy eljuthassak oda.

Nem sokat gondolkodtam, hanem felkerestem egy régi barátomat, aki egykori cári testőrök magaraznó szovjet-hivatalnokká vedlett át. Jó fiú volt ez a Vladimir Alexandrovics, rögtön megértette, hogy miről van szó. Neki köszönhetem, hogy másnap már a szibériai expressz különülékjében robotgattam kelet felé.

Krasznjarszki valóságos élvezet volt az utazás, onnan Jenisszejszki annál kevésbé. A keskeny, rugó nélküli kocsin huszadmagammal szorongtam. Hosszú ideig a Tatján haladtunk keresztül. A Tatján, amelytől babonásan fél a paraszt és amikor utitársaim háborzongató rablőhistóriáit hallottam, bevallom, nekem is inamba szállt a bátorság.

Végre mégiscsak baj nélkül célhoz értünk. Velem a kocsi Jenisszejszki egyetlen szállódjára előtt állt meg. Kiszálltam és egy óra múlva már kényelmesen elnyújtóztam az étterem kandallója mellett. Forralt bort ittam és közben a vendégül szállással beszéltem. Kora délután volt még ekkor, néptelen volt az étterem, de lassacskán szállingózni kezdtek a vendégek. Egyik asztalnál kártyáztak a vadköt ittak, a másikonál egy kecskeszakállas férfi viceket mesélt a pincérlélynak.

Lassan végére érek a boromnak. Hirtelen nagy álmoság szakad rám, szempillám ölmönhéhez, éppen elhatározom magamban, lefekszem a szobámban, amikor hirtelen felpattan az ajtó és egy fiatal suhanc ront be:

— Hallják... hallják? Repülőgép! — kiáltja izgatottan és arca lángvörös a felindulástól.

— Ugyan, Iván Stepanovics... ne beszélj bolondokat... hogyan kerülne ide repülőgép... talán vadlibók húznak erre felé... aztán, ha nagyon magasan érrefelé... aztán, ha nagyon magasan halálnak, a gágogásuk berregésnek halátszik... — kiáltja oda valaki a sarokasztaltól és, hogy izgalma palástolja, egész pohárral hajt fel egyszerre a vadkötől.

— Hallják? Hallják?

Igen, most már mindannyian hallottuk... motorberregés és nem vadliba-

gágogás volt az... Mindannyian kirohantunk az utcára és felfelé bámultunk. Pár perc múlva feltűnt előttünk a gép szürke teste is.

— Na, ugy-e... ugy-e, hogy mondtam! — diadalmaskodott a suhanc és dhítalt bámult a repülőgépre, amelyet eddig csak képeken látozt.

A gép egyre lejjebb-lejjebb ereszkedett...

— Le akar szállni, úgylátszik! — mondtam és megúvna a látványosságot, visszaballagtam a szállódba, hogy végre kialudjam magamat.

Hamarosan ágyba bújtam és elaludtam. Frissen, jókedvűen ébredtem fel... azt hittem, hogy órák hosszág aludtam már és csodálkoztam, hogy még nincs reggel. Megnéztem az órámat... csak este 10 óra volt.

— No, akkor lemegegy egy kicsit, hiszen még vacsora nélkül volnék! — gondoltam. Sietve föltöltöttem és rövid idő múlva már ott ültem az étteremben.

Alig fogtam neki a vacsoránkat, már megjelent a vendéglás és örömmel üsáigolta, hogy a repülőgép csakugyan Jenisszejszkihez szállt le. Amerikaiak ültek benne... valami milliárdos, aki éppen nászután van... és az a terve, hogy Alaszkan keresztül jut vissza a hazájába.

— No, erre is csak egy amerikai képes! — jegyeztem meg... Repülőgépen nászutazni... pláne Szibérián keresztül... ez senkijár már, mit kezdjenek jódolgukban! — mondtam és már tovább nem is igen érdekelt az egész repülőgép-história. Sokkal jobban szerettem volna, ha a vendéglás az amerikai repülők helyett inkább valami érdekes vadász-históriát mesél el.

— Aztán mondja csak, sok medve van ilyenkor a környéken? — kérdeztem.

— Medve? Hát igen, akad kérem... de azt még nem mondtam, hogy annak az amerikaiak orosz felesége van, négy nappal ezelőtt volt az esküvőjük Moszkvában...

— Esküvő? Moszkvában? A nő orosz... a férfi amerikai... Tatjáná jutott az eszembe, de nem, ez mégsem lehet... ekkora véletlennek nincsenek az életben... hiszen Jenisszejszki olyan messze van Moszkvától... ennyire mégsem tréfálhat meg a sors! — gondoltam és igyekeztem belemerülni gróf Zelensij híres vadásznaplójának olvasásába. Az ajtó kinyílt mögöttem... újra becsapódott. Könnyű lépteket hallottam. A többi asztaloknál összeszűgtek és mind-

annyian az újonnan jött vendégre bámultak. Gondoltam, hogy csakis az amerikai vendégek lehetnek... bosszantott, hogy ilyen szenciót keltenek, készakarva nem néztem oda. Mint valami kiszabott leckét, olvastam a könyvemet és bosszankodtam, hogy egyetlen mondatát sem vagyok képes felolgni. A gondolataim makacsul Tatjánával foglalkoztak, már pedig én ki akartam vetni őt az emlékezetemből... semmi értelme sincs már az egésznek.

Nyolc évvel ezelőtt Szent-Pétervárott ismertem meg őt. Kisleány volt még akkor, úgy tizenöt-tizenhat éves, egy dús-gazdag nagykereskedő egyetlen gyermeke. Nagy házat vittek, estélyeiken gyakran a legfelsőbb arisztokrácia tagjai is megjelentek. Zavaros idők járták akkoriban, a parázs már izzott a lábunk alatt, sohasem tudhattuk, hogy melyik percben csapnak magásra a lángok. Hamarabb robbant ki a forradalom, minsem gondoltuk. Évszázadokon keresztül elfojtott indulatok szabadultak fel, alantas ösztönök tomboltak minden akadály és gátolás nélkül. Pétervár utcáit pirosra festette a vér. Senkinek az élete nem volt biztonságban. Vidékről érkeztem éppen, mellékutakon keresztül igyekeztem lakósom felé. Magamban bűz-gőz imádkoztam, hogy baj nélkül érhessem otthonomat. Egyik sikátorból részeg horda fordult ki, felkoncoltak mindenkit, aki az útjukba került. Alig tudtam kitérni előlük. Utolsó pillanatban ugrottam be egy pincemélyedésbe és megápolapva vártam. Egy pillanatra csend lett újból, majd hirtelen női sikoltozást hallottam, óvatosan kidugtam a fejemet rejtekhelyemről és egy világosruhás nő láttam. Magából kikelve rohant egy vigyorgó, bozontosfejű katona elől. Már csak pár lépéssnyire volt tőlem, amikor hosszú ruhájában megbotlott... egyetlen pillanattal és martalékkal esik a tájékozó fenevadnak. Rémület fogott el, magam sem tudtam, mit csinálok, előkaptam revolveremet, célzóztam. A következő pillanatban

az üldöző nagyot kiáltott és végigzuhan a sáros utcán. A leány zokogva kapaszkodott belém, magammal vittem a pince-mélyedésbe, amely eléggé megvédett minden támadástól. Lassan megnyugodott a leány és felnézett rám. Megdöbbenve ismertem fel benne Tatjánt, a nagykereskedő elkényeztetett, gyönyörű leányát. Kérdeztem, felelt, megjutattam, hogy apját megölték, a házuk lángokban áll... ő az ablakon keresztül menekült el... térde vérzik és már alig áll a lábán. Panasolta és remegett közben a szörnyű emlékek hatása alatt. Csak most láttam, hogy tulajdonképpen alig van ruha rajta, pedig már ugyancsak foga volt az időnek. Uglátszik, éppen estély volt náluk, mert a kis Tatjana mélyen kivágott halványkék selyemruhát viselt. Karja, vállá teljesen szabad, lábán csak egy átázott selyempajoca. Gondolkodás nélkül leaptam kabátomat és gondosan beláburkoltam. A leány hátsón nézett rám és szorosan hozzám-simult. Éreztem finom, remegő testének minden porcikáját és boldog voltam, amikor éreztem, hogy megnyugodott és átmelegedett kissé. Reggelig álltunk ott, úgyszólván mozdulatlanul, szorosan összeszimulva. Ő a fardásától úgy, kéylimetlen álló helyzetében el is aludt, a vállamra borulva. Míg aludt, nem tudtam ellentánni a kísértésnek és megcsókoltam őt, illatos, zildt haját. Fölbébredt, mosolygott és megcsókolt.

— Ugy-e, én most már magához tartozom, Iván Ivanovics? — kérdezte és olyan melegen nézett rám, hogy vérem hirtelen átforrósodott. Nem válaszoltam, hanem megcsókoltam szép, kissé duzzadt piros száját.

Reggelre kissé lecsillapodott a város. A forradalmárok az itál és veréngész mámorát aludták ki. Kimerészkedtünk rejtékhelyünkről és gyalog vágtunk neki a városnak. A város szélein felkapaszkodtak egy parasztkocsra, amelyet egy ellenforradalmár érzelmű paraszt vezetett. Tatjánt egy öreg nagynénémnél helyeztem biztonságba, magam pedig visszatértem a lángokban álló városba. Az volt a célom, hogy összekötést ke-

reszek Vladimirrel, a volt cári testőrral, aki egyszer megúsította bizalmasan nekem, hogyha a forradalmárok kerüléne- nek uralomra, ő rögtön vezetőállásba jut. Meg is ígérte nekem, hogy akkor majd pártfogásába vesz. Annak idején bizony mosolyogtam ezen az ígéreten, mert biztosra vettem, hogy sohasem kell majd igénybevennem hajdani őrmesterem pártfogását, most azonban halálos komolyan számítottam Vladimirre, hiszen őtöle függött, hogy Tatjánt el tudom-e juttatni moszkvai rokonaihoz, akik állítólag az új rendszer hívei.

Hosszas nyomozás után sikerült is megtalálnom barátomat, tényleg nagy ember lett belőle és örömmel teljesítette kívánságomat. Külön kísérőt adott Tatjana mellé és táviratilag adott parancsot a moszkvai népbizottságnak, hogy a leány családjának semmi bántódása ne essék.

Nagyon nehéz szívvel vált el tőlem a kisleány. Azt hiszem, szerelmes volt belém és arról álmodozott, hogy majd feleségül veszem. Sajnos azonban olyanok voltak akkor a viszonyok, hogy lelkiismeretesség lett volna saját bizonytalan életemhez kötni a sorsát.

Hosszú évek teltek el. Oroszországban lecsillapodtak a kedélyek s az én helyzetem is megszilárdult valahogyan. A hivatásom Moszkvába vezetett. Dobogó szívvel szálltam ki a vonatból és minden nőben Tatjánt kerestem. A véletlen hamarosan összehozott vele. Egyik jóbarátom, a kiváló festőművész rendezett kerti ünnepélyt. A meghívottak névsorában Tatjana nagybátyja is szerepelt, különben semmi kedvem sem volt elmenni, de reméltem, hogy ott mégiscsak összelátalkozom majd a leánnyal... ha ugyan leány még, hiszen azóta csaknem nyolc év telt el... ő már huszonegy éves azóta. Amilyen szép és vonzó kis teremtes, bizonyára rengeteg kérője akad és csodálva lenne határos, ha nem volna már régóta asszony.

Találkoztunk, még nem ment férjhez, de már volt a lényében valami asszonyos. Alakja még hibátlanul karcsú volt ugyan, arca is szinte kisgyermekesen hmvas, de a tekintetében már lappangó kis tüzek bujkáltak és mosolya öntudatosan kacér volt.

Táncoltunk. Hozzásimult, mint akkor régen a pincehajlásban, de most nem félelemtől remegő tagokkal, hanem tudatos kacérsággal. Abbahagytuk a táncot, kisétáztunk a parkba... leültünk a lugasba, beszélni akartam, de nem tudtam, mit mondjak, hol kezdjem. Ő sem beszélt, hanem mintegy magától érteődően, felém nyújtotta az ajkát.

Forró, szerelmes percek következtek. Csak annyit tudtam mondani közben: szeretlek!... Elváláskor a fülemből sügta, hogy másnap este egyedül lesz otthon... a rokonai elutaznak pár napra. — Gyere el feltétlenül... sok mindent kell elmondanom! — mondta és ott-hagyott felzaklatott gondolataimmal.

Nem aludtam egész éjjel, lázasan vártam a másnapot, amikor megmondhatom majd neki, hogy nincs miért várniuk tovább, szeretem és most már abban a helyzetben vagyok, hogy feleségül vehetem...

Reggel, régi rossz szokásom szerint, az ágyban olvastam el az újságokat. Pár percnyi gondtalan lapozgatás után, halottalványan zuhantam hátra a párnákra. Az újság Tatjana közeli esküvőjéről adott hírt. Számítalanszor átfutottam a hihetetlennek látszó híradást, míg fel tudtam fogni a szörnyű valóságot. Még nem tértem magamhoz egészen,

amikor kopogtattak az ajtómon és a lakásodóm egy borfőköt nyújtott be az ajtóhasadékán. Remegő kézzel bontottam fel és kihúztam belőle a keskeny névjegyet, amelyen Tatjana figyelmeztet a délutáni találkozára.

A névjegy kiesett a kezemből és képtelen volnék meghatározni azokat az érzéseket, indulatokat, amelyek akkor elfogtak.

Kiábrándulás, undor, gyűlölet, szerelem és ágasdok hiúság viaskodott bennem... Egyetlen megoldás volt csak... menekülni!

...

Mindez elvonult lelki zsemém előtt és lapoztam néhánnyat a könyvemben, hogy talán egy érdekesebb részlet majd te tudja kötni a figyelmemet. Olvasni kezdem, de egyszerre azt éreztem, hogy valami merőn figyel engem. Önkéntlenül felpillantottam... elszápadtam... hátra-hökölttem... azt hittem, a képzetelem üz velem gonosz jätékok... mert a terem túlsó oldalán, velem éppen szemközt... Tatjana ült és engem nézett. Mindketten, mintegy parancsra, felálltunk, egymás felé indultunk. Bár az is lehet, hogy csak én indultam el és ő mosolygva várta, hogy odaérjek hozzá.

— Tatjana!... Iván!

Percekig nem tudtam más szót kiejteni. Szerettem volna megfójtani és ugyanakkor szerettem volna mosolygó arcát csökkalk borítani...

— Vártalak, Iván... fájt, hogy nem jötél...!

— Nem jöttem... mert tudd meg, hogy soha életemben nem kellett az, ami a másé... se más jószága, se más asszonya... Te már akkor ahhoz a másik férfíhez tartoztál, akinek a felesége vagy azóta... Mit gondolsz? Nem vagyok én gazember!

— Gazember nem vagy, de ostoba voltál... mit tudhatod, vajon leítem volna annak a másíknak a felesége?!

— Hallottam, hogy millárdos az urad... eladta magadát, Tatjana! — mondtam szinte gyűlölettel és magam elé képzelttem egy öreg amerikai pénzembert, aki most a vénség határán minden kincse mellé még egy gyönyörű asszonyt is vásárol magának... Erre gondoltam éppen, amikor feltűrt a vendéglő aítaja és egy magas, vállas, rendkívül csinos, szöke fiatalember lépett be. Megállt egy percre a bejáratnál. Körülnézett, majd mosolygva intett egyet Tatjana felé és már közeledett is az asztalunkhoz.

— Ez Fred... az uram! — sügta Tatjana és mosolygva várta az ura odaérkezését. Kölcsönösen bemutatkoztunk egymásnak és letelepedtünk az asztal köré. Mi ketten férfí kacsit elfogdottak voltunk, egyedül Tatjana emelkedett a helyzeten magaslatára. Vidáman csvegett a legkülönbözöb témákról, többek között arról is, hogy én menteltem meg az életet a forradalom alkalmával.

Fred elkomolyodva fordult felém, majd

felállt és ünnepélyesen megszorította a kezemet.

— Köszönöm... boldog vagyok, hogy megismerhettem... Tanja már sokat beszélt nekem önről és nem is áldomtat, hogy itt fogunk majd összejárni. Tulajdonképpen önnek köszönhetem a boldogságomat! — mondta megilletődött hangon és koccintásra emelte a pohárát.

Mire felkeltünk az asztaltól, már per-tu jobbarátok voltunk és akarna, nem akarna meg kellett ígérnem, hogy másnap reggel velük tartok egy igen érdekes szánkókírándulásra. Megbeszéltük, hogy puszkát is viszünk magunkkal és megfelelő elemőzsiáról is gondoskodunk, mert az is lehetséges, hogy csak estére vetődünk haza a városba.

Egy szamojéd asszonytól vettük bérbé a szánkót, amelyet két rénszarvas húzott. — No, és ki fogja vezetni a szánt? — kérdeztem.

— Ki? Hát én... a szamojéd nincs itthon... az Isten tudja, amikor vetődik haza... az is lehet, hogy más asszonyt talál magának és akkor haza se jön a télen... de azért nem kell lemondanunk a kirándulásról... szerencsére nagyszerűen értek a rénszarvasokhoz... három éven keresztül vadászgattam a lappföldön... — mondta Fred és már kezébe is vette a gyeplőt.

Állva vezette a szánkót, én meg az ő határozott kívánságára Tatjana mellé ültem.

Fred fűtöttet egyet és a következő pillanatban már szinte gyorsvonati sebességgel siklott tova a szánkó a kemény havon. Alig néhány perc múlva már bent jártunk a Taigában, amelynek a gyermekesbéli rengeteghez hasonlóan, nincs eleje és sincsen vége... Szótlanul ülünk egymás mellett... én Fred izmos, karcsú alakjában gyönyörködtem... élvezet volt nézni, ahogy a gyeplőt tartotta, ahogy egyetlen apró kis mozdulattal irányította két mesebéli táltosunkat.

— Milyen kedves, nagyszerű fiú ez a Fred! — mondtam őszinte elragadtatással és Tatjana néztem, ő félig leeresztett pillája alól úgy nézett rám, mintha azt mondta volna:

— Te vagy nagyszerű fiú, Iván és egyedül téged szeretlek!

Elkaptam a szememet és nem tudtam örülni ennek a néma vallomásnak. Azt hiszem, már nem is szerettem Tatjanát.

— Odanézzetek... sarki róka! — kiáltott hátra Fred.

— Sarki róka? Jaj... löjétek le... pont ilyen boát szeretnék, állj meg, Fred! — kiáltotta Tatjana.

Fred úgyszólván egyetlen rántással megállította a rénszarvasokat.

— Hát akkor én szerencsét próbálok! — mondtam és már céloztam is. A róka megtorpant, majd fordult egyet saját tengelye körül és lebukott.

— Bravó, pajtás... ezt eltaláltad... add ide minden eshetőségre a puskádat és mindjárt érte is megyek! — kiáltotta Fred és kezembe nyomva a gyeplőt, már futott is az értékes zsákmány után. Alig távolodott el tőlünk pár lépésvényre, amikor a sűrűből egy másik róka tünt elő...

— Jaj, még egy! — sikoltott fel Tatjana... a rénszarvasok meggrázkódtak az éles siktás hallatára s a következő pillanatban futásnak eredtek... ragadták magukkal a szánkót... teljes erőmből igyekeztem visszatartani őket... de nem értettem a módját és minél jobban húztam a gyeplőt, ők annál vadabul rohantak... elrobogtunk Fred mellett...

... látam magából kikelt, rémül arc... kiáltott is valamit felénk, de nem hallottuk... most nagyot zökkent a szánkó, valami csonka fatörzsön rohanhattunk keresztül... én megtáncorodtam... a gyeplőt kikiszlát a kezemből és a légvonal messzire lödött a tölem... Kiáltottam, kétségbeesve kaptam utána...

... minden hiába... most már reményem sem volt arra, hogy megállíthassam az eszeveszettül rohanó állatokat... Vihettek kényük-kedvük szerint, amerre akartak, amerre az ösztönök, vagy örjögő vágyuk, tomboló szabadságmámoruk hajította őket.

Olyanok voltak, mint a hajótöröttek az evező nélküli törékeny csónakon, akik érzik, hogy egyre beljebb-beljebb sodorják őket a hullámok és előbb, vagy utóbb, de biztosan vár rájuk a halál... * * *

Robogtunk tovább a Taiga útjain. Tatjana görcsösen kapaszkodott belém. Ő szegény! azt hitte, hogy mint akkor régen, a vérben fürdő pétérvány utcán, most is meg tud menteni. En pedig benuitán és tehetetlenül ültem mellette és vártam, hogy melyik pillanatban ér utól bennünket a halál.

Most hirtelen a két vágatót szörnyeteg megtorpant egy pillanatra. Felágaskodtak, furcsa szűkölő hangot adtak... már azt hittem, hogy végleg megpihentek, de a következő pillanatban újra neki-rugaszkodtak és még eszeveszettebb tempóban rohantak velünk tova.

— Farkasok... — sügtam fogvacogva és a tisztás felé néztem, ahol négy-öt farkas tanyázt. Vadászhistóriák jutottak az eszembe, háborzongató történetek, amelyek azzal végződnek, hogy a farkasok megtámadják a rénszarvasokat és könyörtelenül szát-tépi a szán utját. Akkor valószínűlegnek tar-

toztam ezt a szörnyűséget, azt kép-

zeltem, hogy az író fantáziájában született meg... de most, amikor láttam tájtétköz szájjal felénk rohanni a farkasokat, tudtam, hogy a valóság borzalmasabb a fantáziánál.

Már egészen közel voltak hozzánk az ugató, vonító fenevadak, amikor eszembe jutott, hogy van nálam revolver. Elkaptam és közbük lőttem. Szérbentek, megtorpantak... mi időt nyertünk... pár pillanat múlva már messze elmaradtak mögöttünk. Tatjana megszorította karomat és kifejezhetetlen bálumattal nézett rám. Azt mondom: bámulattal, de azt éreztem, hogy szerelmemmel... igen, szenvedélyes szerelmemmel. És szegény Fred ott maradt egyedül az őserdőben... Nem felejttem el remült tekintetét, amellyel a tovarobogó szán követte. Talán azt hitte, hogy készkarva szöktünk meg... talán észre-

vette, hogy szeretjük egymást... Borzasztó, mit érezhetett szegény. De az is lehet, hogy már eddig szét is tépték a vadállatok, hiszen ott maradt egyedül, elhagyatva a rengetegben. Igaz, hogy nála maradt a puskám... de mit ér egy puszka egy csorda farkassal, vagy egy hatalmas medvével szemben...!

— gondoltam és annyira sajnáltam a derék, kedves fiút, hogy szinte testi fájdalom éreztem a szívem térdjén. Ebben a pillanatban nagyot ugrott a szán... éreztem, hogy kirepülök... hallottam Tatjana sikolyát... aztán sötét lett...

Nem tudom, mennyi ideig feküdtem félig eltemetve a hóban. Arra ébredtem, hogy nagyon fáig a karom... nagynehezen feltápaszkodtam és próbáltam vissza-éledni a történetek.

Amikor ráeszméltem, hogy mi is történt tulajdonképpen, halálos rémület fogott el... rögtön keresni kezdtem Tatjanát... elkészültem rá, hogy talán már összeröbbe, élettelenül találok majd meg. Hiába kerestem, hiába kotortam karommal a havat... nyoma sem volt sehol, csak a szánkó nyomát láttam... Megkönyebbültem lélegzetem fel... úgy-látszik, a szánkón maradt szegényke... még bizonyára él, de ki tudja, meddig?!

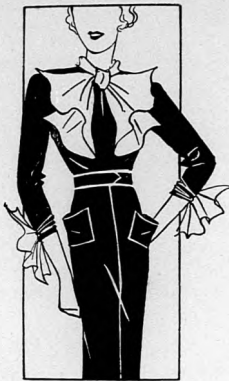
Körülnéztem. Végtelen fehér síkság terült el körülöttem, a Taigát már messze mögöttünk hagytuk, csak egy fekete vonal jelölte a határt.

— Fehér Szahara! — gondoltam és nem tudtam, mihez kezdjek. Arra is gondoltam, hogy legokosabb volna lefeküdni a hóba, elaludni és nem felébredni. A megfagyás állítólag fájdalom nélküli

— Fehér Szahara! — gondoltam és nem tudtam, mihez kezdjek. Arra is gondoltam, hogy legokosabb volna lefeküdni a hóba, elaludni és nem felébredni. A megfagyás állítólag fájdalom nélküli

Angolos asztalterítés

és a nyakamba ugrott. Csodálattal láttam, hogy milyen friss és nyugodt.

— Tajtána... nyoma sincs rajtad ennek a szörnyű kalandnak... valósággal erősek és pihentek látszol... én... én halálisan fáradt és pokolian éhes vagyok... — mondtam gyenge hangon.

— En ettem! — mondta Tajtána és szégyenlősen lesütötte a szemét. Rémülten néztem körül és el nem tudtam képzelni, mit ehetett ebben a kietlen, jeges, havas pusztaságban.

— Neki köszönhetem az életemet... — mondta Tajtána és megveregette a részarvas nyakát... Csak most láttam, hogy milyen kedves, szelíd tekintete van... szinte el sem tudtam hinni, hogy ugyanez az állat volt a vágatózó táltos, amely ebbe a fehér pokolba ragadott minket.

— Ó táplált — mondta Tajtána és szüntelenül cirógatta a szelíd, kedves állatot. Csodálkozva néztem rá, önkéntelenül megnéztem, hogy nem hiányzik-e a testéből egy darab hús... Ugy látszik, nem voltam egészen magamnál, hogy erre a lehetőségre is gondoltam. Tajtána észrevette a tekintetemet és nagyot nevetett. — Csacsi vagy, Iván... tejecskéit adott ez a jó állat... kell egy darabig vár-

Úgy éreztük, hogy már nem vagyunk halálra ítélve.

Csakugyan ház volt... nyomorúságos, elhagyott szamójed-kunyhó, de volt benne tűzhely, száraz fa és valami szecsakaféle, szerencsére volt nálam gyufa. Első dolgom volt tüzet rakni, addig Tajtána odakint egy fához költötte a részarvasat.

Negyedóra múlva már kezdett felmelegedni a levegő a kunyhóban, gondoltam arra, hogy a részarvasat is behozom, de eszembe jutott, hogy nem jól éreznék magát a melegben, odakint egészen jó helye van... a tető megvédi esetleges viharról.

Leültünk a tűz mellé... lassan annyira meleg lett, hogy kénytelenek voltunk levenni bundánkat, sőt felsőkabátunkat is. Tajtána a sarokba dobta fiús bórbekecsét, már csak egy rövidüjű halvány-sárga sporting volt rajta... Elbűvölően jól állt ez a szín az arcához és egész lénye most olyan kedvesen gyermekes volt. Úgy tűnt nekem, mintha két jópajtos volnának, akik tréfából elbujtunk egy kunyhóban és most kuncgocva várjuk, hogy megtaláljanak.

Hamarosan teljesen besötétedett... egy helyre húztuk a szalmát, ráborítottam a bundámat és felszóllítottam Tajtánát, hogy fekjükéj le... én majd ébren maradok, nehogy valami vadállal megleljen minket... vigyázni kell, hiszen az ajtó annyira rozoga, hogy jóformán semmi biztonságot sem nyújt.

Tajtána akart valamit mondani, majd mégis visszanyelte a szót és végignyúlt a szalmán. Pár perc múlva már édesen aludt. Letelepdedtem melléje és gyönyörködtem bájos alvó arcában... Különös, az arca úgyszólván folyton változott álomban, hol mosolygott... hol elkomolyodott, majd pedig kissé kinyílt és úgy tűnt nekem, mintha ez a félig nyílt, kicsattanóan piros ajak csókra várna... Ebben a pillanatban valami szörnyű hangot hallottunk...

— A részarvas!... — ugrottam fel és rémülten hallgatóztam. Csak tompa morgás hallatszott kintről.

— Medve! — suttogtam és tudtam, hogy a részarvasnak vége. Nem is gondoltam rá, hogy kimenjek és megmentsem... hiszen a revolveremben már nincs több golyó és még egy husáng sincs a közelben, amivel megmérkőzhetnék a vadállattal.

Elszállt a szerelmi mámor. Dermedt csendben álltunk egymás mellett és végig kellett hallgatnunk, ahogy a medve csámcsogva majszolta a részarvasat.

halál. A harctérén sokszor keltettünk életre félig már megfagyott katonákat. Mindannyian azt mesélték, hogy gyönyörűszept álmodtak és szinte haragudtak ránk, hogy felébresztettük őket. Tajtána jutott az eszembe és nem felejttem bele a puha, fehér hóba. Megindultam a szánkó nyomán...

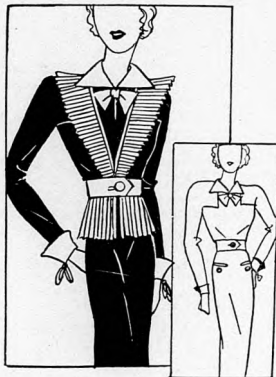
Nem tudom mennyit mentem, meddig mentem... az órám a szélodában felejtettem és csak fáradságom és türelmetlenségem mérte az időt. Úgy tűnt, mintha már napok óta gyalogolnék... lábam reszketett... felsebzett karom elviselhetetlenül fájt, gyomorom émeleggett az éhségtől... a fehér hó szinte hivatgatott, ahogy boruljak rá, pihenjek meg végre... Már-már megtettem, amikor a távolban megpillantottam valamit... A nagy fehérségben valami szín, ha nem csalt a szemem, mintha mozgott volna is az ismeretlen tárgy...

— Talán medve...! — gondoltam, de az ösztönöm mást sugott. Figyelmesen néztem a szánkónyomot. Hirtelen megváltoztatta az irányát... majd egyszerre összekuszálódott a nyom... egyik tovább haladt nyugat felé, a másik lekanyarodott... Egy percig tanakodva álltam meg egyhelyben. Tudtam, hogy ezen a helyen történt valami a szánkóval, de nem tudtam, hogy mi... összedtem minden erőmet és futva közeltem a szürkésbarna pont felé.

Felsikoltottam az örömtől... a részarvas állt ott mozdulatlanul, bizonyára aludt. Nagy ugrásokkal közeledtem feléje, mert biztosra vettem, hogy Tajtána is ott lehet a közelben... lehet, hogy élve, de valószínűbb, hogy halva... mert világos, hogy a két állat elszakadt egymástól. Az egyik tovaszángulott magánosan, a másik pedig, a minden valószínűség szerint összetört szánkóval, itt maradt...

Már a szánkó összetört darabjait is megpillantottam és... Tajtána is ott feküdt a hóban. Izgatottan közeledtem feléje, lehajoltam... megérintettem az arcát... meleg volt, semmi jel nem vallott arra, mintha megfagyás fenyegetné... Lepillantottam a hóra... ott láttam a fekvő részarvas nyomát. Most már mindent értem, de az állat mostanáig a hóban feküdt és Tajtána hozzá símulva menekült meg a haláltól.

— Tajtána... Tajtána! — keltegettem. Felnyitotta a szemét, rámosolygott. Ugy látszik, valami szépet álmodott és még mindig annak a hatás alatt volt. Csak pár pillanat múlva eszmélt rá, hogy mi is történt vele. Nagyot sikoltott

nod és akkor te is kapsz — mondta jókedvűen.

Allig egy félóra múlva Tajtána lekapta a fejről borsapkáját és belefejté a részarvas-telén finom langyos tejét... mohón ittam a különös edényből és ahogy ittam, úgy éreztem, hogy kortyról-kortyra tér vissza az erőm. Már nem is gondoltam a halálra...

Hosszú, kínos vesződség után sikerült összeróni az erősen megrongálódott szántalpat. Szerszám hiányában bizony nagyon nehezen ment, de az akarat és főképpen a kétségbeesés hihetetlenül találekónyá teszi az embert. Végre annyira volt a szán, hogy befoghattuk a részarvasat. Most, hogy párját vesztette az állat, hihetetlenül szelíd volt, engedelmesen ment volna arra, amerre akartam, de én helyesebbnek találtam, ha hagyom, hogy menjen arra, amerre az ösztöne viszi. Arra számítottam ugyanis, hogy már éhes lehet és vágyakozik az istállója után, ahol a napi elemzősiája várja.

Már erősen alkonyodott, amikor a szemhatáron egy kunyhóféle tűnt fel. Felsikoltottunk örömmel mind a ketten.

Örökkévaló hosszú volt az éjszaka. Elkészültünk rá, hogy bármelyik percben benyomul a kunyhóba a macskó. Minden attól függ, hogy milyen az étvágya, lehetséges, hogy meg se kottyan neki a rénszarvas és akkor az emberszag beszalogatja majd a kunyhóba.

Körülnéztem, kerestem valamit, amivel eltorlaszholhatnám az ajtót. Semmitsem találtam, hiszen a kunyhóban bútorok nyoma sem volt... Szerencsére azonban találtam a hamu között egy hatalmas vaskampót... legrosszabb esetben fegyvernek ezt is használhatom...

Hajnal felé megszűnt odakint a csámcsogás és mormogás. Azt hittük, hogy a jóllakott macskó már végleg elballagott. Tatjana az ölembé fészkelte magát és simogatni kezdte az arcomat... Magam sem tudom miért, most nem esett jól a simogatása. Folyóvást a szétmarcangolt rénszarvasra gondoltam és Fred sorsát töprengtem. Vajon Tatjana nem gondol Fredre? Vajon semmissen érez iránta, nem aggódik érte, avagy nincsen-e lelkiismeretfurdalása miatt? Ki ez a nő egyáltalán? Van ennek vajon lelke?

Ebben a pillanatban szinte visszataszítóan találtam felkínálkozó csókjait és valami kifogást keresve, eltoltam magamtól.

Tatjana rántott egyet a vállán és elhelyezkedett a szalmán. En is lefeküdtem a sarokban a pusztá földre. Nem akartam aludni, mert még mindig féltém a váratlan támadástól. Sajnos, azonban a fáradtság erősebb volt az akaratomnál és rövidesen elszunnyadtam.

Morgásra, gyanus zajra ébredtem fel. A medve már nekifeküdt az ajtónak... láttam bozontos fejét, villogó apró szemét... száját, amelyre rátapadt a rénszarvas vére...

Nem vártam... nem gondolkoztam... felkaptam a vaskampót és feléje sújtottam a hasadékon keresztül. Szinte magyarázathatalan szerencsém volt... Eppen halántékra találtam a medvét és azonnal élettelenül esett össze... ott feküdt elnyúlva a hatalmas fenéved a küszöbön... Tatjana halotthalványan, kitágult szemmel nézte...

— Ne féljen, Tatjana... ez már nem bánthat minket! — mondtam és magam sem tudom miért, magáztam most az asszonyt.

Tatjana nem felelt, hanem továbbra is dermedten nézte a medvét.

— El kell vonzalnunk innét, Tatjana... segítenie kell nekem...! — mondtam szinte parancsolóan.

Egy marék szalmát dobtam a tűzre és megragadtam a medve lábát... En húztam, Tatjana tőltá... lassan jutottunk előbbre... mert az állat több mázsa súlyú volt... végre annyira jutottunk, hogy már kinn feküdt a havon...

— Most már túl vagyunk a nehezén, Tatjana... megpróbálom legurítani a völgybe, — mondtam. Nekifeszítettem térdemet a nagy testnek, először nem ment, másodszer sem... de egyszerre megmozdult a lábam alatt és gurult le a völgybe... Ugy gördült le, mint valami lavina... sodorta magával a havat... amikor a völgy legmélyebb pontjára ért, recsenés hallatszott és víz szökött fel...

Örömömben felordítottam... odalent a völgyben víz folyt... víz... a Jennisszej-folyó... el kell indulnunk a mentén és emberi telephez fogunk érni... — Megmenekültünk, Tatjana!... A medve megmentett minket...

— Hogy érted ezt? — kapta fel a fejét Tatjana.

— Úgy értem... hogy a folyó mentén kell csak elindulnunk és hamarosan találkozni fogunk emberekkel... Talán... talán Fredet is viszontláthatod még... — Azt hittem, hogy sohasem fogunk

többé visszajutni, Iván... hidd el, talán... talán... nem, egészen biztosan... nagyobb boldogság lett volna mellette a halál, mint ömellelte az élet...

— Hogyan beszélhetsz így, Tanja... Fred kedves, szép és jó fiú... szeret téged... és... és már azért sem szabad így beszélned róla... mert lehetséges, hogy már életben sem találjuk... hiszen ott maradt egyedül a rengetegben... igaz, hogy a puskám nála volt, de mit jelent az egy dühöngő farkascsordával szemben...

Visszafordultunk, hogy a kunyhóban magunkraszedjük a halmjainkat és megindulunk a folyó partján.

Tatjana felsikoltott:

— Eg... ég a kunyhó! Csakugyan... az egyik sarkából sűrű füst szállt fel... Mire odaértünk, már a belsejét hatalmas lángnyelvek borították, ködsgébeesve néztünk egymásra. Bundánk, prémes sapkánk... minden ruhadarabunk bennveszett. Csak szövetkabát volt rajtunk és fejünket csupán dús hajunk fedte... Mális vacogtunk a hidegtől és tudtuk, hogy bunda nélkül, hajlék nélkül, menthetetlenül elvesztünk.

— Megtörtént az, amit kívántál, Tatjana... egyszerre fogunk meghalni!

— mondtam keserűen és egy pillanat alatt elbúcsúztam mindentől, amirehöz félttem, vártá talán, hogy magamhoz öleljem, testemmel védjem a hideg ellen, mint Pétervározt azon az emlékeztetés éjszakán... de nem tudtam kitárni feléje a karomat... Valahogy úgy éreztem, mintha ezt a szörnyű véget Tatjana idézte volna elő... az ő elvesztett kívánsága... meghalni az oldalam mellett...!

Most valami berregés hallatszott... azt hittem, hallucinálok... A berregés egyre erősödött, közeledett...

— Te, Iván... én hallok valamit... berregés...

— Csakugyan... repülőgép! — kiáltottam és már fel is tűnt a fejnünk fölött egy csillogótestű gép... szállt lejjebb... egyre lejjebb. Valaki kihajolt... kiáltott felénk... emberi hang...

— Fred... — dadogta Tatjana... — Éll Él Fred... — kiáltottam megkönnyebbülve.

Néhány pillanat múlva már ott állt előttünk... Boldogam, megkönnyebbülten karjába kapta a feleségét, majd hirtelen elengedte... elkomorult arccal nézett rám... Keményen álltam a nézését...

— Ölelje csak meg bátran a feleségét... megérdemli, mindenképpen megérdemli... és szeretném, ha velem is kezét szorítana! — mondtam határozott hangon. Felderült az arca, kezét szorítottunk és megindult a gép felé. Beültünk és mesélni kezdtünk... őt szamojeji vadászok mentették meg, egyetlen hajszála meg görbült meg.

Félóra múlva már Jennisszej-székben voltunk, a szálloda fölledt levegőjű vendéglőjében. Ettünk... ittunk, aztán búcsút vettünk egymástól.

Még aznap délután beszálltak a gépbe... integettek felém... Néztém utánuk... integettem az asszony felé, akit gyűlölttem, amikor szeretnem kellett volna és szeretem, szeretem most, amikor örökre el kellene felednem...

De még most se tudom megérteni ezt az asszonyt, Tatjanát, a legellentétebb érzésekből összetett, furcsa lényét, akit mindig és mindig a véletlen sodort az életembe... és mindig és mindig a véletlen vitt el onnan...

Vagy talán minden véletlen és titokzatos?...?

És minden nő Tatjana, ha néha másnak is látja a szerelmes férfi?... Ki tudna erre válaszolni?...?

Tommaso Pietro Ricotti

A „házasságtörő“ asszony

Genua előkelő társaságaiban hallatlan feltűnést kellett, amikor a patricius családok kézzel vették a pazzar, kézzel festett meghívókat, amelyek a Palazzo di Andrea Doria mesés szépségű parkjába «garden party»-ra invitálták őket. Andrea Doria palotájában ugyanis egy év óta nem fordultak meg vendégek és most, hosszú szünet után, újra megnyíltak a kapui. Az érdeklődést még fokozta az a pikáns szerelmi történet, amit egész Genua ismert és ami a Doria-palota jelenlegi tulajdonosával: Cesare Doriával és szépséges hitvesével, Margherita Balbival állott összefüggésben.

Nem volt titok, hogy a varázserő, forróvérű Margherita Balbi valamikor Carmagnola fiatal hercege iránt érzett szenvedélyes vonzalmat és a szépséges leányzó mégsem lett a herceg felesége, hanem annak legjobb barátjával: Cesare Doriával térdelt az oltár elé. Egyesek azt állították, hogy anyagi okok kényszerítették erre a lépésre. Mások viszont arról meséltek, hogy a szülők akarata győzedelmeskedett... Mindenki más és más okot és magyarázatot tudott. A szép Margherita mindenesetre a Palazzo Doria úrnője lett, a herceg pedig egy időre eltűnt a városból.

Most azonban szétküldték a művészi meghívókat és Genua előkelő társadalma izgatottan várta Pünkösdi hétfőjét...

A «garden party» meghívott vendégei egymás után érkeztek meg és nemskörára vidám kacagás, kedves csevegés zaja verte fel a csodálatos parkot. Cesare Doria a bejárat közelében fogadta vendégeit, szépséges hitvese pedig egy nagy, virágzó mimóza alatt csevegett vidám társaságával.

Amikor aztán később a vendégek között feltűnt Carmagnola hercege, valamilyen fészült izgalomban figyelték, hogy fog lefolyni a találkozás a herceg és Margherita között?

A háziúr szívélyesen üdvözölte barátját és egyenesen odavezette a feleségéhez. Margherita a kezét nyújtotta és a legkisebb zavart sem árulta el, bár arcát könnyű pirította el. Szeretreméltó barátsággal mosolygott arra a férfira, aki iránt valamikor lángoló szenvedélyt érzett.

Alkonyodott már, de a vendégek oly kitűnően érezték magukat, hogy egyáltalán nem gondoltak a távozásra. A park közepén, egy hatalmas Neptun-szobor lábánál, két fiatal szép asszony telepedett le. Az egyik egy szicíliai nemes, Castellana felesége volt, a másik pedig Rapallo grófné.

— Eszrevetted? — kérdezte a grófné. — A ház úrnője sehol nem látható... De a herceg sem...

— Tényleg, mind a ketten eltűntek. Úgy látszik, Cesare Doria teljesen megvakult! Feleségének egykori ideálját is meghívja palotájába! — Még ma sem tudom, hogy Margherita miért nem lett a herceg felesége...

— Elhittette Cesare Doriával, hogy az csak egyszerű flört volt a herceggel... Hogy szerelemről szó se volt...

— Milyen raffinált viselkedést tanúsított a herceg üdvözlésekor! Milyen természetesnek hazudta az érzését!...

— Fogadást merek ajánlani, hogy ebben a palotában rövidesen lesz egy házasságtörő asszony...

— Signora, a fogadást feltétlenül megnyerné, — hallatszott hirtelen mögöttük egy férfi hangja.

Az alkony ezüstös félhomályában a ház urát: Cesare Doriát pillantották meg.

Elsápadtak. Vajon hallotta-e azt, amit a feleségéről beszéltek? Ezen töprengtek, de a ház ura mosolygva így szólt:

— Ugyebár, önök most Moretto világhírű festményéről, a «Házasságtörő asszony»-ról beszéltek?... Sokan azt hiszik, hogy a kép még mindig a Palazzo Reale-ban van. Nagyságos asszonyom az igazságom ön mondta ki: ez a csodálatos műalkotás az én képtáram legfőbb ékessége. Ha parancsolják, boldogban mutatom meg... A két asszony megkönnyebbülten lélegzett föl. Signora Castellana pedig azonnal beleélté magát az új szituációba.

— Látod, hogy nekem volt igazam. A «Házasságtörő asszony» valóban itt van a Palazzo Doria kincsei között... A grófné vállalt vont.

— Jöjjenek, hölgyeim! Megéri a fáradságot, hogy megnézzék a «Házasságtörő asszony»-t. A feleségem hálószobájában van.

— De... de, — próbált ellenkezni a grófné, — a vendégek... és én... bizonyára...

Cesare Doria azonban nem engedett. Belékarolt a két asszonyba és magával cipelte őket.

Mind a két kiagyó meg akarta leckéztetni.

— Sok termen mentek keresztül, egyik pompásabb volt, mint a másik. — Itt vagyunk! — mondta a férfi evaz ki ajtó előtt Cesare Doria kopogott. Bentről női hang hallatszott:

— Tessék!

A ház ura ajtót nyitott és udvariasan így szólt:

— Tessék, hölgyeim, itt van a házasságtörő asszony! Csodálatos édes kép tárult eléjük: széles pamlagon ült a szépséges Margherita. Ruhája edig nyitva volt és kebléhez ölelte csecsemőjét. Ezt az idilli képet pedig irigykedve nézte a falról — Moretto világhírű festménye, a «Házasságtörő asszony».

Hej rózsafa...

Hej rózsafa, hej rózsafa
Letörött az ága,
Édesanyám, kedvesanyám,
A fiad de ára.

Aranyváros kapujában
Kolcs sor a bíré,
Nem jut néki, nem, tiszta agy,
Fekete kenyérrre.

Nyomorúság vetlett szüre,
Bánat a csizmája,
Úgy tapickol, úgy kujtorog
Könnyűzverte árba.

Se becsület, se tisztesség,
Akárki rüg rajta,
Nem jut néki, nem, tiszta agy,
Nem az árnyékalja.

Jaj, de könnyű a viharnak
Rózsáogat törni,
Jaj, de nehéz törött szívek
A jussát pórolni...!

Szánádó Ernő

Asszonyiszív

II.

Valamennyi mama közül Hajnalné érkezett elsőnek haza. Valósággal berohant a szobába és tele torokkal kiáltotta:

— Emma... Emmuska! Hol vagy?! Nagy ujságot hoztam!

Hajnalné lihegett, fulladozott, a gyors mozgás nem tartozott jellemző tulajdonságai közé.

A konyhaajtóból szöke, húsz év körüli lány dugta be fejét. Orrán szemüveget hordott és a kezében egy lábat szorongatott. Azt kevergette nagy buzgalommal. A mama villámgyors pillantással mérte végig.

— Az Isten szerelmére, hogyan nézel ki megint? A hajad olyan síma, mint a tenyered, nincs benne egy onduláció, az arcodat nem püderizedt be, olyan sápadt vagy, hogy rossz rád nézni, a ruhád...

— De anyuskám — szakította meg Emma — látod, hogy a konyhában dolgozom, a vacsorát csinálom...

— Mindegy. Aki lány, az legyen mindig csinos, friss, mintha skatulyából húzták volna ki. Sohasem lehet tudni, hogy mikor állít be váratlanul egy férfi...

— Ugyan mama. Kútházán?

— Mindegy. Nők előtt sem szabad így mutatkoznod. Hogy kellő pillanatban ne mondhasd: a Hajnal Emma tetszik magának? Gratulálunk! Csak látna, milyen sürke veréb, amikor nincsen kikészítve. És ha tudná, milyen guzstustalanul jár odahaza. Nem lesz benne nagy öröme, ha feleségül veszi...

Emma türelmetlen mozdulattal tett.

— Nézd anyus, te ezt már olyan sokszor elmondtad. Tudom jól, hogy én senki- nek sem tetszem. Nem is érdekelnek a férfiak...

— Űgy? — villámlott a mama szeme — hát az lehetséges, hogy téged nem érdekelnek, de engem annál inkább. Hát hogyan képzeled tulajdonképpen? Hogy örökké itthon fogsz élni a nyakunkon?

— Majd állásba megyek!

— Óriási. Mintha az olyan könnyen menne. Mert éppen téged várnak... És tegyük fel, hogy csakugyan sikerül megkaparintanod valami kis állást, ahol nyolcvan vagy száz pengőt fizetnek azért, hogy reggeltől-estig gépejl, varrj, vagy kiszolgálj... hát ez jövő? Ezért járatunk gimnáziumba? Ezért érettségiztél, utaztál, tanultál franciát és zongorát? Nézd meg a többi lányt... a barátñóidet, hogy milyen frissék, elegánsak, vidámak, milyen remekül tudnak a férfiakkal bántani... Te pedig olyan vagy, mint egy Hamupipőke. Félrehúzódsz, kiválasztod mindig a legmulyább fiút és azzal diskurálsz mindenféle ostobaságról. — En nem tetszem a férfiaknak!

A mama most már szikrázott a haragtól.

— Micsoda ostoba beszéd ez. Te, ha ezt a szót még egyszer kiejted a szádon, hát olyan két pofont kapsz, hogy azt el nem felejtéd nagymama korodban sem.

Jegyzed meg, hogy olyan lány nincsen, aki ne tetszene a férfiaknak... Csak akarni kell. Ezer módon lehet megfogni a férfiakat. Nemcsak szépséggel, hanem okos beszéddel, temperamentummal, sikkes táncal, jókedvvel... Ezt különösen imádják a férfiak, a jókedvet...

— De én nem tudok ok nélkül vigyorgni, hancúrozni, ugrálni...

— Persze, te komoly lány vagy... te mindig ünnepélyes vagy, le nem tennéd a pápaszemet az orrodról egy pillanatra akkor sem, amikor semmi szükséged nincs arra, hogy rajta legyen... És mit gondolsz, mi fog történni? Valamennyi barátñódet anyakönyvvezetőhöz fogják vinni, csak te maradsz majd a nyakamon...

— Na, ami azt illeti, a többi lányért sem nagyon török magukat a fiúk... Ugyan ki ment férjhez Kútházán egy év óta?

Hajnalné kihúzta magát. Teljes anyai méltóságában egyenesedett ki lánya előtt.

— Hát ide figyelj, Emma — kezdte ünnepélyesen. — Éppen erről van szó! Vedd tudomásul, hogy férfiak jönnek Kútházára!

A világ minden tájáról

Stentor, a „vashangú” férfi, akiről a nagy Homeros énekel, ötvenszer oly erősen tudott kiállni, mint a többi ember. De Stentor hangja is csupán halk sutogás ahhoz a hangerősítőhöz képest, amelyet a „Stampa” nevű amerikai hajón szereltek föl, az úgynevezett ködkürt helyettesítésére. Hatalmasabb, mint a mennydörgés, ezerszer erősebb, mint a Niagara-vízesés robaja és milliószor hangosabb, mint az emberi hang, ez a fémblóval, elektromos „gége”. Ez a hangszóró, amely sok kilométer távolságba elhallatszik, a nyílt tengeren lévő hajók egymással való érintkezését kívánja szolgálni, mindenféle katasztrófa, tűzvész, süllyedés stb. esetében.

★
Az a rendkívüli eset, amikor arany hullott az égből, csak egyszer fordult elő eddig. Ezt az aranyat egy meteoroköben találták meg, az Új-Mexikóban lévő Melrose közelében.

★
Az eddig tudományosan megállapított legnagyobb hóhehely átmérője 12 centiméter volt, dr. R. Lämmel mérése szerint.

★
Az európai népek súlyt helyeznek arra, hogy a szarvasmarháknak szabályoszerű és jól kifejtelt szarvai legyenek. Ezzel szemben Kanadában a szarvak viselése már „túhaladott álláspontra”. A marha állományokban egész fiatal korban kémiai úton megzavarják a szarvak növeését, aminek következtében ez a képződmény elsorvad és a szarvasmarhák — nevéikkel ellentétben — teljesen szarvatlanok lesznek.

★
Melbourne városában, az Ismeretlen Katona emlékművének felső részén van egy barlangszerű nyílás, amelyet úgy építettek, hogy minden esztendő tizenegyedik hónapjának tizenegyedik napján és pedig tizenegy órakor betűz a nap-sugár a barlang belsejébe. az ott felállított emlékmű közepére. Természetes, hogy ezt a csillagászati tervet megoldhassák, az emlékmű elhelyezésénél a csillagászok megállapításait is ki kellett kérnie az emlékmű alkotójának.

A legújabb nyári hajviselet

Egy régi emlékkönyvből

Csak ember az, ki gyermeke sírdombján hosszú évek után is fájdalom könyveit sérhatja; csak ember az, ki gyermeke jövő sorsáért aggódik s magának sanyarúvá teszi az életét, hogy gyermekének gazdag örökséget hagyhasson. (Kölcsey)

E világon nem a tudomány, hanem a szeretet mível csudálatot. (Eötvös)

Két dolog teszi szerencsétlenné az embereket és elzárja az öröm elől szíveiket: nem tudják, mi kevés kell a megelégedéshez és hogy önként teremtenek maguknak végnélküli szükségeket és óhajításokat. (Aszalay)

Az embernek nincs elég ereje se tökéletesen jónak, sem elhatározottan rossznak lenni; hanem a legerősebb is majd fellemeltetik lelke által, majd teste gyarlói húzzák le a földre. (Széchenyi)

Mély tudomány az arany pénz, mellyel az ember messze juthat, de az életben az arpréznél többet kereng.

(Kisfaludy K.)

Ki a törvényt s esküt tiszteli s nem folyamodik álokokhoz, hogy lelkiismeretével alkura lépjen, az nem dacol, hanem vallási s erkölcsi köteleességet teljesít.

(Jósika M.)

Ki egyszer vétkezni nem pirul, annak többször is vétkezni nem nehéz.

(Kisfaludy K.)

A rossz polgár vétkesebb az anyagiulaknál, ez magát teszi árvának, az milliók anyjának ássa sírját. (Kuthy)

Emma szeme kerekre nyílt a csodálkozástól.

— Férfiak? Miért? Ki hívja őket?

— Mi, kútházi mamák hozatjuk őket ide. Istvánffy Gizi ötlete volt. Nagy mulatságot rendezünk a közeli hetekben és arra idecsodítjuk a megye minden számbavehető fiatalemberét. Érted ezt?

Emma szeme ragyogni kezdett.

— Igaz ez? — kérdezte kigyulladva.

— De még mennyire!

Holnap már össze is ül a mulatságot előkészítő bizottság és megbeszéljük a hangverseny részleteit...

— Jaj de jó! — kiáltotta Emma és tapsolni kezdett örömeiben. Anyja bámulva nézett rá.

— Hát veled mi történt? — kérdezte elképedve. — Hiszen az imént még férfigülyölő voltál.

— Tudod anyuskám, az más volt... Amíg úgy éreztem, hogy minden hiába való, mert Kútházán amúgy sincsen kilátás férjhezmenésre, nagyon el voltam szontyolodva. Most már bevallhatom, hogy bizony sokat sirtam éjszakáinkint, amiért ilyen örökös lányságra kárhoztatva kell élnem. De nem szóltam, nem akartam apust és anyust keseríteni... De most nagyon örülök, hogy új világ kezdődik...

Valósággal megszépült az örömtől. Hajnalné gyönyörködve nézett rá.

— Nohát — mondotta fejt csóválva —, az ember igazán nem ismeri a tulajdon gyermekét. És én még azt hittem, hogy aludtjet csörgedezik az ereidben, hogy valami lomha és buta életunalomba temetkeztél... Hát gondoltál te már a férjhezmenésre?

— Nagyon sokat... és azt hiszem, igen jó, becsületes feleség lesz belőlem. Olyan asszony, aki nagyon szereti az urát... Mert én csak szerelemből megyek férjhez. Hajnalné homlokán megint felhők gyülekeztek.

— Puff! Megint benne vagyunk a romantikában! Édes lányom, mikor jön meg végre az eszed. Hát nézz körül, hol látsz egyetlen szerelmi házasságot? Azt hiszed, hogy az élet turbékolás?... A férj legyen tisztességes, adja haza a keresetét, ne járjon kocsmába, dolgozzon szorgalmasan, az asszony pedig lássa el a háztartást, gondozza és nevelje a gyermeket. Ez a jó, becsületes házasság. Azt akarod, hogy a férjed mosolyogjon? Nem csókos szájj kell ahhoz, hanem jólpörgő főzőkanál... A jó ebéd és vacsora mindennél szilárdabb alapja a boldog együttélésnek... Nem lehet ma válogatni, lelkeim. Őrüj, ha egyáltalában akad megfelelő férfi, aki megkéri a kezdet. Tudod, milyen fehér holló az ilyen? Ojjé! És legyünk őszinték, lányom, hiszen bizalmasan egymás között vagyunk. Nem mondom, csinos vagy, de úgy-e, nem vagy túlszép? Olyan jó, közepes...

— Tudod mama... de hiszen mi, közepes lányok vagyunk többségben az egész világon. A háztartások százmillióiban a magamfajta közepes teremtesek a feleségek. Elvégre a férfiak között sem mindenki lángész... kimagasló egyéniség.

— Jó, jó... nem szemrehányásként mondom, csak éppen szeretetből. Óvatoságból, hogy ne építgess légvárakat...

— Engem nem érhet túlságos esalodás, mama, mert én nem akarok mindenáron férjhezmenni. Én el tudom képzelni azt is, hogy mindvégig lány maradok, ha nem találom meg az ideálokat... Mondd, mama, nem furcsa, hogy én még sohasem voltam szerelmes, pedig minden barátom átessett már ezen. Voltak lányok, akik már tisztesendős korukban halálosan belebolondultak valamelyik fiúba. Én még sohasem szerettem egyet sem. Flörtöm sem volt. Akár hiszed, akár nem, engem még egy fű sem csókolt meg és én sem csókoltam meg egyiket sem... Pedig úgy szeretnék szeretni. De én csak egyszer fogok életemben... Várom. Megvárom, amíg eljön az a férfi, akit érdemes lesz egy életen át szeretni...

A mama egyre rosszabb kedvű lett.

— Félek, Emmám, hogy még nagyon sok bajom lesz veled. Korodhoz képest túlságosan fellengős vagy.

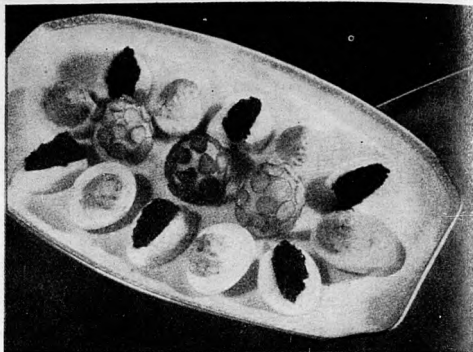
Emma keserűen mosolygott.

— Milyen furcsa vagy mama! Ahelyett, hogy megdicsérel, amiért ilyen becsületesen gondolkozom, még szemrehányást tesz!

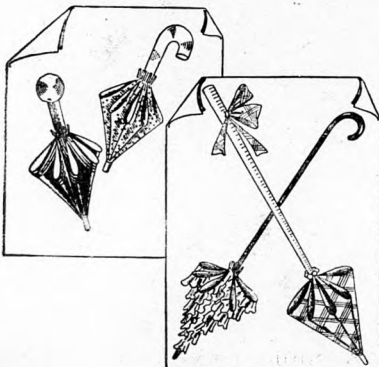
Hajnalné magához vonta és megszókolta leányát:

— Attól félek, szívem, hogy ezek az elvek még nagyon sok szenvedésnek lesznek az okozói. Azt szeretném, ha gyakorlatibb szemmel néznéd az életet.

A papa lépett a szobába. Fáradt, agyonhajszolt, rosszkedvű volt. Mostanában

Tojás kaviárral, pástétommal tölve, hónaposrtek szeletkével díszítve

mindig ilyen későn jött haza az irodából. Állandóan tele volt panasszal, nem ment az üzlet.

Emma hozzáíetett, megölelte.

— Hogy vagy, apus?

Az apa szeme végigsiklott diszbeöltözött feleségén, aki még mindig nem öltözött át.

— Hja... persze... ma volt az Istvánffy Gizi oszonnája. No, mi történt? Viszik végre a lányokat?

— Hát olyan nagyon szeretnél már megszabadulni tőlem? — kérdezte kedves duzzogással Emma.

— Ah, dehogy, kicsoda beszéd ez? De végre, ez a lányok sorsa és azt hiszem, neked is jobb lesz, ha már férjhez megy... Ithon, attól tartok, nem sok örömd lehet... Sokszor gondolok arra, hogy voltaképpen sokat unatkozhatasz.

— Oh apus, nem érek én arra rá. Van a háztartás körül éppen elég dolog...

— De az életben más is van, mint háztartás. Egy kis szórakozás, valami szenzáció, ami új hangulatokat kavart fel az emberben... Elizaposodunk mi valamennyien itt falun.

— Oh, persze, apus pesti fiú volt, de én már itt születtem Kútházán. Nekem nem hiányoznak annyira a város szenzációi, mint apának...

— De én mégis azt szeretném, ha több örömet tudnék neked nyújtani. Színházakat, hangversenyeket, a társas életnek azt a sokféle gyönyörűségét, amelyet mi vidékiek legfeljebb hírből ismerünk. De hát még nem késő... Majd ha asszony leszel. Csak városi férjhez adlak feleségül...

— Nagyon helyes! — bólintott Hajnalné. — Rám is fér egy kis szórakozás. Majd gyakran leszek a vendégetek. Remélem, a férjed nem fog kidobni. Olyan anyós leszek én, akit hívní fognak, nem kergetni.

Emma vállalt vonta.

— Ha kedvemre való férjért találnék, szívesen élnék vele a legkisebb faluban is. Én nem kívánok nagyobb boldogságot az élettől, mint nyugodt, derűs otthon, gyermeket, szerető férjemet...

A mama szenvedő arccal nézett a férjére, mint aki azt kérdezi: mit szólnak? Hát lehet ezzel a lánnyal zöld ágra vergődni?

A papa meghatva simogatta meg Emma háját.

— Derék lány vagy... az Isten óvjon meg a családostól... De még mindig nem tudom, hogy mi történt Istvánffy Gizinél?

A mama gyorsan beszámolt a lényegről. Mulatság lesz, fiatal emberek jönnek. A papa mosolyogva bólogatott.

— Úgy látszik, néha az asszonyok is ki tudnak sütni okos dolgokat. Hát csak feküdjétek bele alaposan. Részemről ezennel megszavazom a szükséges hadviselési költségeket... Igaz, hogy az üzlet rosszul megy, de ez kivételes alkalom... — Annaira szeretnél már lerázni a nyakadról? — mosolygott Emma.

— Annaira szeretnék már elhelyezkedve látni. Azt hiszem, ez minden szülő vágya. Szeretne belépillantani gyermeke jövőjébe. Nagy megnyugvás volna számomra, ha már tudnám, hogy ki lesz az urad? Hiszen tulajdonképpen egész életemben csak azért dolgoztam... A hozományod ma is hiánytalanul megvan. Ahhoz nem nyúltam, amő az üzletre nagyon ráfért volna egy kis tőkeújítás. Harmincezer pengő... Erre számíthatasz... Nem árt ezt tudni, amikor ilyen nagy esemény előtt állsz, mint ez a készülő bál.

Emma megcsókolta édesapját:

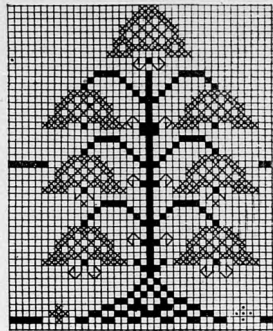
— Te vagy a világ legjobb és legvállalóbb apukája!

— Feltétlenül Pestre kell utaznunk! — vette át a szót Hajnalné. — Egy ilyen estélyre nem vehetsz fel helyben készült ruhát.

— De mama — ellenkezett Emma —, tudod, hogy tökéletesen tudok varrni és elég, ha meghozatjuk a szabásmintát...

— Ezt csak bízzam rád, lányom: Ráérsz szerény lenni, ha majd férjéül leszel. A lánynak a ruha a cégtáblája. Ezzel vonja magára a figyelmet. Én jobban tudom, mint te, hogy e pillanatban micsoda harci mozgalom indult meg a kútházi lányok házaknál. Különb ruhák fognak felvonnulni a kútházi kultúrestélyen, mint az Ország Kaszinó bálján, vagy a miniszterelnök fogadóestélyén. A jó ruha fél győzelem. A férfi imádja a szép ruhákat, ha nem néki kell a számlát fizetni.

Hajnalné kitünő jósnak bizonyult. Huszonegy órában belül Kútháza megbolygatott méhkashoz lett hasonló. Megalakult a vigalmi bizottság. Elnök: Sonkoly Tamás polgármester. A bál bizottság elnöke: dr. Méhes Dénes ügyvéd. A műsorbizottság élére Farkas Tibort, a helybeli gimnázium igazgatóját állították. A meghívó

Szegény Tóni nem talál lakást

Tegnap délelőtt felfedeztem az Erzsébet-körúton rég nem látott volt osztyáltársamat, Bekecs Tónit. Egyik ház kapuja előtt állt és kétségbeesett arccal böngszte a kitett cédulákat.

— Szervusz, Tóni, — üdvözöltem — mit csinálsz itt?

— Lakást keresek — felelte rosszkedvűen és nem vagyok képes egy megfelelő lakást találni. Legalább ötszáz helyen voltam már és sehol se találtam megfelelőt.

— Szinte hihetetlen. Hiszen tele van a város kiadó lakásokkal.

— Ez igaz. De ha az ember közelebről megvizsgálja őket, mindnek van valami hibája.

— Akkor te úgy látszik, nagyon válogató vagy, Tónikám.

— Dehogy — tiltakozott Tóni. — Csúppán egy szerény, kétszobás utcai lakásra volna szükségem, esetleg udvari is lehet, összkomfort nem okvetlen szükséges, mindegy, hogy hányadíj emeleten van és a helyhez sem kötöm magam. És ne hogy azt hidd, hogy nincs egy vasam sem! Látod, itt van nálam száz pengő. Ha megfelelő lakást találnék, rögtön lefoglalózhattám.

— Nahát, barátom, annyi lakást szerzek neked, amennyit csak akarsz.

Tóni bánatosan legyintett a kezével.

— Hagyd el, pajtás, nem olyan egyszerű dolog az.

— Tudod mit? — mondtam neki — ha két órán belül nem találod neked megfelelő lakást, akkor pofonvághatsz.

Rámattam arra a házra, amelyik előtt éppen álltunk:

— Itt már voltál?

— Nem, — felelte szomorúan.

Elolvastam a kiakasztott cédulákat. Az egyikén ez állt:

Kétszobás, gyönyörű utcai lakás
összes + mellékhelyiségekkel potom
beréft május 1-ére kiadó.
ALKUDNI IS LEHET!

— Na látod — mondtam Tóninak. — Gyere be, ezt a lakást megnézzük.

Bementünk, Tóni a lépcsőházban megállt a lakók névjegyzéke előtt és aggodva olvasni kezdte a neveket. Egyszerre csak elkomorodott az arca.

— Sajnos, — sóhajtotta leverten — ebbe a házba nem jöhetek lakni. Itt lakik a Vajda.

— A Vajda? Ki az a Vajda?

— A Vajda és Hunyadi úridivatcég bel-

tagja. Fél évvel ezelőtt hat puplinget csináltattam nála.

— Na és? Azért nem jöhetsz ide lakni? — Persze. Az ingeket még nem fizettem ki. Így is elég bajom van ezzel a Vajdával, folyton molesztál a számlával, pedig most Kóbányán lakom. Képzeld el, mit szenvednek tőle, ha egy házban laknánk. Napjában legkevésbé kétszer találkoznék vele a lépcsőházban.

Undorodva összerázkódtott, megfogta a karomat és kicipelte az utcára. A szomszéd ház kapujához mentem, de Tóni oman is elhúzott.

— Pont a Vajda tőzsomszédáságába menjek lakni? Gyerünk egy másik utcába. Most már kezdtem megérteni, miért nem talál Tóni január óta megfelelő lakást. De azért nem adtam fel a reményt. Elvégre van még elég kiadó lakás Pesten. Befordultunk egy másik utcába. Mindjárt az első ház kapujából cédula integet felénk:

Összkomfortos, kétszobás pazar lakás, neveléses *olcsó bérrel azonnal kiadó.

ESZTELEG MÉG ELŐBB IS!

Bementünk. Tóni szemé végigtűtött a lakók névsorán és egyszerre csak tépni kezdte a haját:

— Megőrültek! Itt lakik özvegy Stiglitz Adámné okleveles szülésznő. Ő segítette világra a kisfiamat és még nem fizettem meg neki a tisztelődiját.

És ugyanígy jártunk még vagy húsz házban. A Hársfa-utcában lakott például az a cipész, aki Tóninak 1931-ben egy pár ládaltelhetés cipőt csinált, a Király-utcában az a sebész, aki Tóni második feleségének 1929-ben hitelre kioperálta a vakkelet és a Lövéde-téren az az ügyvéd, aki Tónit elválasztotta harmadik feleségétől, részefizetésre.

Vége a Zuglói-ban találtunk egy házat, ahol Tóni senkinek sem tartozott. A lakás minden tekintetben megfelelt, szép is volt, olcsó is volt. Mikor már teljesen megegyeztünk, Tóni megkérdezte a házmestert:

— A háziúr is itt lakik?

— Igen, itt lakik.

— Istennem, Istennem, — tört ki erre a zöfgés Tóniból — én vagyok a világ legerősebb embere. Ide se jöhettek lakni.

— De Tónikám, — kérdeztem tőle csodálkozva — mit törödsz te azzal, hogy a háziúr is itt lakik? Hiszen neki nem tartozol.

— Most még nem, — zokogott Tóni — de ha ide jönnek lakni, egy hónap múlva már neki is tartoznék.

Bodor Pál

négy sűrűn nyomtatott oldal volt és azon ABC-sorrendben Kútháza minden számottevő polgárának nevét meg lehetett találni mint rendezőt, választmányi tagot, háziaszonyt, védnököt, bírányát, hölgybizottsági tagot. Kútházán nem volt tizenhét éven felüli férfi vagy nő, akinek ne lett volna valamilyen címe ezekben az izgalmas napokban. Ugyanakkor katasztrófálisan romlott a koszt minden háztartásban. Elégett sülték, kozmás főzélekek, későn talált ebédek és vacsorák figyelmeztették az ingerült családapákat arra, hogy a régi, nyugodt napoknak vége van, a koszt tizedrangú kérdéssé süllyedt a báli előkészületek mellett. A Korona-szállodát már napok óta tisztogatták, festették, a csillárrokba új lámpákat dugták, a portás nem győzte jegezni a már előre lefoglalt szobákat. Minél jobban közeledett a nagy nap, annál gyanakvóbban és zárkózottabban néztek egymást az asszonyok és a leányok. Mindenki tudta, hogy kémekek járnak a városban, akik titokban elárulják, hogy melyik házban miféle estélyi ruha készül. Csak a nők tudják értékelni egy-egy ilyen indiszkrétívó fontoságát. Előre kifürkészni a vetélytársnő ruháját éppen olyan fontos, mint kikémlelni, hogy az ellenséges csapat miféle fegyverekkel van ellátva. Az ilyen adat birtokában nyomban meg lehet tenni az ellenlépéseket, gyorsan megváltoztatni a tervezett ruha színét, anyagát, faconját...

Budapest elegáns belvárosi utcáin lépten-nyomon egymásba ütköztek a kútházai mamák és leányok és zavart mosollyal üdvözölték egymást.

— Nini Márta, hát te itt vagy?

— Igen, feljöttünk a nénim meglátogatására. Beteg szegény. És te?

— Én is rokoni látogatásra jöttem!

Persze, mindegyik tudta, hogy ebből egy szó sem igaz. Mindenki az estélyi ruháját jött megrendelni. De Isten őrizz erről egy szót is ejteni. Hiszen nyomban megindulna a kíváncsi kérdezősködés: hol csináltatod a ruhát? Kinél vásárolt az anyagot? Milyen a színe? Mibe került?... Nem, az ilyen hadititkot körömszakadtig rejtgetni kell.

Révész Anna például elszápot és valósággal sírógöresöt kapott, amikor a Mme Charlotte szalonjában a harmadik próbán egyszerre csak szembetalálta magát Puskás Klárial. Rémes! Hiába volt minden óvatosság, a rengeteg költségek, Klárinak ugyanolyan ruhája lesz, mint neki!

De Klárit is megrendítette a felfedezés. Mme Charlotte alig tudta lecsillapítani a kétségbeesett hölgyeket. Végül is egyezségre kötöttek. Charlotte új szabásúterleteket terjesztett elő és a már majdnem kész ruhákon lényeges átalakításokat eszközölt...

Más bajok is fenyegettek. A mindenről értesült anyák felháborodva tárgyalták, hogy valóságos leány-bevándorlás indult meg Kútházára. A megyében megjelenő különböző lapok világgá kürtölkétek, hogy micsoda óriási mulatság készül a városban és erre messze vidékről egyszerre csak jelentkezni kezdtek ifjú hölgyek, akiknek valamilyen rokonuk, jó ismerősük élt Kútházán és bejelentették, hogy ők is eljönnek az estélyre.

Hallatlan dolog!

A mamák zűberek bizottságot alakítottak maguk között és az abba beválasztott hölgyek felkeresték Sonkoly polgármestert. Felszólították, hogy avatkozzon az eseményekbe, ha kell, rendelettel tiltsa meg az idegen lányoknak Kútházára való özönlését. Elvégre azért polgármester, hogy megvédje a helybeli polgárok legfontosabb érdekeit.

A polgármester persze sajnálkozva jelentette ki, hogy legjobb akaratral sem tehet eleget a kérelemnek, de — tette hozzá lovagiasan — különben sínes ok a félelemre, mert a kútházai lányok olyan szépek, hogy azokkal semmiféle más lányok nem vehetik fel a versenyt.

A legizgalmasabban tárgyalt kérdés persze az volt, hogy kik azok a férfiak, akiknek a megjelenésére biztosan számítani lehet? Istvánffy Gizi telefonja állandóan csengett:

— Halló! Te vagy az, Gizikém? Itt Kissné. Drága szívecském, nagyon fontos, bizalmas ügyben szeretnék veled beszélgetni. De csak szigorúan négy szem között. Mondd szívem, nem ugranál át hozzám néhány percre?

Gizi, aki naponta legalább tíz ilyen telefont kapott, már tudta, hogy miről van szó és csendesen megadta magát sorsának.

— Jól van, kedves, átnézek hozzád négy felé!

Amikor délután a Kissék háza felé igyekezett, persze már legalább két mama észrevette a legüggönyözött ablak mögöl, hogy az Istvánffy Gizi látogatóba megy és nyomban utána szaladtak a szolgálók, hogy nézze csak meg, hová fordul be? Néhány perc múlva pedig már szaladt mindenfelé a legújabb hír: Istvánffy Gizi felkereste Kisséket!

Ez a hír óriási megdöbbenést és méltatlankodást váltott ki. Mi ez? Panama? Protekció? Gizi mindent tud, bizonyára értékes titkokat árul el Kisséknek. Ebben a gyanakvásban volt is némi igazság. Kissné túláradó kedvességgel fogadta Gizit, legdrágább, legokosabb teremtsének nevezte, elérte a észak-kamrájának legrejtettebb kincseit, száféle jelentéktelen dologról tárgyalt vele és olyanokat mondott:

— Te Párizsban éltél, szívem, neked csakhatatlan jó izlésed van, csak azért kértelek, hogy fárdj ide, mert szerettem volna megmutatni néked a Sárkia ruhamintáját... Mit gondolsz, hogyan csináljuk?

De mikor már kiöntötte a kérdések lavináját, rátért a dolog lényegére:

— Gizi édes, tudom, hogy te mindig jó voltál az én Sárkához... Anygalm, szabad valamit kérdeznem?

— Parancsolj!

— Nézd, drágám, te könnyen beszélhetsz a nagybácsival, a főispánnal, attól megtudhatod, hogy kik azok a fiúk, akiket berendelték a kútházi bábra... Tudod, jó az, ha az ember már előre tájékozódik, legalább megközelítőleg tudja, hogy kikkel lesz együtt...

Gizi nevetett.

— Persze... siettek közös ismerősöket keresni, előkészíteni a talajt! Hát nem, szívem. Én pártatlan vagyok... tessék egyforma esélyekkel felvenni a versenyt! A mamák természetesen ebbe nem nyugodtak bele. Újabb kémekek mentek a Korona-szálloda portásához: kik foglaltak le szobát? Mi a nevük, címük, honnan jönnek?

Emma nem volt boldog ezekben a túlfűtött napokban.

Első nagy fellángolása már elparazsolt. Az események túlnőttek az ő egyszerű, fantáziátlan lényén és egyenesen megrémítettek, nyugtalansággal töltötték el. Túlságosan nagyknak látta a küzdelmet, amelybe az események sodorták. Alapjában kissé félszeg, gyáva teremtés volt. Egyáltalában nem volt nagy véleménynyel önmagáról. Tudta, hogy nála sokkal szebb, elmésőbb és jobban táncoló lányok vannak. Eddig még sohasem volt különösebb sikere. A zsürokon, társaságban, ahol fiúk és lányok találkoztak, sohasem játszott főszerepet. Persze, voltak fiúk, akik szívesen elbeszélgettek vele, de egyik sem szegődött hozzá állandó lovagnak. Nem volt primadonna, csak epizód szerepet töltött be. Sokszor bántották ezért. Mert ha külsőleg nem is tudott megnyilatkozni, a lelkében annál zinessebb, értékesebb, becseletesebb lány volt.

Gyakran próbálta elképzelni, milyen is lesz a férfi, aki egyszer érte jön? Mindig csendes, magányos találkozáshoz gondolt, ahol nem kell más lányokkal táncolni. Tisztában volt azzal, hogy senkitől sem tudna elhódítani senkit. Tudja Isten, hogy a barátói honnan szereztek azt az ügyességet, amellyel magukhoz édesgetik a férfiakat és aztán intrikálni, harcolni tudnak értük. Nem, sohasem fog harcolni férfiert. Valami szerencsés és boldog véletlen segítheti csak sikerhez.

Persze, elmegy a kútházi nagy estélyre. Kinevetnék és kipletykánák, ha otthon maradna és a szülei is megbotránkoznának. A mama amúgy sincsen meglegedve vele, mulyának tartja. Pedig ha szíve szerint cselekedhetne, sokkal szívesebben otthon maradna. Egészen bizonyos, hogy nem fogja jól érezni magát. Nincs is olyan fiú ismerőse, akire biztosan számíthat, még megtörténhet, hogy nem kéri fel elég gyakran táncra és kínos, aggóató negyedórákat ilhet édesanyja mellett, kényszeredett mosollyal az ajkán.

És ha táncba is viszik? Miről beszéljen egy ismeretlen fiúval, aki a banális, üres bókok néhány kötelező frázisát hadarja el a tangó közbén és közbén már másfelé néz, hogy hol talál szebb, mulatságosabb táncosnót? Egészen bizonyos, hogy ezúttal sem megy férjhez.

Csak már vége lenne a bálnak. Jó lenne túllenni a lámpalozón, a kínos beszélgetéseken, az egész kénytelen-kelletlen cécón.

Hiszen nem is olyan nagy baj, ha hajnalban zéróval zárul a hódításért vívott hőies harca... Önmagával nagyon könnyen elintézné az egészét. Csak hogy valójában nem is róla, hanem a szüleitől való szó!

Emma ezen is sokat tündődött már. Hogy néki nem is saját magáért, hanem a szülei kedvéért kell férjhez mennie. Drága, kedves, aranyzívű emberek, akiknek azonban már határozottan térére van. A papa különösen két esztendő óta meglehetősen pesszimista, ideges, nem bízik a jövőben és látszik rajta, hogy szeretné már, ha Emma nem lenne otthon. A mamának is egyre kellemelebb a felnött, huszadik évet túllépett nagylány. Gondokat okoz, idegeit, alig tudja leplezni türelmetlenségét. Ha arról olvas, hogy Emma valamelyik barátóját eljegyezték, mintha tört forgattak volna a szívében. Hát az ő lányával mi lesz? Igen, a papa meg a

amam nagyon szomorúak lesznek, ha megint nem lesz eredmény. Kiszámítják, hogy milyen rengeteg pénzbe került a bál. És megállapítják, hogy a lányok elhíhetetlen, álmódzó, sohasem fog férjhez menni. Akármennyire szeretik, csökkenni fog szemükben az értéke. Megrendül a belévetett bizalmuk...

Emma elkecserevedtült szobájában, szeretett volna megszökni, hosszú, magyarozó levelet írni szüleinek, hogy felesleges miatta aggodniok, hogy majd meglátják, megmutatja, milyen kitűnően fog férjhez menni, csak éppen ki kell várni az illetőt, aki előbb-utóbb feltétlenül megérkezik.

De tisztában volt azzal, hogy mindez reménytelen és felesleges tervezgetés. Nem lesz belőle semmisse. Elmegy a bábra, végigkínlódjaa hajnalig és aztán jön az elkerülhetetlen bukás.

Olyan kétségbeesett volt, hogy nem is bírta érzéseit magábafojtani. Elrohant Istvánfi Gizizhez és sírva, remegve állt meg előtte:

— Gizike... rettenetes dolgot csináltál. Nem lett volna szabad megrendezned ezt a bált.

— De hát miért nem, édesem?

— Mert eddig ezerféle kifogásunk lehetett, hogy miért nem tudtunk vélegnyit fogni... De most... legalább rólam... ki fog derülni, hogy ügyetlen, csúnya, ostoba vagyok... senki nem kellek...

Gizi magához ölelte kis barátóját:

— Édes kis Emmám, te még nem érted az életet! Nem tudod, hogy a szerelem olyan harc, melynek sebesülteji és veszteséi is olyan csodák, muzsikák szépségeknél és fájdalom-édes hangulatoknál lesznek a részesei, melyek az élet legszebb adományai közé tartoznak. Nézd, én is elvesztettem a nagy csatát... pedig nagyon, nagyon szereltem voltam egyszer... És látod, itt vagyok, mosolygok, élek és még gyűlöltem meg a szerelmet, nem haragszom emlékeimre sem. Örülök, hogy szerettem és édesnek találok a könyveket, melyeket ezért hullattam.

Emma megrendülten hallgatta Gizit.

— Beszélj erről! — kérlelte.

Gizi szeliden fejt rázta.

— Hiába beszélnek, nem értenél meg. Túlságosan fiatal és tapasztalatlan vagy. De ha majd egyszer nagyon fog fájni a szíved, ha érett asszony leszel, gyere hozzám... és akkor majd mind elmesélek!

Mintha könny csillant volna meg szemében. De csak egy pillanat volt és már ismét mosolygott:

— Csak menj, szívem, nyugodtan a bábra. A végzetet úgy sem kerülheted el. Minden szerelmesnek külön csillaga van és ki tudja, a tied talán pont akkor gyullad ki, mikor majd felesvárják a kaszinó nagytermének csillárját!

(Folytatjuk)

GENGSZTER-KISSASSZONY

Irta:
Bácskai Magda

Nők az amerikai alvilágban

Amerikában minden foglalkozás nyitva áll a nők előtt.

A newyorki bérkaszárnya napsugártalan udvarán játszadozó kis jenkai-lány ugyanolyan joggal álmódhat arról, hogy valaha miniszter lesz, mint amilyen joggal remélheti a legszegényebb kisfiú, hogy mire megnő, ő lesz az Egyesült-Államok elnöke.

Gyönyörű életperspektíva ez. Páratlanul pezsdítő, stimuláló. Nem csoda, hogy nagy karriereket csinálnak Amerikában a nők.

Sajnos, e karriernek nem válnak becsületükre néha. Kötve hisszük például, hogy az amerikai gengszter-kissasszony nevét dicsőreleg említi majd fel valaha a nők históriája. Pedig hány jobb sorsa méltó fiatal nőt vet a sors a banditák közé. Hány energikus, okos, szép teremést soroldik az amerikai rablóvilágba.

Csikágó — a bűn városa

Mindnyájan tudjuk, — százszor megírták — hogy valamennyi amerikai város közül (sőt a világ valamennyi városa közül) Csikágóban szaporodtak el legféltettebben a banditák.

Állítólag azért, mert Csikágóban keveredik a legtöbbször bevándorolt. Ez az a bizonyos „olvasztókemence”, mely a legmagasabb fokokon gyúr jenkivé svédet, olaszt, spanyolt, németet, törököt, oroszot. Nem csoda, ha az olvadásból kiválik a salak: a gengszter.

Nem csoda ez és volna is orvosság elene, ha tudni lehetne: ki gengszter, ki nem. De Csikágóban ezt senki se tudja. Ebben a városban a bűn puszipajtási viszonyban él üldözőivel. A leghíresebb raházvezér: Jack Zuta birtokában két-százharminc nyugtát találtak. A nyugtákon a hű legfelkészültebb üldözők köszöntek meg azokat a kisebb-nagyobb ajándékokat, amelyeket „Dear Jack” juttatott nekik.

A riporter két élete

Nagy volt a felháborodás Amerikában, mikor egy gengszter golyója leretette Francis Linglet, az alvilág legelsőszámbeli leleplezőjét, a Chicago Tribune nevű, több millió példányban megjelenő újság riporterét.

Egész Csikágó gyászborult. Lingle korszóját könnyezve követték mindazok, akik lelkesen olvasták naponta a gengszterek ellen írt cikkeit. Legszívetlebben zokogott Lingle menyasszonya, az újság kékszemű, szőke, fiatal riporterhője, aki a fatális esétén együtt csónaézott Lingle-lel a Michigan-tavon. Mikor közeljártak a parthoz, evezőiket bevonták, Lingle elővette mandolinját. Énekelni kezdett:

*„Ha csendesen alszol,
Milyen lehet
A szemed”*

dalolta r-osalogva, mikor hirtelen dörrenés hallatszott a part bokrai felől és Lingle élettelenül hanyatlott le a csónak padjára.

Ennyit mondott el a fiatal újságíró, mikor a rendőrség kihallgatták. Mire hazatért, névtelen levél várta. „Elhallgass — vagy meghalsz” — éz állt a levélben. A

lány rémülten sietett vissza az írással a rendőrségre, ahol egy Francis Drake nevű rokonszenves, fiatal rendőrtiszt vette kezébe a nyomozást. Megesküdött, hogy megbosszulja Lingle halálát.

Félévig tartott a nyomozás. Nem csoda, hogy Drake közben beleszeretett az édes, szelíd Miss Vaughanba, aki elő meghatóan gyszolta vőlegényét.

Egy szép napon mégis ezekkel a szavakkal állt Miss Vaughan elé: „Feladom a küzdelmet. Nem folytatom tovább a nyomozást és ha rám hallgat, mindent elkövet, hogy elaltassák a dolgot.” „Szégyelje magát, gyáva! Megfélteltették a banditát” kiáltotta a lány felháborodva, de aiegt távozott az épületből, a rendőrtiszt az kapitányhoz. „Sziintessük be a Lingle-nyomozást” kiáltotta. „Szörnyű dolgoknak jutottam nyomába. Lingle bandita volt. Az ötszörös gyilkos Danny Vallo bandájához tartozott.”

Ezt a felfedezést azonban nem lehetett többé eltúlni. Egy ambiciózus riporter, ki saját szakállára dolgozott, ugyanoda vezették a nyomozás szálat, ahová a rendőrtisztet vitték.

A Lingle-botrány kipattant s vele mindazok a bűncselekmények, melyekben Lingle is résztvett s amelyek ellen oly lángoló cikkeket írt.

Két év múlva megesküdött a kis riporter a rendőrtisztel. Mindketten boldogan költöztek el Csikágóból.

Coboly-Nóra

Nem minden „menyasszony” ilyen naív. A fentemlékt Denny Vallo menyasszonya például a gengszter-világ legelsőszámbeli nője.

Három nagy prémületet segített kifosztani, mielőtt kézrekerült. A prémületek hirdettek, hogy mannequint keresnek. Nóra — a menyasszony jelentkezett. Sikerrel. Mindegyik esetben azonnal felvették. Vervörös hajával, nádszál természetével, gazella-bokáival tündérieren nézett ki a prémeiben. Néhány hét múlva elegáns autó állt meg a bolt előtt. Négy „úr” szállt ki belőle, az „urak” odabent a boltban néhány percig vásárlást színeltek, majd mindenkire revolvert fogtak. Revolver villant Nóra kezében is. Mindhárom esetben ő terelte a szekrénybe a bolt személyzetét, ő zárta be az irodákba a főnököket. Majd — miközben a négy férfi ládába dobálta a prémeiket, — Nóra magárvett néhány értékes bundát, imbolygó járással elegánsan sétált ki az autóból. Mikor végre elfogták, azt vallotta, hogy ennek az egyperces kis sétának páratlan izgalmaért vett részt a betörésekben.

Hatan, álarcsok

Mikor Jack Zuta, banditakirály hagyatékában megtalálták azokat a nyugtákat, melyeken sherifek, bírák, rendőrtisztek köszönték meg a gengszterek pénzájándékait, óriási volt a felháborodás Csikágóban. Annál is inkább, mert most már úgy látszott, végleg elhatamadott a bűn a város fölött. Egyik ipar a másik után volt kénytelen beadni a derekát a gengsztereknek, akik bombázással rémítették a legbékésebb üzleteket. (Egyetlen délelött kilenc női fodrászüzletbe dobtak például bombát.)

Ekkor alakult az a titokzatos társaság,

melyet „Hatan álarcsok” néven ismernek még ma is Csikágóban. A hat álarcban dolgozó titokzatos ember nevét nem tudják. Csak annyit tudnak, hogy mióta ez a társaság megalakult, azóta a gengszterek büntetteinek felét azonnal és kegyetlenül megbosszulták. A hatos társaság egyik tagja nő. Méppedig állítólag a Felső Tízezer egyik dúsgazdag, gyönyörű asszonya.

Gengszter-temetés

Abban az időben, mikor legvadabul dübögtek Csikágóban a gengszterek egymás ellen irányuló harcai, a város kedvence látványossága a gengszter-temetés volt. Szerencsére, állandóan pusztítják egymást a rablók, oly annyira, hogy Al Capone, a leghatalmasabb bandita nemrég szándékosan elfogatta magát és teljes felvélet töltött börtönben, „biztonságban” — mint mondta — egy ellenséges bandától való félelmében. Ezekben az időkben lízezrekre menő tömeg vett részt egy-egy gengszter-temetésen. A felhőkarcolók ablakai is rendszerint előre ki voltak adva azon az útvonalon, ahol a „boldogultak” vitték utolsó útjára.

Ezeknek a temetéseknek volt specialista-tya Hiéna-Peggy (nem ok nélkül nevezték így az alvilágban). Ez a páratlan ügyességű besurranó-tolvaj azalatt fosztotta ki a lakásokat, mialatt gazdáik a temetést bámulták. Peggy hatéves garz-dálkodás után sikerült csak elfogni.

A szeszitalom megszüntetése nagy csapást mért a gengszterekre, akiknek fő-fő jövődelmi forrása volt a szeszempészés. Horribilis vagyonokkal sokan visszavonultak „a magánéletbe”, elvették hajdani barátinoiket. Farmokon élnek, megpróbálják elfeledni a multat. A nők közül is már csak a legeslegzüllöttebbek maradtak a „pályán”.

A gengszter-kissasszony, akit csinosilla és romantika burkolt rövid ideig, ma már egyszerű, kitaszított, női szegénylegény.

J. 70046. Elegáns crepe-de-chine ruha, sötétebb mintás anyagból. A ruha érdekessége a gallerszerű kep, melynek hátrészét gombok díszítik és a karoknál fel van vágva. A nyakkivágás körül húzótt sál, melyet nagy fehér virág fog össze. A derekon masniba végződő öv. Az alj sima harangos, szimmetrikusan szabott. Anyagszükséglet: 4,50 cm széles anyagból.

J. 70047. Kora nyári ruha, piros könnyű gyanjú-crep anyagból. A ruhát szimmetrikus berakások és rátétek díszítik. A gallér és az öv fehér se-

lyemmel van díszítve. Rövid ujjak, a nyakkivágásnál és az aljon gombdíszítés. Anyagszükséglet: 2,60 m 130 cm széles anyagból.

J. 70048. Elegáns nyári ruha, mintás crepe-de-chineből. A ruha ujja különlegesen bő, szilcszerű szabású. A nyakkivágásból önts szabó hull az előreszre. A derekon széles öv, mely hátul hosszú csokorban végződik. Az alj szimmetrikus szabású és harangos. Anyagszükséglet: 4,60 m 95 cm széles anyagból.

J. 70049/50. Nyári komplet sötétebb mintás marocain anyagból. A ruhát baloldalon, válltól le részletes nagy berakások díszítik, melyek az aljon glonkrikban végződnek. A derekon öv. A rövid kabát, háromnegyedestől rövidkib, egyenes hűszabású, úgyszintén az ujjak is, melyek félhűszak és felvázottak. A kabát gallérja fehér selyem és sálserpen húzódik a nyak körül. Anyagszükséglet: a ruhához 4,25 m 60 cm fehér selyem, a kabáthoz 2,25 m, mindkettő 95 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 70 051

J. 70 052

J. 70 053

J. 70 054

J. 70 055

J. 70051 52. Elegáns nyári komplé. A kabát anyaga piros matt krep. A facon sima, melyet széles képszéri vállrész egészül ki. A kabát egy gombbal zárul. A ruha eszkos szálke geometrie-anyagból készül. Sima facon, váll felé szélesítő nyak kivágással. Rövid, bugyos ujjak a vállon húzóttak. Derékon széles rövös öv, mely oldalt hosszan felugró szilbon végződik. Sima horang all. A eszkos anyaga ruha rézusos szabású. Anyagszükséglet: a kabátohoz 3.10 m, a ruhához 3.80 m, 7 cm anyag a szálhoz, mindegyik 95 cm széles anyagból.

J. 70053. Elegáns delutáni ruha mintás crepe-de-chine-anyagból. A keskeny, hosszú nyak kivágást plüssirozott szabó díszíti, a derékon széles solet öv. A hosszú, elszakadó ujjakat loknis kiképzés díszíti. Sima horang all, elől és hátul szimetrikus berakásokkal. Anyagszükséglet 4 m., 95 cm széles anyagból.

J. 70054. Sportruha eszkszínű nyersselyem anyagból. A ruha raglán szabású, a nyakvágás széles, férfi facon, kihajtoval. A ruha felül gombokkal zárul és ugyancsak gombok díszítik. Rövid ujjak,

a derékon széles két antilop öv, sima all, oldalt berakással, hátul felvágva és zsebekkel. Az ujjakat és zsebeket kockázott himzés díszíti. Anyagszükséglet: 3.85 m 80 cm széles anyagból.

J. 70055. Mintás selyemruha fiatal lányok részére. A sima felső részre széles kettős gallér hull, melyet kis eszkor tart össze. A derékon keskeny, eszkszínű öv. A könyököt erős bő ujjakat eszkor díszíti. Harangall glóknis fodrokkal. Anyagszükséglet: 4.00 m 95 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J.70 100

J.70 101

J.70 102

J.70 099

J. 70099. Elegáns estélyi ruha rózsaszín cloqué anyagból. A ruha szabása alakhoz simuló. Kerék szoros nyakkivágás, különleges szalagokra vágott, kinyitott bő, kinyitott lejtőmellő, keskeny ujjak. A derekon öv, az alj sima, bő harangfodrokkal. Anyagszükséglet 4,85 m 95 cm széles anyagból.

J. 70100. Társasági ruha mintá: taft felsőrészből és fekete taft szoknyából. A facon összehajlítva teljesen újszerű. A keskeny nyakkivágást széles facon díszíti, háromnegyedes, bő vágott ujjak, a

derekon öv, esatt díszítéssel. Harangos, sima felvágott alj. Anyagszükséglet: 2,80 m mintás, 3 m egyszínű taft, mindkettő 90 cm széles anyagból.

J. 70101 100a. Elegáns estélyi ruha kék crepesatin anyagból. A ruha szabása alakhoz simuló. A felsőrész hasonloszínű csipé anyagból van kombinálva. A derekon öv, az alj bő, sima, harangos. Ezen estélyi ruhákat a J. 70109 számú kép egészíti ki. Anyagszükséglet: a ruhához 3,65 m selyem 95 cm széles anyagból, 1,20 m csipke

anyag 90 cm széles anyagból. A kephez 1 m 95 cm széles anyagból.

J. 70102. Elegáns stílusruha kockás taft anyagból. A felsőrész vízszintesen húzott, szélesített nyakkivágással, az ujjakat a derekból kinyúló fodrok helyettesítik. A derekon hosszú pirosselyem sál-öv, mely elől nagy csokorban és hosszú sálban végződik. Az alj bő, derekon dúsan húzott. Anyagszükséglet: 6,20 m 90 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 70103

J. 70104

J. 70105

J. 70106

J. 70103/104. Elegáns estélyi komplé világoszöld georgette anyagból. A háromnegyedes kabát szabása teljesen sima raglánszerű, félhosszú ujjakkal és világos prém díszítéssel. A ruha szabása alakhoz simuló. Széles kivágás, a vállakon sültszerű kiképzés, elől halványrózsaszín virágdísz. A nyakkivágástól le az aljig glokis fodor.

Anyagszükséglet, a kabáthoz: 2,75 m, a ruhához 6 m, mindkettő 95 cm széles anyagból.

J. 70105. Estélyi ruha mintás tift anyagból. A nyak kivágásnál bordó anyagból álló gallér. Félhosszú ujjak széles fodrokból. Szimmetrikus szabású harangos alj. Anyagszükséglet: 5,75 m 90 cm széles anyagból.

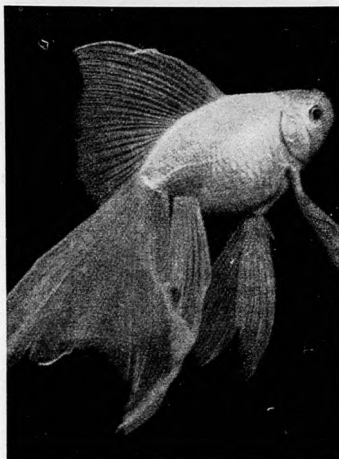
J. 70106. Elegáns estélyi ruha kék mintás eszleke anyagból. A ruha raglánszabású, hosszú ujjakkal, keskeny nyakkivágás, derekon széles egyszínű anyagból öv, mely baloldalt nagy esokorban és hosszú sálban végződik. Sima harang-alj. Anyagszükséglet: 5 m 90 cm széles anyagból, 65 cm egyszínű selyem 95 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2,40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4,80

Nagyfejúek leffünk

Talán ez volna a helyesebb kifejezés, fejűek leffünk. A kalappúzarakhoz intézett kérdésre arról számol be, hogy a fej nagysága a világháború után, általánosságban megnövekedett. A háború előtt a fej átlagos nagysága 55 centiméter volt, ezzel timéter. Amíg a háború előtt a kalappúzarak áruja 52 centiméternél kezdődtek és a 60 centiméter már maximális nagyságnak számított, ma az 52–53 centiméter nagyságúak már csak külön megrendelésre készülnek, ezzel szemben minden nagyobb kalappúzletben 63 centiméteres portéka is található. Semmi kétség, hogy a kalap nagysága az okosság bizonyítéka. Tudományos kísérletek bizonyítják, hogy a szellemi munka nagymértékben függ az agyvelő nagyságától, ami viszont szerves kapcsolatot létesít az intelligencia, az agyvelő nagysága és a fejbőség között. 52 centiméternél kisebb fejbőség esetében alig fordul elő jelentős szellemi produkció, 50 és ½ centiméter alatt pedig még átlagos intelligenciáról sem beszélhetünk. Az úgynevezett zsenális koponyák pedig 56 centiméternél kezdődnek. Egyes amerikai iskolában új irányú vizsgátoakat végeztek, amelynek eredményeként kitűnt, hogy a növendékek feje annál kisebb, minél rosszabb a bizonyítványuk. Ugyanott az érettségi alkalmával pedig az eredmény még inkább egyenes arányban állt a fejbőséggel, még abban az esetben is, ha az illetők az átlagnál fiatalabbak voltak. A valóság tehát az, hogy okosabbak leffünk, de nem többet tudók. A látszat szerint a fej nagysága a több tudás befogadására képesítene. Ez azonban nem igaz. Csodálatraméltó emlékezőtehetséget találhatunk például egészen kis fejekben is. Használóképpen az egyoldalú képességet, mondjuk a zenei, vagy számtani tehetséget sincs a legcsekélyebb összefüggésben a fej

nagyságával. Egészen másként áll az eset az univerzális tehetséget és általános ítélőképességet tekintve. A testi erő szempontjából is nagyobb teljesítményekre képes a kitűnően fölfőtött, izmos szervezet, a gyöngébbnél, ami azonban nem jelenti azt, hogy a nagytestű emberek okvetlenül nagyobb munkateherre is. Bizonyos méreten alul azonban teljesen kizárt a nagyobb szabású munkateherrel. A népnépvizsgáló «nagyfejúeknek» nevezte a társadalom vezetői szellemi, amivel annak a hitének ad kifejezést, hogy az agyvelő nagysága és az ilyen agyvelő tulajdonsága megérdemli, hogy embertársaink vezetője legyen. Ugyanezt a tételt igazolja a londoni állatkertben, egy róka-családon végzett tudományos megfigyelés. Ez a róka család apából, anyából és már a fogásában született négy róka-kölyökéből állott. A róka, holott itt még ravaszabb kellett volna válni, a fogásában nem csupán kisebbek, soványabbak és gyöngébb izmuak lettek, hanem agyvelőjük súlya is 30 százalékkal csökkent, mint amilyen vad életükben volt. De még ennél is jelentősebb agyvelő-csökkenés lépett föl a róka-kölyököknek az állatkerti «szelídítés» következtében. Ebből azonban senki ne akarjon semmi olyan követelést levonni, amely a fej nagyságának és az emberi szellem fejlődésének párhuzamos voltát állapítaná meg. Ha átlagosan nagyobb is lett az emberek feje, ebből magasabbrendű gondolkodásra mégsem következtethetünk. Talán csak annyi az igazság, hogy valamivel több az átlagos tudásunk, minthogy a kultúra fejlődésével ez kikerülhetetlen és a több tudás befogadására nagyobb kiterjedésű agyvelő szükséges, mint ahogy nagyobb élekmunka kell a sok befőttnék. De a befőttnék mennyisége nem jelenti azok minőségét is, ahogy az agyvelő nagysága sem jelenti a lélek finomságát és fizta nemességét.

Nők beförése a férfiak birodalmába

A totovált szakáll

Hokkaidó szigetén, amely a japán szigetország legészakibb része, a zord klíma miatt nem szívesen tartózkodnak a japánok. Ez a sziget a fajlagos és néprajzilag egész különálló *ainu*-nép lakóhelye. Az *ainu*ok már külsőségükben is teljesen elütnek a japánoktól és pedig abban, hogy szenvedélyes szakállviselők. Az egész világon sehol nem látni annyi szép és sűrű szakállt, mint itt. A japánok ezért, kissé helytelenül, «hajembereknek» nevezik az *ainu*kat. Még különösebb, hogy ez a szakállviselési szenvedély nem csupán a férfiakat, hanem a nőket is hatalmába ejtette. És nem csak abban az értelemben, hogy a férfiakat a szakálluk nagysága, minősége és szépsége szerint értékelik, hanem ebben a tekintetben ők maguk is igekeznek a férfiakhoz hasonlóan. Minthogy azonban efféle szakáll-növesztés szer a nők számára lényegesen, segítségül hiányzik a látszatot és a maszkot. Művészi módon óriási kék szakállt totováltaknak az arcukra, amelynek a férfiszakállal szemben még az az előnye is megvan, hogy az életük végéig nem lehet levenni, vagy laborotválni. Baj csak akkor lesz belőle, ha Hokkaidó szigetén is borotválkoznak a férfiak.

Az emancipált bírmaj nők

A teljes nőemancipáció az európai, amerikai kultúrában úgy szerepel, mint a női nem felszabadító harcának végső eredménye és éppen ezért nem találko-

zik a nők általános szimpátiájával. Másként volt ez a régi időkben és másként van ma is, egyes idegen népeknél. A bírmaj nők például az egész világ legemancipáltabb, vagy — minthogy ez a kifejezés itt teljesen ismeretlen — legfüggetlenebb, úgy szólván teljesen férfias életet élő női. Mindazt megtehetik és mindahoz joguk van, mint nálunk a férfiaknak. Már léánykorukban ők maguk választják ki vőlegényüket, de asszonykorukban is egyenlő, sőt sokkal több jogot élveznek férjüknek. Mindenekelőtt nem viselik a férjük nevét, a hozományuk kizárólagos tulajdonosa, de éppen úgy egyedül bírtokosai minden öröklött, vagy közösen szerzett vagyonnak. Az üzleti élet úgyszólván kizárólag a nők kezében van. Ők vezetik a kereskedéseket és az üzleteket, önállóan kötnék szerződéseket, amikbe férjüknek beleszóla nincs és a bíróság előtt is teljes joggal szerepelnek. A férfiak csupán a politikai és katonai életben jutnak szóhoz, de nagyon megelégedettek sorsukkal, bár az élet második rajonálába kerültek.

A kirgizlányok férjvadászata

A mi szokásainktól talán a legnagyobb mértékben a kirgiz lányok viselkedése itt el, akik valóságos amazon tulajdonságokkal rendelkeznek. A kirgiz asszonyok teljesen szabad életet élhetnek és a léányok maguk evadásszák férjüket. A lovagias művészetet a kirgizek nagyon sokra értékelik. Az eladósorban levő

léányok tehát lóra ülnek, korbáccsal felfegyverzik magukat és elindulnak. A fiatalemberek követik őket. Azt a fiatalembert azonban, akit egyik leány sem akar férjnek, korbáccsal elütik. Ez a vadászat addig tart, amíg minden leány a maga gusztyusának megfelelő vőlegényt nem talál, akit ő választ ki magának, akit a szülői értelemben rabul ejt és akit most már el nem eresz ad, amíg a házasságkötés meg nem történik.

Búvárnők

Az óceán partjain a búvármesterség halhatatlan tökéletességre tett szert. A búvárok bravúrjai nem csupán a szórakozás céljait szolgálják, hanem a legkomolyabb kenyérkeresetét jelentik. Nagyon sok helyütt kényszerülnek az emberek arra, hogy táplálékukat a tenger mélyéből, sőt a tenger fenekéről hozzák föl. Ehhez azonban a testi erő olyan nagy foka kívánatik, ami csak férfiaknál található. Ennek dacára Japánban a búvárnők nagyon sok tekintetben felülmúlják a férfiakat. Egyedül, férfikíséret nélkül, indulnak el a vadászatra, kis csónakjukkal kiveznek a szabad tengerre és kezdetül veszi a «fogás». Úgy tessék ezt képzelné, hogy a csónak üres, aztán időnként föl-bukkan a vízből egy fej, később egy kéz, amelyben rák, vagy hal van, aztán újra lebukkan a vízbe. Így megy ez addig, amíg a kis csónak nincs szákmányval tele. Az ilyen nők nagyon népszerűek, búvárnő férjének lenni: kitüntetés!

Megtalálták Sodoma és Gomorrha romjait

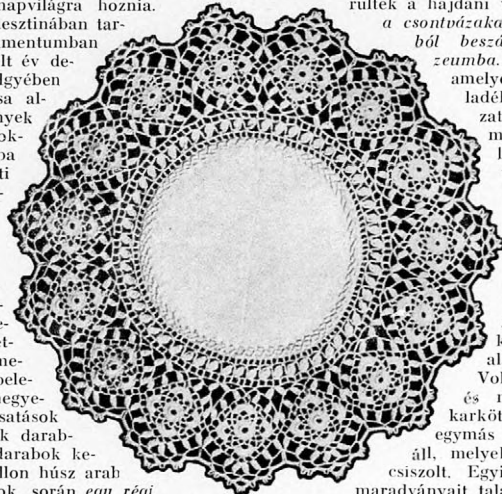
Csodálatos leletekre bukkantak a két romvárosban

A Sodoma és Gomorrha pusztulásáról szóló bibliai jelentés már régtől fogva foglalkoztatja a tudósokat, akik több alkalommal igyekeztek már megállapítani azt a helyet, ahol a két elpusztult város romjai fellelhetők. A római pápai bibliai intézet egyik tudósának, Pater Mallon-nak hosszas előmunkálatok után most sikerült megtalálnia a bibliában szereplő Sodoma és Gomorrha romjait, amelyeket ásatások révén már részben sikerült napvilágra hoznia.

Pater Mallon már évek óta Palesztinában tartózkodik és kutatja az ó-testamentumban szereplő szent helyeket. A múlt év decemberében a Jordán alsó völgyében egyes homokdombok átkutatása alkalmával üveg- és agyagedények cserepeit találta. Ezek a homokdombok, amelyek Wadi Garaba és Wadi Djarafa között, a keleti Jordán-parton némi távolságban északra a Vörös-tengertől terülnek el, a tudóst újabb kutatásokra ösztönözték. Az ásatásoknak ezen a területén öt város állott, Sodoma, Gomorrha, Admah, Zeboin és Zorard. Ezeknek a városoknak Kedor-Laomer királlyal és szövetségeseivel vívott harcairól, amelyekbe Loth és Ábrahám is belehonyolódtak, a Genézis tizenegyedik fejezete szól. Az első ásatások alkalmával tűzkövek, mozsarak darabjai, bazalt örlőkövek és edénydarabok kerültek elő a földből. Pater Mallon húsz arab segítségével a későbbi ásatások során egy régi város romjait találta meg, amelyet szelgelybe futó falak vettek körül. Ezeknek a falaknak omladékaízt is sikerült kiásatnia. A falak között kőralakú gabonacsűrők nyomaira bukkantak. Az egyik ilyen építmény meglehetősen épségben került ki a földrétől alól. Sütőkemencék maradványait is találták, sőt az egyik kemencében hamut és faszenet is leltek, továbbá agyagedényeket. A kiásott építmények részben teljesen téglából készültek, részben téglából, kö-fundamentummal. A téglák jobbra vörös és részben fehér agyagból, kézzel készültek és rajtuk mindmáig megmaradtak a munkások ujjlenyomatai. A palesztinai ásatások során egybeült fellett lakóházakkal ellentétben, az itt talált lakóhelyek meglehetősen téresek és kályhával vannak felszerelve, az udvarokon pedig kutak állnak. Különösen a város főkapujának a közelében talált épület kelti pompásan berendezett úri lakóház benyomását. Pater Mallonnak az a véleménye, hogy ebben a házban lakott Loth és itt fogadta az égi követe, aki neki és a családjának a menekülést tanácsolta, mert Sodómára a pusztulás várt. Néhány heti ásatás után a nagy hőség miatt meg kellett szakítania Pater Mallonnak a munkát, a Jordán völgye ugyanis körülbelül 400 méternyire fekszik a tenger színe alatt s ennek következtében itt a nyári hónapokban óriási hőség uralkodik. Az első ásatások befejezésekor a város környékén egy különös formájú oszlopot találtak, amely a tudós Mallont arra emlékeztette, hogy Loth felesége, amikor az angyal tilalma ellenére visszanezézett, sóbárányja változott. Egyik legfontosabb felfedezése volt az ásatásoknak, hogy a romvárosban mindenütt hamuréteget találtak, amely a város kőkútján több hüvelyk magasságú volt. A romokban fellelt házak tetőinek téglái azt a benyomást keltezték, mintha valami nagy hőség hatása alatt hirtelen megrepedeztek és vörösrészeszódtek volna. Az egész város nyilvánvalóan azt a képet mutatja, hogy valami hatalmas tűzvész pusztította el. A környéken csak tövisbokrok nőnek, köztük a különösen tövises cichpus, amelyből állítólag Krisztus töviskoronáját fonták. 1930 tavaszán és nyarán folytatta Pater

Mallon az ásatásokat. Még fúrásokat is végeztek és az eddig feltárt terület körülbelül 5000 négyzetláb. Már az eddig kiásott területen talált romokból is felismerhető a régi biblikus város jelentősége és kultúrája. Az ásatások egyik legérdekesebb lelete több agyagedény, amelyekben kisgyermek csontjait találták. Egyik edényben csak egy gyermek koponyája hevert. Feltörték csontvázaí és elkerültek a hajdani város omladékaí alól és ezeket a csontvázaikat antropológiai vizsgálat céljából beszállították a jeruzsálemi múzeumba. Azok a kerámiai tárgyak, amelyeket Sodoma és Gomorrha omladékaí között találtak, igen változatosak úgy kivételben, mint formájában. Találtak tányérokat, tálakokat és mindenféle agyag asztali edényt, melyek közül némelyikben pompás, színtel művészi ékítmények voltak. Találtak számos kovácsovét, munkaszerszámot, fegyvert, kőmalmot, kömozsarat, továbbá kőkéseket és kőfúrókat. Találtak egyetlen ércárgyat is, kis részdrótot. Nagy meglepetést kellett az ásatás során a romok alatt talált több ékszerdarab. Volt közöttük több valóban szép és művészi kivételű nyaklánc és karkötő. Egyik nyaklánc negyven kis egymás mellé tűzött fehér gyöngyöből áll, melyek közül mindegyik gondosan csiszolt. Egyik domb alatt egy férfi csontmaradványait találtak, meg egy asszony is egy

gyerek csontvázát. Az asszonyi csontváz nyakában nyaklánc csüngött, a karján pedig karkötő volt. A nyaklánc gyöngyökből, drágakövekből, tarka üvegyöngyökből, meg kagylókból állt. A karkötőt különböző üvegyöngyökből és ékkövekből készítették. Találtak olyan ékszereket, amelyek elefantcsontból voltak faragva, azután ametisztből és onyxból készült ékszereket is. Valamennyi valószínűleg egyptomi munka, Pater Mallonnak az a véleménye, hogy a feltárt városok legkevesebbsé ötszáz, de talán ezer évig is fennállottak és valószínűleg Ábrahám pátriárka idejében óriási tűzvész áldozatai lettek. A tudós régész reméli, hogy következő ásatásai során teljesen fel fogja tárni Sodoma és Gomorrha elpusztult világának egész területét.

maradványait találtak, meg egy asszony is egy gyermek csontvázát. Az asszonyi csontváz nyakában nyaklánc csüngött, a karján pedig karkötő volt. A nyaklánc gyöngyökből, drágakövekből, tarka üvegyöngyökből, meg kagylókból állt. A karkötőt különböző üvegyöngyökből és ékkövekből készítették. Találtak olyan ékszereket, amelyek elefantcsontból voltak faragva, azután ametisztből és onyxból készült ékszereket is. Valamennyi valószínűleg egyptomi munka, Pater Mallonnak az a véleménye, hogy a feltárt városok legkevesebbsé ötszáz, de talán ezer évig is fennállottak és valószínűleg Ábrahám pátriárka idejében óriási tűzvész áldozatai lettek. A tudós régész reméli, hogy következő ásatásai során teljesen fel fogja tárni Sodoma és Gomorrha elpusztult világának egész területét.

PANASZ

Mért hozott elem a balvégzet téged?
Mért összeboruljon a bús lelkem véled...
Mért kellett meglátnom szemed csillogását?
Vagyódd ajkadat, szived dobogását...

Mért kellett éreznem simogató kezéd?
Egy egész világot mért ígért a szemed?
Mért kellett, hogy fájjon, ha lehajolsz hozzám?
S mért nem szabad csókkal illetned az orcám?...

Rejtelmes, álmatlan, csöndes éjszakákon,
Zsomorú, vértelen, sápadt arcod látom.
Jól tudod, hogy ősz van... Avar között járunk,
S hogy egymásra nekünk nem szabad találnunk.

vitész Soltészné Guldán Olga
(Debrecen)

Históriai humor

1. Hallgatni: arany!

Köztudomású, hogy az ókori spártaiak csak a rövid, úgynevezett „lakónikus“ beszédet szerették. Semmit nem gyűlöltek jobban, mint a felesleges szószaporítást és fecsegést.

Történt, hogy az Aegéi-tenger egyik szigetén éhínség pusztított. A lakosság küldöttet menesztett Spárta városába, hogy segítséget kérjen. A küldött nagyon hosszú lejáratú szónoklatot tartott. Amikor szerencsésen a végére ért, a spártaiak üres kézzel küldték haza, e szavak kíséretében:

— Beszéded elejét már régen elfelejtettük, a végéből pedig semmit sem értünk meg...

A szigetlakók más segélykérőt választottak ki, de a lelkére kötötték, hogy beszéde a lehetőséghez képest rövid és velős legyen. Az új küldött nagymennyiségű, teljesen üres liszteszakát vitt magával, egyet közülük felmutatott a spártaiak gyülekezete előtt és csak ennyit mondott:

— Látjátok: üres! Töltsetek meg!...

A spártaiak azonnal teletöltötték valamennyi zsákot. Az elnök azonban, ennek dacára, így szólt a boldogságban úszó küldöthöz:

— Semmi szükség nem volt arra, hogy felhívj figyelmünket a zsákok üres voltára. Enélkül is láttuk... Az sem volt szükséges, hogy felkérj a zsákok megtöltésére. Enélkül is megtettük volna... Ha tehát még egyszer eljössz hozzánk, kevesebbet fecsegi!...

2. A kisebbik veszedelem

Dionysos, Syrakusa városának rettegett zarnoka, nemcsak politikai, hanem költői babérokra is vágyott. Hiúságában arra vetemedt, hogy maga elé rendelte az olympiai versenyek legjobb költőit és fel akarta olvasni nekik költői szárnypórbálgatásait. Legtöbbször gúnyos kritikában volt része. Hallatlanul felingerelte ez, de hiúságából ki nem gyógyította.

Egy ízben Philoxenos, akinek szintén felolvasta verseit, bátor és lesújtó bírálatot mondott, amiért fogságra vetette. Minthogy azonban nagyon sokat adott Philoxenos ítéletére, néhány nap múlva újra maga elé hozatta, hogy mégis csak felolvassa neki költeményeit. Philoxenos kis ideig hallgatta, aztán egyszerre felugrott és a versek olvasásának kellős közepén, távozni akart.

Dionysos rákiáltott és felelősségrevonó hangon megkérdezte:

— Mi az?!... Hová megy?.. Hogy mersz távozni?!... És Philoxenos nagyon komolyan ezt felelte:

— Vissza a börtönbe!...

3. A keresztnév

Bismarck, a németek vaskancellárja, egyszer egy nagy társaságban a francia követ feleségének szomszédja volt. A hölgy, aki a vaskancellár bizalmába akart férkőzni, először így szólt szomszédjához:

— Kegyelmes uram!

Néhány perc múlva azonban már csak ennyit mondott: — Bismarck úr!...

Végül pedig egész bizalmasan:

— Kedves jó Bismarck!...

A vaskancellár végül is megsokalta a bizalmaskodást és szeretetreméltó mosollyal, kissé meghajtvá magát, így szólt:

— Csak azt akarom mondani, méltóságos asszonyom, hogy a keresztnévem: Ottó!...

„Köszönöm... jól megy a sorom!”

Istenem, milyen régen nem hallottuk ezt a boldog kijelentést! Panasz, sóhaj, jaigatás a felelet arra az általános kérdésre:

— Hogy érzi magát!... Hogy van?...

Be kell vallanunk, nehéz időkben élünk. Gondok, küzdelmek, nyomorúságok és könnyek. «Leépítés» és általános pénzhiány. Ezért kapunk egyre ritkábban boldog és vidám feleletet. A legnagyobb ok azonban az, hogy az emberek a többiek részvételre pályáznak. Ez a részvét-kérés nem más, mint koldus-filozófia.

Gondoljuk meg: mit érünk el azzal, ha embertársaink részvételét keltjük fel magunk iránt?

A panaszkodásokra embertársaink kétféleképpen reagálnak. Az egyik rész türelmetlenül, vagy unatkozva hallgatja végig, a legjobb esetben pedig ő is szomorú lesz, ha olyan bajokról hall, amin nem képes segíteni. Elkedvetlenedik és hamarosan ott is hagyja a panaszkodót, mert szüksége van minden energiájára, hogy felvegye a küzdelmet a — saját gondjával.

A másik rész sokkal szívetlenebb. Nyugodtan végighallgatja panaszainkat, hogy aztán önmagában örüljön és nevéssen embertársi nyomorúságán. Ha valaki elmeséli neki, hogy fojtogatják az adósságai, édes mosollyal így felel:

— Istenem, ezekben az időkben ez egész természetes! Magában azonban így gondolkodik:

— Ha nem ért valaki a takarékosághoz és mindenét elveri, nem lehet csodálkozni azon, ha mindennapos látogatója lesz a végrehajtól!

Ha pedig arról panaszodik valaki, hogy elvesztette az állását, ezt a választ kapja:

— Ó, azok a gyalázatos intrikák!

Magában azonban azt gondolja:

— Minden valószínűség szerint megérdemelt!

Ha pedig a betegségünkről panaszodunk, a résztvevő meghallgató szája szögletében bujkáló mosoly elárulja a titkos gondolatot:

— Ilyen életmód mellett egészen természetes!

Ez az igazság! Az emberek háromnegyed része nem érez részvétet embertársi iránt, sőt egyenesen örül, ha alkalma nyílik hazugul sajnálkozni a többiek fölött és variálhatja a farizeus imáját:

— Édes Istenem, köszönöm Neked, hogy jobb dolgom van, mint a többi embernek...

Eppen ezért sohase pályázzunk senki részvételére! Kétszínűség nélkül egyebet nem kaphatunk. Mindig elmondhatjuk, ha jól megy a dolgunk, az ellenkezőjére azonban csak azért kíváncsiak, hogy kárörömet érezhesse nek. Szerencsénkből részt kérnek magunknak is, de a szenvedéseinket, a gondjainkat és bajainkat könyörtelen szívvel visszautasítják.

Sokkal okosabb, ha megszokjuk újra azt a régen elfelejtett vidám választ, még akkor is, ha gondokban fő a fejünk:

— Köszönöm... jól megy a sorom...!

A FEKETE BABA

A kislányt Verának hívták. Mandulavágású szemei mindig komolyan néztek és a csöppnyi piros szája, mint egy kifésülésre váró bimbó, sose mosolygott. Az iskolában oda se hallgatott a többi kislány huncutkodására.

Mert hát ennek a kislánynak felelősségteljes volt az élete. Ha a leckéit írta a sűrűn váltakozó kisasszonyai segítségével, vagy akárha játszott, mindig egy gondolat kísérte:

— Milyen lesz ma este Loulou?

Mert Loulou hónapok óta szomorú volt, senki se tudta, miért. Loulou nem kis selyempincsi, nem is játszóárna, hanem egyszerűen Vera mamája. Ha Vera beszél hozzá, mamának nevezi, de ha rágondol, csak Loulounak hívja. Mert hát Loulou nem olyan, mint más mama. Olyan szép, mint egy baba, kicsi, csak a kék szeme nagy és a szőke haja úgy repdesi körül az arcát, mint egy aranyfelhő. Semmivel se foglalkozik, sose beszél komolyan és a hétéves Vera tudja, hogy ez nem természetes. Egy komoly mamának legalább néha haragudni is kell és sokkal, ő, de sokkal idősebbnek látszani a lányánál. Vera pedig érzi, hogy ő a komolyabb és néha azt hiszi, hogy a mamája se lehet idősebb, mint ő. De azért minden jól ment, ameddig Bob meg nem jelent a színen.

A tenger mellett nyaraltak. Loulou színes pizsamáiban a meleg homokban hentergett és elegáns monoklis urak néha megkérdezték Verát, hogy ki az a szép kislány, akivel kézenfogva szoktak visszamenni a szállodába. Vera csak a vállát vont és nem felelt. Ő jól tudta, hogy Loulou rá se néz másra, mint Bobra.

Loulou a kaszinóban, a játékasztal mellett ismerkedett meg Bobbal. Bob magas volt, szép, elegáns, a szeme bárszony fekete és kékes fekete haja úgy fénylett, mint sötét éjszakákon a tenger vize. Loulou a bolondja volt, egy lépést se tett nélküle s a szerelme még a nyarat is túlélte.

Vera angol kisasszonyának helyét egy lengyel kisasszony foglalta el, a lengyelt követte egy kreol és Bob még mindig uralkodott.

Egyik reggel Vera a hall öbös karos-

székében egy hosszú, vékony fekete babát talált. Ott feküdt elnyúlva, mint egy kiterített szép kis halott... Loulou hozta valamelyik bárból s hazajövet odadobta és ott is felejtette. A baba két karja felgött és mintha talányosan mosolygott volna.

Loulou többé nem gondolt a babára. Vera tette el, de nem azért, hogy játsszon vele, mert Verának annyit volt a gondja, hogy nem ért rá játszani. Néha éjjel felriadt álmából és ilyenkor hallotta Loulou édes, boldog nevetését, ahogy valamelyik lokálból, Bob kíséretében hazajött.

A fekete baba furcsa baba volt. Gondolkodónak és egyben szemtelennek látszott. Feketeselyem, bő, bugyogós ruhája chypre- és mandarinilátú volt, az arca olyan riktóra festve, hogy Vera nappal szinte félt tőle.

Rövid idő múlva Loulou hirtelen szo-

morú lett... nagyon szomorú. Napokig ott gubbasztott a szalon széles pamlagának sarkában, még a haja is mintha elveszítette volna a ragyogását. Folyton otthon ült, még átöltözni sem akart. Ezért voltak Verának gondjai. Ha merte volna, mikor a kisasszonyával sétált, — ezúttal egy olasz kisasszonya volt — beszaladt volna egy patikába. Ott talán árulnak olyan orvosságot, amitől a mamák újra nevetnek. Vagy talán ha Bob visszajönné...

Ó, Vera már tud helyesen írni, írhatna Bobnak. Körülbelül ezt írná:

— Nem tudom, mit csinál, de nagyon kedves volna, ha visszajönné. Mikor maga itt volt, minden sokkal jobb volt. Csakhogy Vera nem tudja Bob címét és dehogy is merné Louloutól kérdezni, mióta egy bizonyos arcképet száz darabra szakítva talált a papirkosárban.

Közeleddt az újév, az utcák havas köntösbe öltöztek. Szilveszter este talán Loulou mégis csak elmegy mulatni!... Vera egyebet se kívánt. Nem bánta volna, hogy egyedül maradj, hiszen már megszokta az egyedülélést.

De nem... Loulou otthon maradt. Ennek a napnak a reggelén a reggelinél Loulou valami képeslapot lapozgatott. Egyszerre abbahagyta az evést és a szeme megtelt könnyel. Később Vera is megnézte a képeket. Egy nagy esküvő felvételei voltak és a völgyény nagyon hasonlított Bobhoz. Most már biztosan tudta, hogy Loulou ma nem megy mulatni, hanem bezárkózik a szobájába. Így is történt.

Mit csináljon egy kislány ilyenkor?... Hol találjon játékokat, ami egy szomorú felnőttet megvigasztaljon?... Vera hirtelen ötlettel a szobájába szaladt és egy fiók mélyéből előkötözte a hosszú, fekete babát. A karjaiba szorította, lassan, lábujjhegyen bement Loulou szobájába és a babát az ágyban alvó Loulou mellé tette. A lakás üres volt, a cselédék is mind elmentek.

Vera megkönnyebbült szívvel ment vissza a szobájába és ágyba bujt. Most már minden rendben lesz!...

Ha Loulou mindenáron játszani akar, legalább nem játszik eleven babával és többé nem fog búsulni.

A legédesebb növény és az érzékeny növény-szív

Bridel és Larielle, két francia kémikus, felfedezett egy új növényt, amely háromszáz édesebb, mint a cukor. Ez a növény Délamerikában terem, 'esteria' a neve, nagyfokú édességtartalma pedig a rendes szőlőcukornak valami teljesen izetlen anyaggal való keveréséből származik. Egyébként ennek a növénynek szemmel alig látható részecskéje elegendő ahhoz, hogy egy csészé: erős kávét tökéletesen megédesítsen.

Az az éles határvonal, amit a tudomány vont az állati és növényi élet közé, egyre

jobbban elmosódik. *Sir J. C. Bore*, indiai kutató, nemrég számolt be egy növény dobogó szívéről, amely teljesen hasonlóan működik, mint az állat szíve: összehúzódik és kitágul. Ennek a növényi szívnak és működésének megfigyelésére természetesen sok segédeszköz szükséges. Először is csupán többmilliószoros megnagyítása teszi észrevehetővé dobogását és csak nagyon finom műszerrel lehet megállapítani ugyanazoknak az elektromos hullámoknak a jelenlétét, amelyek az állati szív izomatát hozzák mozgásba. A teljes hasonlóságot bizonyítja az is,

hogy ép úgy hatnak rá a különböző izgató és csillapító szerek, mint az állati szívre. *Sir J. C. Bore* egyébként azt a nagyjelentőségű megfigyelést is tette, hogy a növények sokkal érzékenyebben reagálnak az elektromos hullámokra, mint az állati és emberi szervezet. A rádió-hullámokat például az érzékeny mizókák túlságosan is megzrik és fejlődésük, növésgükre jötkökeny hatással vannak. Viszont a többi erősebb és durvább villamos áram, vagy annak közelsége nem csupán satnyává változtatja őket, hanem sok esetben teljesen meg is öli.

Nézz a tükörbe!

Alig ismered embertársadat, de már ítéletet mondasz fölötte. Elfelejtetted, hogy ez az ítélet igazságtalan, mert felületes és csupán a külsőségeken alapul, ahelyett, hogy igyekeznél embertársad belsejébe tekinteni.

Mert kevés az olyan ember, aki valóban tisztán-látó a többiekkel szemben. Ez a néhány igazságos ember az élet kemény és kegyetlen iskoláját járta ki, mert csupán saját fájo tapasztalataiból vírágzhatható ki embertársainak igazságos megértése.

Megdönthetetlen igazság, hogy a boldogság nem adja meg úgy a tisztán-látást, mint a szenvedés. A keserű könnyekben jobban tükröződik vissza a világ, az élet és az emberek igazi képe, mint a boldogság mosolygásában.

De azért ne tettezzél el tulajdon fájdalomaidban. Sülyos és keserű tapasztalataid fogják megmutatni neked a földi utak legértékesebbjét: azt, amelyik saját „én“-edtől idegen embertársaidhoz vezet.

Aki saját élményei során csak egyetlen-egyszer is együtt-érezett a többiekkel, annak tekintete erős és mélyreható lesz. Megtanulta, hogy a szívek belsejébe lás-son és úgy olvasson belőlük, mint nyitott könyvből.

Akít azonban saját fájdalmas élményei nem bírtak átformálni annyira, hogy jó-ságos és megértő lelkekre, mint éppen a mi napjainkban. Hiszen ember vagy, aki embertársai között él. Ezért próbájd el-jutni saját „én“-edből embertársaid meg-értéséhez.

Pedig talán még soha nem volt olyan szükség tisztán-látó és embertársakkal szemben megértő lelkekre, mint éppen a mi napjainkban. Hiszen ember vagy, aki embertársai között él. Ezért próbájd el-jutni saját „én“-edből embertársaid meg-értéséhez.

Megtenné? Ön ezt?

„Dehogyan tenném“ — mondja. Ki tenne tönkre ilyen módon egy finom szerkezetet?

Mégis naponként akadnak, akik nem gondolnak erre és «homo-kot» szórnak a számukra sokkal nagyobb jelentőséggel bíró emberi szervezetbe.

A mai nehéz idők sok gondja és küzdelme már önmagában is elég megterhelést jelent. Minek tehát még fölösleges izgalmakat okozni, amelyet pl. a kávéval szervezetünkbe jutott koffein idéz elő? Minden orvos megmondhatja Önnek, milyen veszélyt jelent ez az erősen igénybe vett szívre, idegrendszerre, gyomorra, vesére és egyéb szervekre.

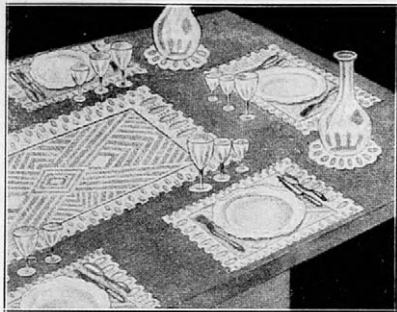
Önnek nem kell a kávé élvezetéről lemondania! Ha okosan akar cselekedni, térjen át a Hag kávé fogyasztására, amely koffeinmentes, így teljesen ártalmatlan.

A Hag kávé valódi babkávét és ugyan-azt az élvezetet nyújtja, mint a legfinomabb minőségű közönséges kávé. Mint-hogy azonban nem tartalmaz koffeint, soha sem árthat, még gyermekeknek és betegeknek sem.

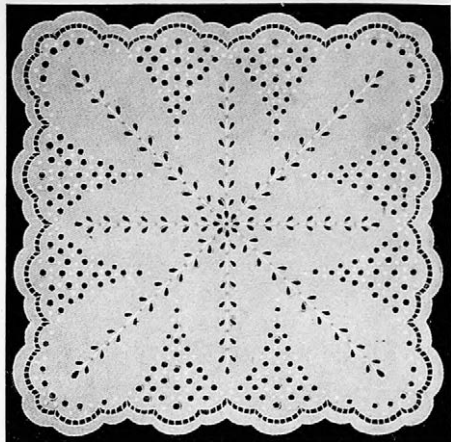

«Egy hónap előtt még álmatlan, ideges és ki-merült voltam. Most pedig úgy alszom, mint a medve, kitünően érzem magam — s ezt a HAG kávénak köszönhetem.»

HAG KÁVÉ MEGÓVJA SZIVÉT ÉS IDEGEIT.

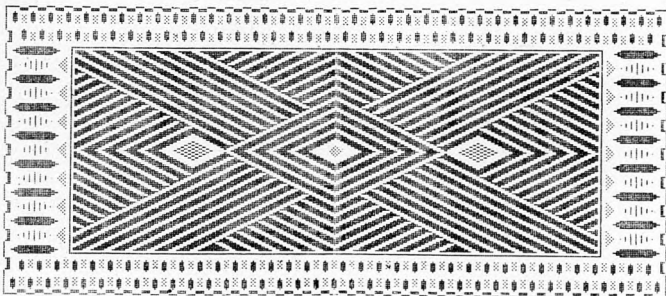

1. Ebédlőasztal az 1/a. alatt jelzett futóval és terítőkkel.

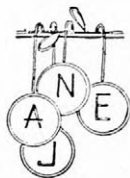

2. Madeira mliő. Előrajzolja finom pamutvászonra 80x80 cm. méretheben ára P 2.20. Készen, géppel hímelve P 8.—. Szűrt sablonja P 1.20.

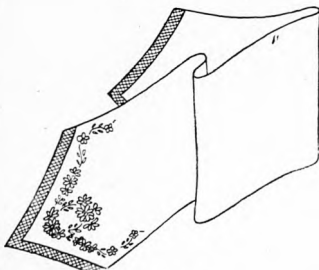
Kézimunkarajzaink folytatása a boríték 3. oldalán

1/a. Recével is elkészíthető futó, mely az 1. számmal jelölt terítésnél látható. Leolvasható mintáját egyik későbbi számunk kézimunkamellékletén hozzuk.

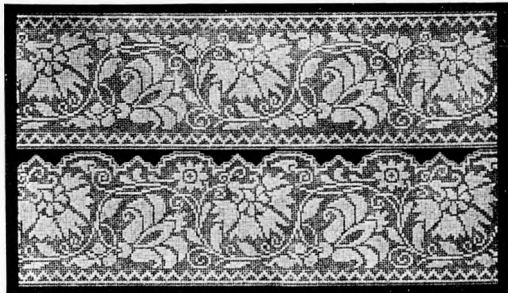

3. Fű, vagy leányka blúz zscbére négy betűből ősz szállítható nev-tet-zesszer nti szimű anyaggal hímézhető.

4. Sál színes hímzéssel.

W
I
E
G
T
E
S
T
V
É
R
E
K

5. Recs, vagy horgolt eszike és eszikebetét függöny és ágyterítő díszítésére: Nagytölt mintáját egyik későbbi kézimunkamellékletünkön hozni fogjuk.

FENTI KÉZIMUNKÁK A RAJZOKAT KÉSZÍTŐ KÉZIMUNKACÉGNEŐL RENDELHETŐK MEG. RENDELÉS ALKALMAVAL KERJÜK KÖZVETLENÜL AZ ILLETŐ CÉGHEZ FORDULNI. ÉRDEKLŐDÉS ESETÉN 20 FILLER, RENDELÉS ALKALMAVAL 50 FILLER PORTÓDÍJ KÖLDENDŐ. WIEG TESTVÉREK KÉZIMUNKAHÁZ CÍME: BUDAPEST, IV. KER., DEAK FERENC-UTCA 19. SZÁM

A társaságból

Kedves hölgyeim,

elmondok egy érdekes epizódot, ami Pesten történt, nem is olyan régen, szenvedő hőse pedig egyik írótársam, aki most valóságos pech-szériába került. Iróbarátunk elment a háziúrhoz, aki ugyan előkelő társadalmi pozíciózt foglalt el, de ennek dacára mindössze nyolc háza és 2000 hold birtoka van. A pech-szériás írót becsöngett, a háziúr nagy tisztelettel fogadja és gratulál a legújabb írásaihoz. Aztán így szól:

— Különb, kérlek, mit is magázuk egymást?... Te, aki olyan előkelő és kiváló írót vagy, igazán megérdemled, hogy tegezzek...

— Kérlek alásan, — derül fel az írótárca, — nagy megtiszteltetés reám nézve... És most engedd meg, kedves barátom, hogy rátérjek jövetelem tulajdonképpeni céljára... Huszonöt éve lakom a te házadban, mindig pontos fizető voltam, soha nem volt panasz ellenem, da most, sajnos, nekem nagyon rosszul megy. Egyik anyagi csopás a másik után ér. Aztán a lakás is nagyon ósdi... Arra kérlek, szállítsd le a lakás bérét, a mostani méltányos béreknek megfelelően...

Mire a háziúr így felelt:

— De, kérlek szépen, hát csak nem kívánsz ilyet egy «pertu» íóbarátodtól?... Ilyen siralmasan végződött a pech-szériás írót tárgyalása a háziúrral.

A Kormányzó Úr

Öfóméltósága Fricsay Richárdnak, a budapesti I. honvédyalagezred négy évtizeden volt karnagyának, nyugalmabonulása alkalmából a IV. oszt. érdemkeresztet adományozta. — A Hubertus Országos Magyar Vadászati Védegylet kitüntően sikerült serlegalakomáján az ünnepi serlegbeszédet József Ferenc királyi herceg mondotta. — A debreceni Városi Dalegylet a bolgár daleylyetek meghívására kitüntően sikerült hangversenyeket rendezett Bulgária nagy városaiban: Ruszcsukban, Várnában és Szófiában. — Elközelítő közönség jelentében zajlott le a Budapesti Hangversenyzenekar évzáró estje, amelynek műsorán, Vaszy Viktor megérett vezénylésében, Polgár Tibor és a fiatal zeneszerzőgárda több tagjának új zenekari alkotásait hallottuk. — Az Orsz. Luther-szövetség Szarvason két ünnepélyes evangélikus napot rendezett, amelyen megjelentek Kapv Béla és Raffay Sándor ev. püspökök. — Kitüntően sikerült és a mértékű közönség lelkes tapsai között zajlott le a Zeneművészeti Főiskola kamaratermében Koiss Ilona, fiatal és nagytehetségű szavalóművésznek estje, amelyen az előadott költemények tökéletes átérzésében és egy csodálatos orgánum hangszeren hallottuk a magyar és a világirodalom néhány páratlan alkotását. Kaiss Ilona bebizonyította, hogy a világirodalom gyöngyszemeinek interpretálásában a legelső között is az első hely illeti mea. Az estén V. Kováts Ilonka operaénekesnő, Laurisn Miklós tanár kíséretében adott elő finom átérzéssel klasszikus dalokat. — Kindlovics József, székesfehérvári alnemes, császári nevével belügyminiszteri jóváhagyással Egyházy-ra változtatta. — Kindlovics József székesfehérvári algazdász, a mindenki által ismert és közkedvelt áruház népszerű tulajdonosa, nevével belügyminiszteri engedéllyel Nagykovács Milenkóra magyarosította.

Hímen-hírek

Tablier Juliska kedves előfizetőnk és ifj. Dely László okl. gazda, egercsai földbirtokos, örök hűséget esküdött a felsősegedi r. k. templomban. — Benkő Sándor m. kir. gazdasági tanácsos és neje Miklós Vilma leányát, Vilmtól eljegyezte Novák Sándor, özv. Novák Sándorné szül. Zámoly Ilona fia. — Németh Editke és szandai Sréter Andor földbirtokos, örök hűséget esküdött a Kálvin-téri templomban. — Novák Boriskát eljegyezte dr. Pétsch Guidó orvos, Törökbalint. — Wagner Gizella és Börzsey Károly örök hűséget esküdött a Gái-utcai r. k. plébánia-templomban. — Borsody Boriska és Révhegyi Ferenc jegyesek. — Sárközy János, szolnoki vezértitkár és neje Ibrányi Margit leányát, Blankát oltárhoz vezette Szolnokon Gyöngyössy József Sándor m. kir. államvasúti mérnök. — Marosy Gizi, kedves előfizetőnk és Lisiczky Mária örök hűséget esküdött a dombóvári r. k. templomban. — Dr. Travnik József v. Vöröskereszt-főorvos, v. püspöki uradalmi főorvos és felesége szül. Zeller Julianna a Krisztinavárosi plébániatemplomban ünnepelték aranylakodalmukat. — A jegyes- és házaspároknak, valamint az aranylakodalmas házaspárnak öszinte jókívánásainkat küldjük.

Jelentem meg,

hogy az úgynevezett «Júniusi hetek» három nagy hangversenye a következőképpen alakult: június 6-án az Operában lesz a megnyitó filharmoniai hangverseny, Reiner Frigyes dirigálásával és Szigei közreműködésével, június 12-én az Operában Beethoven IX. szimfóniája Dohnányi vezényletével, június 14-én pedig a Zeneakadémián Dohnányi és Talmányi-együttes Beethoven-szonátá-estje. — Szombathely város és Vas megye Kultúregyletének Faludi Ferenc irodalmi társasága Sárvár nagyközségben, a sári templom falába emléktáblát helyezett Tinódi Lantos Sebestyén emlékére, akinek hamvait nemrég találták meg a sári temetőben.

nem éget,

hanem barnít
a nap,

hagyha

CAOLA

KRÉM az alap

A CAOLA vitamínos krém hathatósan segíti elő a bőr fokozatos leburnulását, megakadályozza annak hámlását és fájdalmas leégését, biztosítja lágyágát és rugalmasságát.

In memoriam

Az öszinte részvét hangján jelentjük, hogy régi, hűséges előfizetőnk,

Tölgyszék Ferencné

szül. Farkas Eleonóra

életének 48. évében Budapesten csöndesen elszenderült.

Szabó Istvánné

szül. Frasz Ilona

életének 30. évében, Pápakovácsin elhunyt.

Öszinte részvétünk hervadhatatlan virágait küldjük a frissen hantolt sírokra.

Ne pazarolja

fáradságos

munkáját

silány anyagokra!

Kézimunkáiban örömet

fog lelni, ha világmárkás

„Fufár”

védjegyű gyalpufonatot használ

M O S O L Y O G J U N K

A hetivásáron a mutatványos bódéba beállít egy parasztgazda, pörge kalap van a fején, mándli, zsinóros nadrág, jól kiszivott makrapapját a foga közé szorítja, szívja, szivogátja csak úgy füst nélkül és hallgatja, amint a kikáló kiabál. Egyszerre csak felháborodva beleszól az előadásba:

— Svindli az egész.

A mutatványosbódé tulajdonosa hozzáfordul:

— Miért, gazduram?

— Maga azt kajabálta ott ki, hogy ez az óriáskigyó három méter, de én ahogy így nézem, már csak szemről látom, hogy a fele sincs.

— Nincs? — mondja dühösen a mutatványos. — Itt van egy centiméter, oszt mérje kend utána.

★

A Károly-körúton az egyik bérház harmadik emeleti ablakában minden reggel megjelenik egy jóságos arckü öreg néni és ennivalót szór a galambok számára a széles pléhpárkányra. Néhány perc múlva csapatostól lepik el a galambok a párkányt és érés közelharcot vívnak a finom reggeliről.

A szemközti házból egy úr hosszú idő óta figyelte ezt a folyton megismétlődő képet és figyelmezteti is erre a feleségét.

— Nézd, milyen kedves ez az öreg néni, minden nap hogy eteti a galambokat.

A felesége is az ablakhoz fut, aztán meghatároltán mondja:

— Biztos ennek a szegény öreg asszonynak nagy nehézsége kerül a galambok etetéséé, hát kellené küldeni kucorítót.

A szót tett követi, nemsokára a fehérbóbitás szobalány becsönget a szemközti lévő ház harmadik emeletén az

öreg nénihez egy kiló arany szemű kucorítással. Az öreg néni mosolyogva fogadja az ajándékot.

— Nagyon szépen köszönöm, én csak kenyérről etetem szegénykéket s multkor az a három, amelyet levágtam, olyan soványka volt.

★

Egy hatalmas szál, tagbaszakadt, bívaly-erős parasztgazda állít be az ügyvédhez, akinek a nagy vidéki városban van

galmas ember, felesége is éppen olyan, csodálkozik a dolgon.

— Hát aztán milyen címen akar elválni?

— A címen tekintetes uram — mondja rekedt hangon, — mert tegnap este irtoztatán fejbe vágott az asszony a kapavassal.

— Hol?

— Itt a fejemen.

Az ügyvéd odamegy a gazdához s megvizsgálja. Ismeri az asszonyt, sovány, sápadt kis menyecske.

— Na, nem lehetett ez a fejbévágás olyan iszonytató, hiszen nem is látszik. A gazda evország felforyan.

— Nem-e, hát oszt az ügyvéd úr miért a fejemet nézi? Nézze meg a kapavaszt.

★

Az Erzsébet-hídon, úgy a közepe táján, egy öreg bácsi a hid karfájára támaszkodva lenéz a vízbe, szomorúan, kétségbeesetten javeszkél:

— Jaj, jaj, odavan, odavan.

Az emberek pillanatok alatt körülveszik és szánakozóan kérdik tőle:

— Mi baj történt, bácsi?

Az öreg tovább jajaát, aztán nagy nehezen kinyögi:

— Az én szegény öreg pipám beleesett a vízbe.

Az embereknek a szíve megesis a szegény öregen. Egy jószívű hölgy kivesz egy pengőt a retiküljéből, aztán gyünten kezd a számára. De ekkor váratlan fordulat következik be. Egy jólöltözött úr furakodik át a tömegen s ráivall az örege:

— Hé, bácsi, maga tegnap is ugyanezt a játékot csinálta itt. Talán újra beesett egy pipája a vízbe?

Az öreg felnéz és csendesen mondja:

— Még a tegnapi pipámat siratom...

irodója. Megáll a fogadószoba küszöbén, kezében forgatja zsíros kalapját és elkeiseredett hangon mondja:

— Nagyságos ügyvéd úr, tesszen engem az asszonytól elválasztani.

Az ügyvéd ismeri a gazdát, derék, szor-

ÉRDEKES MEGFIGYELÉSEK

A rozsdá

elleni harc a tudományos világban állandóan folyik, a technológiának egyik legfontosabb feladata, hogy a nyersanyagok ellenálló képességét fokozni tudja. Machu dr., aki a legnagyobb szakértelmű ezen a téren, megállapította, hogy 1860-tól 1920-ig a világ egész vastermésének körülbelül egyharmadát pusztította el a rozsdá. Az utóbbi évszázadokban ugyan jelentékenyen javult a helyzet, de a rozsdá elleni védekezés rengeteg pénzbe kerül. Magában az amerikai Egyesült Államokban évente 2 és ¼ milliárd dollárt fordítanak a vas- és acélgyárak a rozsdá elleni védekezésre. Az újabb technológiai kísérletek azonban a vas és acél tartósságát és ellenálló képességét olyan mértékben fokozzák, hogy a jövőben a rozsdá pusztítása elleni védekezés az eddigi összeg felével is teljes mértékben elérhető lesz.

A halott vadállatok

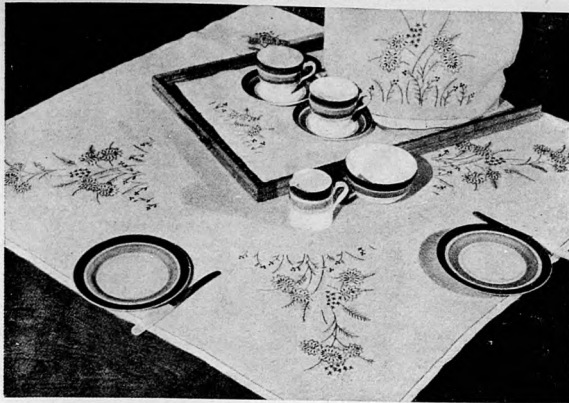
eltűnése állandóan izgatta az emberek fantáziáját. Sanderson, a híres elefántvadász, aki évtizedeken keresztül járta India földjét, mindössze két ízben bukkant rá oly elefántok holttestére, amelyek természetes halállal pusztultak el. Ezért alakult ki a hinduk között a legendászerű elképzelés, hogy az elefánt soha nem pusztul el természetes halállal. A valóság az, hogy a haláltól közeledni érző elefánt visszavonul a dzsungel egy titkos rejtekébe, ahol nem fenyegeti veszedelem. Kelet-Áfrikában valóságos elefánt-temetők találhatók, egész csontvázhegyekkel. A barlangok vadállatok pedig legnagyobb részét barlangjaikba vonulnak vissza, amikor érzik a halál közeledését. A többi vadállat temetője pedig az egyéb vadállatok gyomra, mert a hiánkt, a szakalok és a rablómadarak azonnal megjelennek a holttest mellett, hogy elűntessék az egész állatot, csontostól-bőröstől, hogy temetőre nincs is szükség.

A virágok villámlása

amit elsőnek Linné, a nagy botanikus leánya figyelt meg 1762-ben, abban nyilvánul meg, hogy a mákvirágok, vagy tűzzsínű virágok az alkonyat derengésében fehéren megvilágnak, de ez a fény aztán rögtön kialszik. Közeltekvő volt az a feltevés, hogy elektromos kisugárzásokról van szó, amely a föld és a levegő elektromosságának kiegyenlítődése. Sok ideig tartotta is magát ez a tudományos feltevés, amíg ki nem derült, hogy csupán optikai csalódásról van szó. Az alkonyatban ugyanis a fehér tárgyak: a kilométerkövek, a fehér virágok és a papírarabok, a szem csálóka játéka következtében megvilágnak. Ugyanez a megállapítás vezetett a villámok rejtélyének megoldására. A szem optikai csalódása ugyanis a leszálló alkonyatban a tűzzsínű virágok villámlását hazudja a szem érzékeny recehátyájára.

A dohányszám

életlani hatása rendkívül sokféle. Az egyik ember azért dohányszik, hogy felizgassa magát, a másik, hogy idegeit lecsillapítsa, a harmadik az éhségét akarja csillapítani vele, ami szájszájzálékban sikerül is. A dohányszám az éhségérzet lecsillapítására vonatkozó rendkívül hatása most már tudományosan is beigazolódtott, amennyiben az idevonatkozó kutatások megállapították, hogy a dohány élvezete a vér cukortartalmát fokozza. A nikotin ugyanis rendkívül hatást gyakorol a májra és a lépére, arra ivatva, hogy nagyobb mennyiségű adrenalinot küldjön a szervezetbe. Az adrenalin azután elsősorban a vérnyomást szabályozza, aminek következtében a vérben és izmokban levő úgynevezett «glykosem» cukorrá változik át és dolgozódik föl. Ily módon fokozza a cigarettá és a szivar a vér cukortartalmát, ami azután az éhségérzet szűnésében: étvágytalanságban mutatkozik meg.

T e r i t é s u z s o n n á h o z

A világ legnagyobb városa az Északi sarkon

Ma, amikor a munkanélküliség egyik főbetegsége az egész világnak, sokan vannak, akik azt mondják, hogy kevés a hely a földgolyón az emberek számára. A lakható területek túl vannak zsúfolva és ez az oka minden bajnak, valamint a háborúnak is.

Ha az ember mélyére hatol a dolgoknak, akkor maga is belátja, hogy van valami igazság ebben a teóriában. Mivel pedig bármennyire is fejlett a technikánk, arról mégsem lehet szó, hogy a Holdban vagy a Marsban létesítsünk településeket, körül kell tehát nézni földgolyónkon és itt keresni valamilyen megoldást.

A térképek ma már nem sok helyen mutogatnak fehér foltokat. Az ismeretlen földrészek felfedezésének ideje régen elmúlt. Afrika déli részén, Brazíliában és Tibet körül vannak még olyan helyek, ahová nem tette ember a lábát. — Ezenkívül — mondja Atkinson amerikai mérnök térképpel a kezében — egy ismeretlen világ terül el az északi és déli póluson is.

Míg a többi részek klimatikus szempontok miatt nem jöhetnek számításba, addig az északi sarkvidékre, ha a tervek megvalósulnak, káprázatos jövő vár. Itt fog felépülni feleakkora területen, mint Európa: Arktopolis, a világ legnagyobb városa, a lakosok millióival.

Az utóbbi években jelent meg néhány fantaztikusnál fantaztikusabb terv, azonban egyik sem közelítette meg Atkinson mérnök tervét. Mint egy gigászi álom, bontakozik ki a jövő képéből az Északi-sark városa, de minden elképzelésnél többet ad a mérnökök terve. Atkinson hosszabb ideig a legkiválóbb orosz és amerikai mérnökökkel dolgozott és most a nyilvánosság elé bocsátja elgondolásait.

Jégen, fagy jéggel borított vastag földkérgen épülne fel a város, különleges fagyellenálló fém-, üveg- és vasbetonanyagból. Speciális, erre a célra konstruált repülőgépek és a jég alatt közeledek villámgyors tengeraltjárók szállítják majd az anyagokat és rövid idő alatt készen állana minden a munkára. Százegres munkahadseregek lennének el a havas vidéket. A sarki hideget minden baj nélkül kibirja az emberi szervezet, ha vitamindús, friss élelmiszerekkel táplálkozik és ruházata is megfelelő.

A munka első periódusában elkészítenék alapját a hatalmas felhőkarcoló repülőállomásnak, valamint megkezdene az első tengeralatti búvárhajók kikötő építését, hogy a munkanyag- és munkás-szállítások meg ne akadjanak. A tengeraltjáró-kikötő óriási vizalatti dokkjába úsznak be majd a búvárhajók, mögöttük elektromos erővel csukódik be az óriási tartály nyílása, amelyből turbinás szivattyúk eltávolítják a vizet és az utasokat lift röptei fel a föld színére.

Fenn tovább épül a gigászi város. Elsősorban természetesen a legfontosabb épületek jönnek. Így a rádióállomás, amely 20.000 kilowatt erővel értesítené a világot az építkezés minden mozzanatáról. A gépek ezrei szakadatlanul dübörögnek és vágják, hasítják a jégpáncélba a jövő birodalmát.

Atkinson mérnök szerint addig hiábavaló volt minden tervezgetés, ameddig nem tudták megoldani a gépek és motorok fűtésének problémáját. A benzin, amit a kísérletek alkalmával magukkal vittek, kőkemény

zúztöm bé vált a hidegben. A mérnök Ruswolszky orosz tájarral megoldotta ezt a kérdést is. Hatalmas szárazlelemmel működő gépeket visznek ki magukkal, amelyek a jeget fűtő- és géphajtóerővé fogják átalakítani. Mindannyian tudjuk, hogy a vizes talaj jól vezeti az áramot. Atkinsonék kilométeres hosszúságokban csupasz vörösrézkábellet fagyasztottak bele a jégbe és gyengén elektromosították a hatalmas jégmezőket. Ez a gyenge, alig érezhető mágnesség azonban a levegő elektromosságát maga felé vonzotta. Ezt az áramot szedik fel hatalmas, szélmalomszerű dróthálóikkal Atkinsonék, akik eszerint a jég segítségével korunk legnagyobb problémájához, a levegőtől kapott erőhöz jutottak hozzá.

Ez a speciális „jégáram” hajtja majd az összes gépeket és motorokat, ezzel fűtik gázsi központi telepeikről az egész várost Atkinsonék, amely így óriási léptekkel haladhat előre a fejlődés útján.

A város nem tartozna semlyen nemzethez sem. Önálló és független birodalomként egy kormányzótanács felügyelete alatt állna és bármilyen nyelvű polgárt befogadna falai közé. Központosítaná magában az összes technikai csodákat, amelyek kényelmessé tennék az életet mindenki számára.

A levegőben gigászi csukott személyszállító aeroplánok szárnyalnak, a földön, illetve a jégen sinnedküli, légszavas vonatok dübörögnek szantalpaikon többszáz-kilométeres sebességgel és a jég alatt suhannak a búvárhajók, utasokkal megrakodva.

A munkások milliói jutnának keresethez, ha ez a terv megvalósulna. A pénzt a világ összes államai adnák össze, amelyet később visszakapnának, de elsősorban a munkanélküliség átka egyetlen csapásra megszűnne.

A terv a szakemberek között nagyon sok ellenzést talált. Az emberi táplálék nagy részét ugyanis a friss növényi termékek képezik, ami nélkül csakhamar felüti fejét a legveszedelmesebb sarki betegség, a skorbut. Atkinsonék csak nevettek az elleneléseken, mert szerintük ez a kérdés könnyen megoldható. Hatalmas, pályaudvarhoz hasonló üvegházak alatt olyan éghajlatot varázsolnak elő, amilyet akarnak. Pálmaék fognak bölöngatni hosszú sorokban a vendégek felé és a legfinomabb délzsi gyümölcsöktől kezdve — a káposztáig mindent megtermelnek.

És ezenkívül még lenne egy olyan előnye is az Északi-sarkon épült városnak, amellyel eddig a világ egyetlen metropolisza nem dicsekedhetett. Az új város falai közül számúzik a betegségnek nagy részét és kigyógyítja itt a halálán lévő tüdőbetegét is. A hideg, éles levegő ugyanis nem tűri a bacillusokat.

Ma még utópiának tűnik fel ez a terv. De nem volt-e utópia minden, amit csak a huszadik században értek el az emberek? Nem volt-e utópia a repülés? Lindbergh bravúrjáról még Jókai sem álmodott.

Atkinson mérnök és társai lelki szemekkel már látják felépülni a jég metropolisát az Északi-sarkon. Ez a város, ha felépül, talán a boldogság városa lesz, mert lakói nem fogják ismerni a nyomort és a munkanélküliséget.

Akár megvalósul ez a terv, akár nem, mindenesetre egy új reményvilágot gyújtott ki az emberiség egén. Ez a csillag azt jelenti, hogy vannak még megoldások, érdemes még tervezgetni, legyünk optimisták, mert hátha valóra válik egyszer minden.

— Több százmilliárd dollár kell a munka elkezdéséhez — mondja Atkinson —, de én tudom, hogy abban a pillanatban, amikor az egész világon nyilvánosságra hozom terveimet, a pénz össze fog gyűlni. Mindenki vágyódik egy olyan birodalom után, ahol leélheti az életét gondok és betegségek nélkül.

Eddig a terv és a készülődések. Az idő jobban rohan a legmodernebb expresszvonatnál is és mi, akik ma fiatalok vagyunk, holnapra megöregszünk. De ha mi nem, akkor unokáink talán megérik ennek a városnak a születését és talán azt is, hogy a térképeken az Északi-sark fehér foltja helyén Arktopolis büszke neve ragyog.

György László

Lysiform

nélkülözhetetlen

Saját érdekében használja.

Utasítás minden üveg mellett.

Házi kozmetika

A hormonok a kozmetikában

Írta: dr. Földes Miklós kozmetikus orvos

A kutató orvostudomány már régebben megállapított összefüggéseket bizonyos mirigyek termékei, az úgynevezett hormonok és a szervezet, illetőleg bizonyos testrészek működése között. Ezek a mirigyek, ha normálisan működnek, bizonyos egyensúlyi állapotot tartanak fenn a szervezet háztartásában. Ha azonban működésük kimarad vagy rendellenes, oly elváltozások lépnek fel, melyek anyagcseréjezavarokat idéznek elő és külsőleg is látható tüneteket.

A gége két oldalán ülő pajzsmirigy az a szerv, melynek fokozott működése gyorsítja a szervezet anyagcseréjét, vagyis soványodást idéz elő, csökkent működése pedig az anyagcsere lassúbodását vonja maga után. Ezt az élettani összefüggést használjuk fel a mesterséges soványításoknál. A pajzsmirigy kivonatanyagát visszak tableta vagy injekció alakjában a szervezetbe. Ez a soványítási mód azonban csak állandó orvosi ellenőrzés mellett alkalmazható. Hízókúra céljaira is felhasználhatunk bizonyos hormonokat.

Általánosan ismert a hasnyálmirigyből származó insulin. Ez az anyag frappáns gyógyszer a cukorbetegségben. De injekció alakjában bevált hízókúrák céljaira is. Kísérletek bizonyították, hogy az agyalagmirigy hormonjainak befolyása az agyban hosszúnővekedést. Gyakorlatilag ebből az az eljárás alakult ki, hogy a növesben elmaradt, kistermetű gyerekek növesét ilyen hormonanyagokkal tudjuk serkenteni.

Nőknél gyakori szépséghiba a nem kívánatos helyeken fellépő szőrszálak. E szépséghibát is gyakran bizonyos mirigyek rendellenes vagy hiányos működése okozza. Ilyen esetekben a diatermia szőrtelenítést hormonkezeléssel támasztjuk alá.

Az arc bizonyos pattanásai is visszavezethetők mirigyek működési zavaraira. Adott esetben más kezelési mód mellett megfelelő mirigykivonattal sikerül e pattanásokat kiküszöbölni.

A kozmetika egyik fontos feladata a küzdelem az öregedés látható külső jelei, főleg az időelötti öregedés ellen. Mind e folyamatokban legnagyobb szerepe bizonyos mirigyek működési kiesésének van. Ezen mirigyek hormonanyagát nyújtva a szervezetnek, lehet kitolni az öregedés korát és csökkenteni az öregedés külső jeleit. Még olyan esetekben is szép eredményeket látnak e hormonkezeléstől, mikor csaldái hajlam a korai öregedés.

Az újabb kutatások bizonyos hajhullásokat is a hormontermelés zavarában találták meg. A fejlődő gyógyszerkémia már hozott forgalomba bizonyos hormonkrémeket, melyek a bőrön keresztül igyekeznek a szervezetbe vinni a szépséget befolyásoló hormonokat.

Kozmetikai üzenetek:

«Juci». Levél ment.

«Falusi». Pattanásos arcbőrét intézeti kezeléssel rendbe hozzuk rövid idő alatt.

RECEPTVERSENY

(Folytatás.)

16. ÜNNEPI EBÉD.

Májleves. 25 deka marhacsontot, 20 deka zöldséget a csonttal együtt 15 deci vízben főlteszünk főni. 25 deka májat szeletekre vágunk egy nagy finomra vágott véres-hagymával, petrezseyemmel 3 deka zsírral megpirítjuk, megsózzuk, paprikázzuk, pici borst is tehettünk bele. 3 deka zsírból 3 deka lisztel szép sárga rántást készítünk, a csontlevesvel föleresztjük, a májat, a zöldséget átadárjuk s a levesbe tesszük. Pírotott zsemlyével, vagy zsírral sült borsoketészával tálaljuk. Ez úgy készül, hogy egy tojásból, 3 kanál tejből, 6 deka lisztből palacsintatésztát készítünk s azt főlgömbölyű reszelőn átérésztjük forró zsírra s lyukas kanállal tányérbá kiszedve, a leveshez adjuk.

Baranyay Károlyné, Diósjenő.

Töltött rostélyos. A rostélyos szeleteket jól letisztítjuk s elapítjuk, két nagy vöröshagymát apróra vágunk, zöldségtészelymet színtlen. Minden szelet rostélyosra egy tisztított szardellát veszünk, ezt összekeverjük a fentivel s a szeleteket megkenjük, össze-szavadjuk, megköltjük, hogy szét ne essen. Egy lábosba két jó kanál zsírt teszünk, a szeleteket belerakjuk, puhára pároljuk, egy kis vízzel, ügyelve, hogy mártása legyen. Ha puha, két kanál paradicsomot, két kanál tejfelt adunk bele s tálaljuk. Krumplipirított adunk hozzá.

Baranyay Károlyné, Diósjenő.

Hájas kroffli. 80 deka liszt, 50 deka paszszirozott háj kell hozzá, a lisztből 25 deka elvesszünk s a hájjal kézzel jól kidolgozzuk, azután företesszük. A megmaradt lisztből rétestésztá keménységű tésztát készítünk. Két tojás sárgája, két kanál porcukor és víz, pici só, három kanál rum, ezeket jól kidolgozzuk. Azután kinyújtjuk s a hájat, amit a lisztel összegyurtunk, egyenletesen rákenjük, összehajlítjuk felülről lefelé, negyedóraig pihentetjük. Azután kinyújtjuk, alulról felfelé hajlítjuk, pihentetjük. Ismét kinyújtjuk, a másik szélét is felhajlítjuk, mert ennek mindten oldalát, vagyis jobb-és balfeleit is hajtogatni kell. Megjegyzem, hogy a tésztának ki kell fogni s ezért a hidegre vagy jégre kell tenni. Végül kisujnyi vastagra nyújtjuk, négyeszőgű kockákra vágjuk, dióval vagy lekvárral (de kemény legyen, ami nem folyik szét) töltjük, s az egyik szélét felhajlítjuk. Tepsibe rakjuk, kicsit pihentetjük s azután sütjük. Nagyon finom mutatós, mert leveles, nagyra felhő. A diót nagyon pici tejjel összekeverjük, cukrozzuk. Jó forró sütőbe tesszük. Tetejét vaníliás cukorral hintjük. Baranyay Károlyné, Diósjenő.

Kávétorta. 28 deka porcukrot, két deci kávéval szirupnak megfőzzük s kihűtjük. Azután öt tojást habbá verünk, összekeverjük a szirupos kávéval. Adunk hozzá öt tojás sárgáját, ezt szintén kikeverjük, azután 14 deka lisztet és jó késhegynyi szóbadakirbonát és az egészét összekeverjük. Egy nem túlnagy tepsibe öntjük, meg sütjük. Süítés után kettévágjuk, bármilyen krémmel, de legjobb kávékrémmel, töljük. 12 deka porcukrot, két deci erős kávéval sűrűre főzünk, 12 deka vajot adunk bele, ezt jól összefőzzük és kicsit

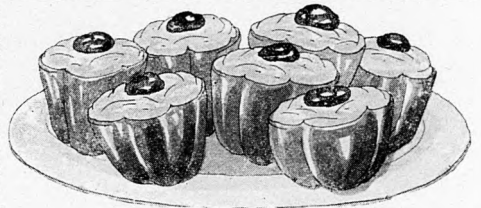
kihűtve, a tortát megtöltjük, a tetejét csokoládéval behúzzuk.

Baranyay Károlyné, Diósjenő

17. RECEPTEK.

Libamájpástétom. 30—40 deka libamájat megdinsztelünk puhára kevés libazsírral kevés vereshagymával. Átpaszszirukozzuk és 10 deka friss teavaját keverünk hozzá. Ha kihűlt, jó késhegynyi pástétom-fűszert, ízelés szerint só, mustárt és citromlevet, két keményre főt tojást átpaszszirukozva, a zsírral amiben süttöttük, nagyon finomra vágott kevés petrezseyem-zöldet, cepp tört borst, ezt mind jól kikavarva, csinosan üvegtálon elrendezve, hideg helyen, lefedve megfagyaszthatjuk. Tálaláskor izléssépen díszítjük. Kulcsich Pálné, Karcag.

Sajtosánk sörház, teaohz. ¼ liter vízbe szűken mérve 1 kávéskanál sőt teszünk, ha forr 10 deka friss vaját és 15 deka édes lisztet főzzünk bele. Langyosra hűtve 3 egész tojást, 10 deka reszelt parmezán

Zöldpaprika, töltve liptóival és piros retekkel díszítve

sajtot teszünk bele s jól elkavarjuk. Hidegen apró gombócokat formálunk, felvert tojással megkenjük és reszelt, szólas sajttal meghintjük, megkent, lisztetelt pléhen megsütjük. Nagyon megnő. Melegen és hidegen egyformán kintőn.

Kulcsich Pálné, Karcag.

Gesztenyével töltött kosárák. 17 deka liszt, 14 deka vaj, 10 deka cukorpor, 7 deka darált mogyoró, késhegynyi fahéj, fél citrom reszelt héja, ezeket összegyúrjuk és 30, dió nagyságú golyókat formálunk belőle. Az indianeer formákat vajjal kikenjük és a tésztagolyókat egyenesen belenyomkodjuk, pléhrre rakva kisütjük szét rózsaszínre. Nem folyik össze, nem kell félni. Ha megsült, pár percig kivéves után a formában hagyjuk, azután deszkára borítjuk. Használhat, vagyis tálalás előtt, gesztenyepürével megtöltjük, nem egész tele, a tetejére tejszínhabot teszünk csinosan és a hab tetejére burgonyanyomón keresztül gesztenyepírt szórunk rá. Kapszulákba rakjuk. Igen finom és jól néz ki. Előnye, hogy a tészta napokig állhat száraz helyen, csak a töltés legyen friss. Kulcsich Pálné, Karcag.

18. RECEPTEK.

Korzikai leves. Egy szép fiatal tyúkot toltólát megfőztelünk, többszöri megmosás után feldarabolva körülbelül 2 liter vízzel feltesszük főni, jó csomó leveszöld-séggel, melyet apró kockákra vágunk. Sót, pár szem egész borst a levesbe téve, jó

„Takarékos háziasszony gázzal főz“

levest főzünk. Míg a leves fő, 6–8 tisztított burgonyát darabokra vágva ¾ liter tejjel, 4 deka vajjal és sóval puhára főzünk és szitán áttörjük, a leszűrt húslevesvel feleresztjük és kissé még áttöröljük. A levesbe teszünk még kevés párolt zöldborsót és gombát, azonkívül párolt májat és a zútot kockára vágvala. Tálalás előtt, tejjel, vajjal és 3 tojas sárgájával a levest behabarjuk.

Böhmer Alexanderné, Münsterberg.

Töltött savanyúborka. (Élőétel.) Kisebb savanyúborkákat meghámozunk, hosszabban kettévágjuk, a magházat kivajjuk, megmossuk, hogy a savanyúság kissé enyhüljön és azután a következőképpen töltjük: szalonnát apró kockára vágunk és dinsztelni tesszük, hozzáadunk egész finomra vágott vöröshagymát, apróra darált pecsenye maradékot, darált sonkát, ízlés szerint sót, apróra vagdalt paradicsomot és zöldsaprikát. Az egészet kissé átsütjük, kihűtjük, az uborkákat a kivajt helyen szépen megtöltjük, karikára vágott kemény tojással és karikára vágott piros paradicsommal izélesen díszítjük.

Böhmer Alexanderné, Münsterberg.
Fehérlépcsénye rizskörítéssel. 1½ kg. felsált megdaralunk, sót, borsot, 3 főtt tojas sárgáját apróra vágva és 1 kis kanál zsírt adunk hozzá. A deszkát meglisztezzük, ráesszük a húst és lisztes nyújtófával négyzet alakra kinyújtjuk, azután elvágtatjuk a töltelékét: 1½ zsemlyét jól megkésztünk, kicsavarjuk, adunk hozzá sót, borsot, 3 tojas fehérjét apró kockára vágva, zsírral pirított apróra vágott hagymát, zöldsaprikát, 1 egész nyers tojást, ezt is liszettel deszkára tesszük, jól összekeverjük, hoszszúks hurka alakra formáljuk, a kinyújtott hús közepére tesszük és a húst gömbölyűre összehajtogatjuk, tepsibe tesszük úgy, hogy a húsuk két széle alul legyen, meglisztezzük, forró zsírral leöntjük, betesszük sütni és időközönként is vizet öntünk hozzá, tejjel feleresztjük és rizskörítéssel tálaljuk.

Böhmer Alexanderné, Münsterberg.
Dióhok sodóval. 10 dkg vajjal habosra keverünk, 12 tojas sárgáját, 7½ kanál vaníliás cukrot, 15 dkg örölt diót, tejből áztatott 3 zsemlyét megdarálva a keverékhez adunk és végül 12 tojas habját, vajjal kikent és kilisztezett, vagy morszával behintett formába tesszük és vízfürdőbe állítva 1 óráig egyenletes tűz fölött sütjük. Borsodóval tálaljuk. Borsodó: 5 tojas sárgáját 10 dkg porcukorral fél óráig kavarnak, kis vaníliát, vagy citromlevét hozzáadunk és körülbelül ½ liter jó fehér bort. Forró vízfürdőbe állítjuk az üstöt és folytonos keverés mellett gyors tűzőn felforraltjuk és amint felforr. rögtön le vesszük a tűzről.

Böhmer Alexanderné, Münsterberg.
Tejszínhabköltemény. ½ liter, jégre állított tejszín jó kemény habba felverünk,

ÖRÖMMEL ÉRTESEM, HOGY
neveimet

KOVÁCS FERENC MILENKÓ-ról
NAGYKOVÁCSY MILENKÓ-ra
-megyeosítottam-

3 részre osztjuk. Az egyik részbe teszünk 2–3 kanál málna- vagy ribizkeizét és tovább verjük, míg a lekvárral egyenletesen összekeverődik, teszünk hozzá 1–2 kanál rumot, apróra vagdalt birsalmasajt, apróra vagdalt, cukrozott dinnyét, befőtt körtét, befőtt cseresznyét, meggyet, gyorsan összekeverjük. A II. részbe teszünk reszelt csokoládét vagy kakaót és cukrozott vaníliával ízesítjük. A III. rész fehér marad. Talpas poharakba izélesen betöltjük. A fehérét felül és apró hullipikkal díszítjük.

Böhmer Alexanderné, Münsterberg.

19. ÜNNEPI EBÉD:

1. Húskonzumé leves.
2. Asztlit zsemlyéből.
3. Káposzta egészben.
4. Hús-hús mártással és következő körítéssel: murok dinsztelve, rizs és zöld borsó egyik felét, másik felén a tálnak apró tehénúros gombóc.
5. Karamell-torta.
6. Praliné-parfé.

Üzsonna:

1. Csokoládé v. kakaó vaníliás tejszínhabbal, csokoládés kuglóffal.
2. Őszibarack serteg.
3. Linzi gyűrűk.

Vacsora:

1. Borjúmáj-pástétom aszpickban, majonézsal.
2. Sajtos szufflé.
3. Pácolt óz krumplogombóccal.
4. Narancskrém.
5. Töltött diótorta.

Sz. N. M. E

Húskonzumé leves. Jó erős húslevest főzünk és tálaláskor beletesszük a konzumét. Konzumé: A marhabúst leőröljük, porcellán-mozsárban megtörjük és drótszítán áttörjük. Adunk bele sót, egy egész tojást, tört zserencsdiót és habosra keverjük. Nyomócaeszkön áll fővő vízbe nyomjuk és gőzben kifőzzük. Ha felfőtt, jól hűtjük és a víz helyett húslevest szűrünk rá és újra kidunsztoljuk. Húslebe 48 óráig is lehet tartani. Sz. N. M. L.
Káposzta egészben. Egy fej sókáposzta közepét úgy vesszük ki, hogy 2–3 levél-sor egészbe maradjon, hogy a fejkáposzta alakját megtartsa. Ezt lefelé fordítva, káposztaleben sütőbe tesszük meledni, vagy meleg helyre. A káposzta kivett részét, ami alkalmas, belőle és még egy másikból

is vége, szép vékonyra megvágjuk és kevés hagymás zsírral megdinszteljük. Örölünk sonkát a káposzta mennyiségének megfelelően. Párolunk rizst. A párolt káposztát a sonkával jól elkeverjük, adunk bele tejtelt bőven, ezzel is elkeverjük és végül a rizst is bele keverjük. Tálaláskor az üres káposztafejet kivesszük a káposztaléből és tálra tette, megtöltjük a keverékkel. Úgy kell kinczen, mint egy fél káposzta. Szép és izéles. Sz. N. M. E.
Sajtszufflé. 10 deka vajjal habosra keverünk, beleadunk 4 tojas sárgáját, 12 deka tejből áztatott és szitán áttört zsemlyét, 12 deka reszelt parmezansajtot és 4 tojas kemény habját. Zsírral kent és prézlivel hintett pudding-formába tette, gőzben főzük, főzését számítottuk egy óráig. Azután tálra borítjuk, forró írósvajjal leöntjük és reszelt parmezánnal behintve tálaljuk.

Sz. N. M. L.

Töltött diótorta. 10.5 deka vaníliás cukrot 4 tojas sárgájával habosra keverünk, közben egy egész tojást is keverünk bele. Négy tojásból, 3.5 deka liszt és 7 deka örölt dió kell még bele. Sütés és hűlés után a tortát két részre vágjuk és krémmel megtöltjük. Krém: 2 tojas fehérjét, 7 deka vaníliás cukrot, 7 deka örölt diót és 1 kávéskanál rumot 60-70 felett átvitt főzünk habverővel verge, míg sűrű lesz. Csokoládé-mázsal vonjuk be. Máz: 9 kanál lágyvíz, 18 deka cukor sűrűre főzve. Közben 3 deka vajjal habosra keverünk, bele adunk 3 szelet puhított csokoládét, a sziruppal hígítva, folyton keverve. Ha elég sűrű, be-

Keressé fel a kiváló gyógyhatású

PARÁD GYÓGYFÜRDŐT

(Heves megye) vasútállomás: **Parád.** Vastimsós, arzénos források. Szénasavas fürdők. Vizgyógyintézet. Új, modern strandfürdő. Kénes savanyúvíz «Csevice» forrásai (Parádi víz), vasas, savanyú és lithium-tartalmú «Clarisse» forrásai. Folyóvizet el-látott, modern, kényelmes szobák. **Penzió-rendszere,** előidézésben: 5.00–7.20 kg. főidényben: 7–9.50 kg. Kútvíz konyha, délután étkész. Az előlki közepostyal kedvenc magaslati gyógyfürdője. 126 hólpark. Kiránduló részére turista-éltámaszok. Kényelmes Mávautó-közeledés. Május, június havában 50%-os visszatérési kedvezmény. **Prospektus küld:** Földmunkaügyi Minisztérium, Budapest, Széna-utca 14. szept. 30-ig. Földény: július 1–augusztus 31-ig. Telefon: PARÁD 1.

Calderoni és Társa látszereszek

Látszóvek, szem-
üvegek, orcsip-
tetők. Fényké-
pészeti készü-
lékek és cikkek.
Bárméretűk,
Hómérők.

Telefon:
81-1-48

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

A jókedv receptje

Vegyen be 2-3 **Kobonát** és a fáradság, ki-merültség és ideges gyengeség elmúlik. Friss és jókedvű lesz. Gyógyszertárban kapható.

vonjunk vele az egész tortát. A meleg tortát érdemes vékonyan bekenni barack-
lekvárral, így szebb és jobb a máz is rajta.

Sz. N. M. L.

Narancskrém. 10 deka cukor, 3 narancs (szárított) héja reszelve, 3 narancs leve elkeverve. 15 deka cukorból sűrű szirupot főzünk, a narancslevet beletöltjük és hozzáadunk 5 tábla kevés vízben felolvasztott zselatint. Ha kihűl, hozzáverjük négyzetilert, tejszínből vert tejhabhoz és formába téve, megállatjuk hidegen. Lehet használni három piros és két fehér zselatint.

Sz. N. M. E.

20. VACSORA-MENU:

Spárga-, vagy karfiolpudding.
Pisztráng, vagy fogas tartármártással.
Vaddisznó, vagy szarvas vesepecsenye zöldfűszerekkel.
Borjúkötelt papíron garníringgal és salátával.

Alma pongyolában.

Bachnyák Béláné

Pisztráng, vagy fogas tartármártással. Lehetőleg egyforma nagyságú halakat, sós, ecetes vízben hagynival, babérlevéllel, feketeborssal, sárgaréppával, petrezselyemmel és kalarábával lassan 20—25 percig megfőzzük, az alábbi mártással leöntve tálaljuk. Tartármártás: 4 dg. vajban finomra vagdalt hagamát, zöldpetrezselymet világosra pirítunk, 2—3 szardellát, 2—3 ecetes uborkát finomra vagdálva, kevés reszelt citrom héját adunk hozzá. Lisztel meghintjük, ¼ l. tejföll, ½ l. bor és citrom levéllel savanyítva jól előzözzük.

Bachnyák Béláné.

Spárga-, vagy karfiolpudding. 10 dg. vajjal felolvasztunk, 16 dg. lisztet belekeverünk s ha jól felmelegedett, ½ l. tejfelöntjük, jól elkeverjük, s egyenként 7 tojás sárgáját, sőt, főtt, apró szeletekre vágott sonkát, vagy füstölt nyelvet, főtt spárga-
vegeket, karfioldarabkákat, párolt champignon-gombát, esetleg főtt, lisztított rákfarkakat s körülbelül 3—4 dg. parmezán sajtot, s végül 7 tojás habját adunk hozzá. Kikent pudingformába téve ¼ óráig gőzben főzzük, kiborítva parmezánnal behintjük, esetleg vajjal leöntve tálaljuk.

Bachnyák Béláné.

Alma pongyolában. Rendes írósvajas-tésztát készítsünk a következőkből: 25 dg. vaj, 3 dg. zsír, 1 tojás és 1 sárgája, 28 dg. liszt, kevés szódalikarbóna, ecetes víz és kevés só. A vajat a liszt ¼ részével összegyúrjuk, a többi lisztből réstésztát készítsünk, ¼ óránként 3—4-szer kinyújtjuk, a vajestésztával együtt. Négy-szögletes darabokat vágunk s mindegyikre, előzőleg szirupban párolt, magházától megtisztított kis almát helyezünk, az alma középebe finomra vagdalt, héjától megtisztított mandulát, mazsolát, citromadót teszünk, vagy narancsdzsemet, a tészta 2—2 végét összefogva, tojással megkenve, forró sütőben sütjük, vaníliás cukorral jól meghintjük.

Bachnyák Béláné

Kirántott burgonyagombóc. 1 kg. főtt, passzírozott burgonyát, 3 dg. vajjal, 1 egész tojással és 1 sárgájával, kevés reszelt sajttal, finomra vagdalt zöldpetre-

szelyemmel, 2—6 dg. lisztel jól összegyúrjuk, apró gombócokat formálunk, liszthe, tojásba, zsemlemorzzába mártva, forró zsírban kisütjük s pecsenye mellé tálaljuk. *Bachnyák Béláné.*

Francia saláta. Fialat zöldseget, petrezselymet, sárgarépát, kalarábét, cellert megfőztük, karikára vágva, sós vízben megfőzzük, úgyszintén 2 db kockára vágott krumpit is leszűrve, kihűtve, 4 tojás sárgájából készült majonézsel, 2—3 kis kockára vágott almával elkeverjük és zöld, olajos, ecetes salátával: körítjük. Esetleg egy plékhochformát kocsonyával jól vastagon kiöntünk, megfagyaszuk. Kemény tojásból és céklából csillagokat szagtatva, a formát ezzel kirakjuk, vígyázva kocsonyával ismét leöntjük, erre a kocsonyával elkevert francia salátát beletesszük, jégre téve kiborítjuk, zöld salátát adunk köréje.

Bachnyák Béláné.

Majonéz. 5 dg. olvasztott vajat 2 evőkanál lisztel a tűzőn jól elkeverünk, vízzel felöntjük, sűrű mártásnak főzzük, tűzről levéve 2 tojás sárgájával keverjük, míg kihűl. Azután só, fehérborst, 1 tojás sárgáját, cseppenkint 3 kanál olajat, 1 kanál borecet adunk hozzá, ismét 1 tojás sárgáját, 3 kanál olajat, 1 kanál borecet, s jól elkeverjük. *Bachnyák Béláné.*

Hideg sodókém. ¼ l. fehér bor, 2 kanál madeira, 6 tojás sárgája, 8 dg. cukor vízgőzön sűrűre felverendő, kihűve ¼ l. tejszínnel (5 dg. cukrot belehíntve) elkeverendő. A krémek egy részét a vízzel kiöblített formába tesszük, erre apróra vágott különböző befőttet, vagy cukrozott gyümölcsöt (csesznyét, ringlót, baracokt, körtét), erre ismét krémet, azután 1 réteg szeleltelt piskótát, a tetejére ismét krémet teszünk. A formát azonnal lezárva, betapasztva, sózott jégbe helyezük, 2—3 óráig állni hagyjuk kiborítva tejszínnel körítjük.

Bachnyák Béláné

Savoly

CASANOVA

KÖLNVIZ

előkelő, finom, individuális hatású

Kapható minden szaküzletben, de ragaszkodjék az eredeti csomagolásához: 50 gr., 100 gr., ¼, ½, 1 literes üvegekben

Mit főztek?

Június 1. Szombat. Csontleves sóskával, töltött karalábé, piskótateker. **Vacsora:** Hirtelen sült rostélyos öntött salátával, sajt, gyümölcs.

Június 2. Vasárnap: Idei libaprólékvese, libamáj vajban pirítva kukoriborsó körítéssel, libasült újburgonyával körítve, uborkasalátával, francia csokoládétorta, gyümölcs. **Vacsora:** Hideg sült salátával, eper tejszínnel, ostyával.

Június 3. Hétfő: Csirkeprólékvese sült borsóakkal és spárgával, töltött gomba vajban párolt kelimibókkörítéssel, rán-

Celluloid W. C.-ülés,

fördőszoba-butor, kílincs, stb. **Higiéniá Celluloid Ipar, Hold-utca 5. Telefon: 15—9—16. Szükséglet-nél minden celluloid gyártmányra kérjen ajánlatot.**

tottesírke felszálátával, cseresznyéspité. **Vacsora:** Hideg hús kompóttal, sajt, aprósütemény.

Június 4. Kedd: Húsleves reszelttészttával, főtt hús rizskörítéssel, egresmártással, túróspalacsinta. **Vacsora:** Borjúmáj-pás-tétom salátával, gyümölcs.

Június 5. Szerda: Káposztaleves karikára vágott kolbással, borjúbecsinált zöldborssóval, nöiszeszely. **Vacsora:** Tejfeles csirkepörkölt tarhonyával, gyümölcs.

Június 6. Csütörtök: Spárgaleves, kirántott sertéskaraj, tökfőzelek, túrósgombóc, eper. **Vacsora:** Tükörtójas sonkán süttve uborkasalátával, sajt, gyümölcs.

Június 7. Péntek: Újbungyaleves, tejfeles spárga, sajtos makaróni, eper. **Vacsora:** Kirántott harcsa vegyes salátával, sajt, cseresnye.

Június 8. Szombat: Karfiollevés, borjúbecsinált zöldborssóval, daramorzsa ízzel. **Vacsora:** Tejfeles csirkepörkölt tarhonyával, gyümölcs.

Június 9. Vasárnap: Spárgaleves, kirántott csirke, pirosra sült burgonyával, salátával, holipni eperrel töltve. **Vacsora:** Délről csirke salátával, tészta, gyümölcs.

Június 10. Hétfő: Húsleves reszelt tészttával, főtt hús sókarmártással, darált-hús pogácsának süttve uborkasalátával, burgonyaméttel. **Vacsora:** Ökör-szem salátával, sajt, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Június 1. Szombat. Csontleves kalarábéval, túrócsusza. **Vacsora:** Aludtdej, vaj-sajkenyér.

Június 2. Vasárnap: Gombaleves, kirántott csirke idei burgonyakörítéssel, salátával, cseresznyéspité. **Vacsora:** Hideg hús, saláta, gyümölcs.

Június 3. Hétfő: Spárgaleves, borjúsült gombás rizs körítéssel, eperleseny. **Vacsora:** Hideg sült kompóttal, tészta délről.

Június 4. Kedd: Húsleves reszelttészttával, főtt hús darakörítéssel, egresmártással, gyümölcs. **Vacsora:** Pirított borjúmáj, párolt burgonyával, salátával.

Június 5. Szerda: Kőmennyaglevés, borjúbecsinált zöldborssóval, aranygulács. **Vacsora:** Burgonyapaprikás virslivel, saláta.

Június 6. Csütörtök: Spárgaleves, kirántott sertéshús parafőzelekkel, gyümölcs. **Vacsora:** Hideg felvágott, vaj, retek, gyümölcs.

Június 7. Péntek: Burgonyaleves, sajtos makaróni. **Vacsora:** Kirántott hal burgonyasalátával.

Június 8. Szombat: Húsleves csigatészttával, főtt hús darakörítéssel, egresmártással, rizstálfafőtt. **Vacsora:** Borjúpörkölt salátával, gyümölcs.

Június 9. Vasárnap: Zöldborssólevés borjúhússal, pirosra sült sertéskaraj salátával, burgonyakörítéssel, püspökkenyér. **Vacsora:** Délről sült salátával, tészta.

Június 10. Hétfő: Kaporleves, túrósgombóc, gyümölcs. **Vacsora:** Tojásrántotta, körített liptói retekkel, gyümölcs.

Lohr Mária

(Kronfus)

Vegyztisztító - kelmejestő

Gyár és központ: Budapest, Vilit. ker., Baross-utca 85. szám

Jól és olcsón butort Lernernél vehet

VI., Andrassy-út 21. szám

(az Operával szemben)

VII., Nagydíófa-utca 4. szám

(a Rókus kapotánál)

Állandó butorkiállítás

Fizetési kedvezmény

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőim közül ki fogadna magához a nyári hónapokra szép vidéken — lehetőleg a Balaton mellett, akadémiát végzett úrileányt, aki ellenszolgáltatással zongorázni tanítana, akár klasszikust, akár magyar nótát, esetleg több családnál is. Szíves választ „Balaton” jellegére kiadóba kérek.

Hegyesvidéken lakó előfizetőtársnőim közül ki fogadna vendégül meleg családi otthonába 3—4 hónapra intelligens úrileányt. Kellemes nyaralótársnőt találna hátki benne. Szíves értesítést: Kiskunfélegyháza, Árpád-u. 9. sz. kérek.

Kedves olvasótársnőim közül keresek egy komolyabb és éretten gondolkozó, megértőlelkű barátot, aki együtt érez velem, aki nemcsak barátó, hanem testvér is lenne. Nagyon fogok örülni, ha olvasótársnőim közül találhatok kedves pártjára, akivel június hónap kölcsönösen szívesen látnánk egymást nyaralásra. Szíves válaszukat „Sos” jellegére kiadóba kérem.

Kedves olvasótársnőim közül ki tudna ajánlani olyan kisebb várost, vagy nagyobb községet, ahol kézimunkát taníthatnék. Szíves értesítéüket G. Izabella, Balmazújváros címre kérem.

Kedves olvasótársnőim! szeretnék tanácsot kérni gyomorhurutos megbetegedésemre. Több, mint egy éve, hogy gyógyítalom magam, különböző orvosságokat szedek, de semmi javulás nincs. Ha valaki hasonló betegségből meggyógyult, kérem, adja meg az orvosa címét s legyessen szíves leírni, mit használt. Szíves értesítéüket hálás köszönettel várja „Régi előfizető”.

Üzenetek

MÉLYEN TISZTELT ELŐFIZETŐINK! Örömmel jelentjük, hogy sikerült a világhírű amerikai és francia Richard Hudnut-féle puderkompaktokból aranyzintű, izléses, finom kivitelű, elegáns tokban, nagy áldozatok árán 100 darabot megszerezni arra a célra, hogy azon kedves előfizetőink, akik lapunk részére mai naptól kezdődőleg új előfizetőket szerzenek, ezen ajándékunkkal megajándékozhassuk. A puderkompaktokat tartalmazó tokokat nagyobb és kisebb méretekben szerztük be. A nagyobbak ára darabonként P 12.— értékű s ezen ajándékunkat három új fél éves előfizető felévi előfizető díjának beérkezte után küldjük meg hálás köszönetünk kifejezéséül, a kisebb puderkompakt tokot pedig, melynek ára darabonként P 8.—, két új fél éves előfizető előfizetői díjának beérkezte után ajánlásukért viszonozzuk, úgyinté hálánk jeleül küldjük ajándékul. Értékes, praktikus és nélkülözhetetlen ajándékot adunk az egész világon ismert kitűnő Hudnut-féle kétszintű puderkompaktot tartalmazó és tükörrel is ellátott tokban s kérmünk kell azokat a kedves előfizetőinket, akik ezen ajándékunkra igényt tartanak, méltóztassanak egy hónapon belül az új előfizetőket megszerezni, mert a kevés darabszámra való tekintettel, egy hónapnál

később jelentkezők részére talán már nem állana módunkban ezen ajándékunkat biztosítani.

Azon reményben, hogy fenti ajándékainkkal új örömet szerezhetünk kedves előfizetőinknek, tisztelettel kérjük, méltóztassanak ismerőseik körében új előfizetőket szerezni, hogy kedves fáradozásukat ezen értékes ajándékkal viszonozhassuk.

Teljes tisztelettel a KIADÓHIVATAL. Tisztelettel értesítjük mélyen tisztelt előfizetőinket, hogy ezen számunkhoz csekkelapot mellékelünk azok részére, akiknek előfizetésük lejárt, hogy az előfizetési díjat átutalhassák. Nagyon kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, kegyeskedjenek előfizetéseiket megújítani, hogy lapunkat zavartalanul küldhessük nb. címükre. Egyben kérjük, hogy az esetleges névmagyarostással előálló névváltozás esetén mindkét nevet méltóztassanak olvashatóan és a pontos lakcím feltüntetésével a csekklap szelvényén jelezni, hogy a küldött összeget helyesen könyvelhessük és elkerülhessünk minden reklamációt.

Romániában lakó kedves előfizetőinket kérjük, hogy úgy előfizetési, mint minden más ügyben méltóztassanak *Török János úrhoz fordulni (Oradea, Casuta Postala 47), aki, mint ottani megbízottunk, a legnagyobb készséggel áll romániai előfizetőink rendelkezésére. Teljes tisztelettel a kiadóhivatal.*

Nagymamának, pehelykönnyű sevrő és everlasting cipőt Székelytől,

csak, IV., Muzeum körút 39

Báróné. Szívünket megállító, torunkat összeszorító mély fájdalommal, szóltanána merevült döbbenettel hallgatjuk anyai szívének el nem estíthető zokogását, melynél nem ismerünk szomorúbb, viaszatalanabb bánatot. Nem is lehet visszaadni ezt a szent, titkolt fájdalmat, amit nem lehet megosztani, amit el nem estíthet sem a mi, sem senki más részvéte, együttérzése. Ilyen gyógyíthatatlan sebet csak az önzésben elvakult, imádott „jó” gyermek üthet az anya szívének halálán-

ságával, szeretetlenségével, közönyével. Nem is értjük, hogy történhetett ekkora változás azokban, akik, mint rajongásig szeretett, dédelgetett gyermekek búcsúztak el az imádott édes anyától s a házasságban meg tudtak felekedni róla, nem érzik hiányát, nem vágyóznak utána, elfelejtették gondoskodó szeretetét s mind messzebb és messzebb távolodnak tőle, elvakult gúzsüzökben kikapcsolják életük-ből. Mennek a maguk útján és nem eszmélnék rá, hogy van egy szív, akinek ők jelentik az életet, az örömet, a boldogságot, de ők nem érnek rá, hogy adjanak neki is a szeretetükből, simogatásukból, dédelgetésükből. Mentől kevesebbet gondolnak ők rá, annál forróbban, annál lázasabban vágyózik az édes anya szíve utánuk. Fáj, hogy már semmit sem kérnek tőle, fáj, hogy kieresztették az életükből. Hónapok telnek el anélkül, hogy meglátogatnák s ha hosszú idő után ráveszik magukat, hogy a kötelességszerű látogatást megtegyék, akkor is sietve távoznak, mint akik nem érzik jól magukat a régi otthonban. Jelentéktelenné semmisült futó látogatásuk új sebet üt az édes anya szívében s még kétségbeesettebb tekintettel kíséri távolódo alakjukat. Ebből is ennek a szerencsétlen kornak beteg szemlézete ismerünk, ahol már csak az „én” dominál, még a szeretet, a hála fölött is. A családi élet komolysága, átérzése abban nyilvánul meg, ha a család egybe tud forrni, még szorosabb és nagyobbá a házasságok láncolata által. A gyermekek házassága nem szabad, hogy szétörje a meglévő szeretet lánczemeit, hanem még több lánczemet kell hogy felvegyenek és nagyobb területet állótelejenek. Mentől több szeretetet adunk egymásnak, annál tökélethebb, annál szebb életet biztosíthatunk magunknak. A szereteten nem törhet át a bánat, s nincs olyan szerencsétlenség, ami lesujthatna, ha szerető szívek vesznek körül, akikkel megoszthatjuk a ránk nehezédo terheket. Saját-maguknak tesznek rosszzat azok, akik a családilett lánczemet botorul letérdelik és külön-külön életet akarnak élni. Kicsi kis életekké zsugorodnak, amiknek az öröme is kicsik, de éppen erőtlenségük miatt ászseropannak, ha a bánat lehelele megérinti, vagy a szerencsétlenség meglégyvint. A családilett fájdalom szét-zakadásának okai a szívbén rejlenek, a szívből kell felhozni ezeket a lesüllyeszett, lezúszlett értékeket, amelyek nélkül nem lehet szép, boldog élete sem a szülőknek, sem a gyermekeknek. Hogyan lehetne hozzáférni Méltóságod gyermekei szívéhez, a kor szelleme által megrontott, közönyösségig érzéktelenné vált lelkek-höz? Mintha végtelen magasságból zuhanánk le s ezalatt a gondolatnyi pillanattal alatt újból leperenge előtűnt az élet, amelyben minden gondolat, munka és aggodalom a gyermekekért volt, érzékelhetővé válik az a titokzatos erő, ami meg-

A jelenkor legcélserűbb bútorá az egy kézmozdulattal tetszés szerint szelonná, illetve ágyvá átalakítható modern Schöberl fotelagy

(Felülmutatásban, célserűség, tartósság és kényelem szempontjából.)

Nappal fotel

Ejzel ágy

Kapható:

Schöberl Róbertnél, IV., Haris-köz 4

Mazzi Luigi

Sírkő- és márványárgyár, Budapest VII.,
Garay-u. 39. Alapítva: 1865. Tel.: 31-4-66

tojáskönyvek receptjét, amely mint vitamindús ital, rendkívüli tápláló értékű és erősítő hatású, különösen gyöngye tudjék egyének részére. Készítése a következő: 6 db db teljesen friss tojást megmosunk és egészben egy szűz nyílású 2 literes üvegebe tesszük. 15 citrom levét kipréseljük, ráöntjük és addig hagyjuk rajta, míg a tojás héját teljesen lemarja. Kb. 48 órára van szükség. Közben két-háromszor megmozgatjuk, hogy a citromlé a tojásokat minden oldalról érje. Ezután szőrszítán átpasszirozzuk egy porcellántálba, melybe fél kg porrártott kánszékert, vagy még jobb, ha ugyanannyi színmézet adunk bele. Jól elkavarjuk s öntünk bele 4 deci legfinomabb konyakot s miután ezzel is kétszer-háromszor felkavartuk, üvegebe öntjük. Jól ledugaszoljuk, 8–10 napig állni hagyjuk. Naponta felrázzuk, hogy a cukor, vagy még feloldódjon s utána használhatjuk. Mint „orvosságot” lehet fogyasztani reggel és este egy likőrös pohárral kb. 5–6 hétig. Különböző hideg helyen tartjuk.

Szíves köszöntéssel Mally Nándorné. A „Félegyházi Kiskun-napok” részletes programja. 1935. június 28-án este 9 órákor: a városnézés és a 6-templom tornyának kiváltatása, a városnézés tornyából tárogaton toronyzene, az eréklyés országzászló előtti térer létrézene, utána zenés takaró; 1935. június 29-én reggel zenés ébresztő. D. e. fél 9 órákor az ipari-, kézimunka- és virágkiállítás megnyitása. D. e. háromnegyed 9 órákor a filléres gyors utasainak fogadása a vasúti állomáson. D. e. 9 órákor zenés szentmise az Ó-templomban. D. e. fél 11 órákor a leventék zászlójának felavatása az országzászló előtt, avató beszédet mond József főherceg ő kir. jensége. D. e. fél 12 órákor a Móra Ferenc Társaság díszközgyűlése. D. u. 1 órákor díszbeidő. 1935. június 29-én délután 4 órákor: kún fel

vonulás a tanítóképzőből a városi parkba. A menetet a helybeli levente zenekar vezeti. D. u. 5–9 óráig ünnepély a városi parkban, utána nagy üljázidék. Este fél 10 órákor kerti ünnepély a Teofil-vendéglőben és bál a Koronában. 1935. június 30-án d. e. 9 órákor: ünnepélyes szentmise az Új-templomban. D. e. 10 órákor előadás a vilamosságról a városnézési közgyűlési termében. D. e. fél 12 órákor a jubileumi Ipartestület díszközgyűlése a városnézési közgyűlési termében. D. u. 1 órákor társasbéd az Ipartestületben. D. u. 5–7 óráig a „Reménység” sportgyűlést sportpályájának ünnepélyes felavatása.

László és Fekete

Különleges női- és férfi-
szövevek, selymek, mosó-
árúk áruháza

BUDAPEST, IV.,

PETŐFI SÁNDOR-UTCA 14-16

Vidékre mintákat készíttél
küldünk.

Kovácsévics Milenkó, a patinás belvárosi cég tulajdonosa, nevét Nagykovácsy Milenkóra magyarosította. Sőt nemcsak a cég főnöke, hanem a némes példán felbuzdulva idegen nevű alkalmazottai is, számszerint 112-en, családneveikkal együtt kb. 200-an vettek fel magyar nevet. A közvelten hatáson kívül kétszeresen értékes Nagykovácsy Milenkó példája, mert a Lereskedők általánosságban, jól bevezetett nevéket vagy márkájukat erkölcsi és anyagi tökének tekintik, s annak megváltoztatását hátrányosnak tartják. Nagykovácsy Milenkó nem törődve a kockázattal, feleselerte országosan előnyösen ismert nevét egy szép hangzású magyarral, amely körülmény annyira egyedülálló és kimagasló példa, hogy remélhetőleg a kereskedők körében is vonzó erőt fog gyakorolni.

„Mi lesz veled, leányka?” cikkhez hozzáadós. Evezetted, egészséges európai törekvésnek, hogy a lányból asszony legyen, mindjobbban a kút mélyére süllyed. Mind ritkábban halljuk, hogy a lány főzni, sütni, takarítani tanuljon, mert a lányok az a hivatása, hogy férjhez menjen és akkor lehet csak jó feleség és jó családanya, ha a háztartás minden ágában tökéletes. Nem szorul nagyon bő magyarázatra, hogy mily nagy probléma ma a férjhezmenés. Elsősorban a legújabb statisztikai kimutatás szerint két és fél nő jut minden férfinak. Nem remélhetjük, úgy-e, hogy minden férfit megházasodik; még ha elérkezne hozzánk Mussolini átváltás törekvésének szelleme és felszólítást a mi férfainkat is a házasságra, mert még akkor is mindig maradna 1 és fél plusz a lányokból. Bocsánatot kérek, hogy számjegyekben és pluszban beszélek rólatok, kedves lányok, de mit tegyünk, ha sok az eszmélő és kevés a jókál a 1 és fél pluszból, ha leszámítanánk feler, azon hajadonoktól érve, kik születésüktől fogva pártában maradásra predesztináltak, akkor is még sok lány marad előtünk, mint kérdjél. Ezeknek érdekében össze kellene fogjunk minden ki-

eszelhető elkövetésére, hogy az elcsúgyedés ne legyen úrrá rajtuk. Gondoljunk arra, hogy nyomorultnak is vigaszt szolgált, ha a bajban lársai vannak és van, aki csüggedésükben sikra száll értük! Hogy visszatérjek a kétségés férjhezmenési lehetőségekre, aminek nem csupán az az oka, hogy sokan vagyunk nők; hanem az is, hogy sok férfi, aki hajlandóságot mutatna a házassághoz, visszariad, mert kevés a keresete. De nem közölgő azért, mert kevés a keresete, hanem mert túlzottak a lányok igényei! Itt álljunk meg egy pillanatra és vegyük látnunk alá magunkat. Az utóbbi évek divatos betegségei közé bizony bejárákzott az igényesség. Ne vegyünk más szemügyre, mint egy bált. Ha X-nek, vagy Y-nak borsony-vagy túllrhúja van, nekem sem lehet más — így gondolkoznak a lányok. Igy, hogy ma már nem mehetünk baltist ruhában a bába, mint anyáink, akik egy-két szépen mosott, vasat ruhával két-három farsangot is végigbáloztak. De ha a mi lányok nem akarnánk egymáson túlnéni, nem szöiba arról, hogy ki nek, melyik szalón ördögös mestere készítette a tüneményes kreációt, hanem azon lennének, hogy ki tudja a ruháját kevesebb pénzből előállítani, akkor a férfiak sem riadnának vissza a házasságtól. Ne feledjük, hogy nincs az a kevés, amiből nem lehetne kijönni, de nincs az a sok sem, amit nem lehetne elkölteni. Vannak még — hála Istennek — olyan lányok házak, ahol a mi lukszussal lépést tarthatnak, de hisz ezeknek ügysem problémájuk a mi gondunk. Mi tegyünk annyit magunkért, hogy igényünk sose legyen nagyobb, mint a hozzá való lehetőség. A férfiak másik része, akiknél az anyagi lehetőség nem akadályozza a házasságot, azok is félnek valamitől. Sajnos, már nem egyszer hallottam, hogy ezek a férfiak a nőket mind egy kalap alá sorozzák. Félnék a modern lánytól. Bár divat a lányok és fiúk között a pajtáskodó viszony, az ilyenből ritkán válik komoly házasság. Tehát, ha férjhez akarunk menni, maqukélva kell tegyék a komoly férfiak kívánságát. A modern idők rossz szokásait hagyjuk meg az amerikai flappereknek. Mi maradjunk hűek a mi társadalmi szokásainkhoz, ha változnak is az idők és szintén megváltozni kényeszerülünk, azért ne feledjük (ha férjhez akarunk menni), alkalmazkodnunk kell a férfiakhoz. De még mindig nagy kérdjél azok a lányok, akiknek egyedül kell pénz keresniük, hogy legalább szükséges életstandardjukat fedezhessék. Soha nem okozott a szülőknek anygi gondot a gyermekneveletés (különösen leánygyermeké), mint most. Sokszor sajtómagától vonja meg a szülő a gyermeke taníttatására szükséges összeget, de szívesen teszi, mert melyik szülő nem áldozna fel mindent gyermeke boldogságáért? Es most jön a nagy kérdés, el tud-e majd vajjon beleykedni tanulmányai végzetévé? Mi volna ezen elhelyezkedési megoldás akadály? Ha azon gondolkodunk, hogy mit tanuljon a lány, mely pályra nincsen túlterhelte jelentkezőkkel, ennél a kérdésnél, hiszem, holtpontra jutunk, mert nem tudunk ilyen pályát találni. Egyetlen megoldási mód csak az lehetne, ha nálunk is bevezetnék a munkaerők csökkentését, mint azt már egyes államokban megkezdték. Így lányaink is könnyebben

A PANTHEON KÖNYVNAPI KÖNYVEI

Márai Sándor:

Egy polgár vallomásai II.

Könyvnapra ára fűzve P 2.—, kötve P 3.—.

Zsolt Béla:

Kinos ügy

Ára fűzve P 1.50, kötve P 2.40.

A Magyar Művelődés Története

72 kiváló munkatárs közreműködésével szerkesztette Lukács György. Albumalk., 680 oldal, 52 műmelleklettel, 4 térkép. Könyvnapra ára kötve P 8.—.

Biró Zoltán:

Magyarok Amerikában

Könyvnapra ára kötve P 3.—.

Komlós Aladár:

Az új magyar líra

Könyvnapra ára fűzve P 1.80.

Kanári

tenyészet, nemes, harzi. Többszáz macár, mely hangsal Kitüntetve. Június 29-án. — Jóni Ferenc, Miskolc. Szentgyörgy-utca 26.

Racket-Klinika

(tennisfelzárulások legelőszőbb beszerzési forrása)
SCHYBEL ISTVÁN, IV. ker., Gróf Károlyi-utca 5.
(Magyar-utca sarkán)

jutnának elhelyezkedéshez. Az órácsökkenés természetesen ne érintsen azért olyan férfiakat, kik többgyermekes családapák, kik így is állig keressék meg családjuknak a mindennapi kenyeret, hanem azokra gondolok (sajnos, még van belőlük elég), kik rendes fizetésük mellett még mellékdíjazdelmet hajszolnak, sőt túlóráznak. Ne gondolják a férfiak, hogy munkasztaletuktól ki akarjuk őket szorítani. Nem akarunk tőlük semmit sem elvenni, inkább kérjük őket, ne támaszszanak akadályokat terovnk elé. (Hiszen hány apa adna itymódon lángra kezébe kenyeret!) Paradoxonnak tűnik talán, amit kérünk, de tolmácsolói akarunk lenni a jövő generációnak. Ha te is becsülöd a férfiak ellen megmozdulásunkat, ne feleddjék, hogy csekély költséssel megkományozódik a világ. Vannak még komoly,

agilis asszonyaink, kik a zászlóvivésre hívatottak, őket kérjük, ne zárkózzanak el megmozdulásunk elől. Szálljanak sikra a nemes cél érdekében, szemeljenek ki apródokat, az apródok töbörözök a harcosokat; kérjük rekrutálódva induljon meg a mozgalom, nemcsak a jelenért, hanem születendő gyermekeinkért is! Ha irásom nem lenne pusztában kiadó szó, hanem megállanának mellette az asszonyi szívek (ha csak egy röpke percre is), ne mondjanak csak annyit, hogy igaz, amit itt írva van, hanem terlesszék a hitet, legyenek mind felkes ügyvívői közös érdekknek. Az egyesülés képezi az erőt és bátrak a szerencse! Ara vonatkozólag, hogy a lány mit tanuljon, ez a válaszom: iparkodjon pályaválasztásánál is lehetőleg szem előtt tartani nő voltát. Igaz, ezt a kívánásomat sem általánosíthatjuk, mert ahogy vannak férfij nészbábók és jodrázók (hogy csak a mindennapi életből vegyék példát), úgy vannak női pilóták, stewardok stb. Mert ha lehetséges van, mindenki annál a pályánál ér partot, minden hivatást érez magában. J. C. I.

FÖLDESNÉ JUNO kozmetikai intézete felelősséggel megszünteti az összes szépségárbákat. Szépitőszerek. Új cím: Budapest, IV., Károly király-út 24. szám.

Fiatal burgonya praktikus hámozása. A fiatal burgonya eddigi módon történt hámozása nemcsak kellemetlen és nehezen eltüntethető barna foltot hagyott a tisztított kezén, hanem éppen elég időt foglalt le, míg kész lettünk vele. Minden háziasszonynak örömet jelent, hogy az új burgonyát nem kell többé hosszadalmas eljárással tisztítani, hanem egyszerűen fővízbe tesszük, 3-4 percre s ha kivesszük, könnyen leháztathjuk a héját. Méltóztatassanak megpróbálni, az eredményvel meglesznek elégedve.

B. Béla. „Első szerelem!”, „En vagyok...”, „Esti kép”, „Úzen az ősz” c. költeményei elárulják a kezdőt, aki nem tud megbirkózni a saját gondolataival, sem a rímekkel, amiket elég gyakran értelem nélkül illeszt a sorok végére. Reméljük, hogy a hibákra ráismer és nem kételkedik jóindulatunkban, amidőn verseiről nem tudunk dicseőleg írni. *Sci. üdv. Szerk.*

Barna asszony. Húsz évnel tovább szenvedtem gyomoravartulléngésben. Orvosaitanácsát hiába követtem, javulás nem mutatkozott. Egész véletlenül panaszokdottam egyik orvosismerősömmel, aki azt a tanácsot adta, minden étkezés után egyen pár szem amerikai pörköltogyorót. És azóta, mióta megfogadtam tanácsát, megpéő javulás állott be. Igaz, hogy semmiféle savanyút nem eszek most sem, ellenbenogyorót annál többet. Nagyon ajánlhatom, próbálja meg kedves olvasótársom is és kérem, hogy az eredményről értesítsen. Gyógyulást kíván és üdvözlöőv. L. Zs.-né.

Cs. „Hol ismertem meg?” Nagyon sajnáljuk, hogy kívánságát nem teljesíthetjük, s nem közöltejük sem elbeszélését, sem verseit, amelyekről nem lehetett a legjobb szándékkal sem jobb véleményt alkotni, minthogy kedzettes írások. Ha nem volna annyira elfogult önmagával szemben, az írónak is tudnia kellene, hogy más véleményt nem kaphat. Fogadjon meg őszinte tanácsukat és legalább egy évig ne írjon, sheklyt olvasson sokat, nagyon sokat olvasson, de csak igazi írktól. Figyelje mindenkor a téma felépítését, a gondolat nagyon bonyolult gépezetének tökéletes működését s ha újabb írását összehasonlítja az igazi művészt író irásával, s úgy találja, hogy beüldötheti, nemcsak szívesen elolvassuk, de írjuk, hogy le is közöljük.

Sci. üdv. Szerk.

APROPHIRDETESEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szavon aluli szöveg hirdetsi díja 1 P 50 fillér. Jelíegs hirdetésreke érkező levelek továbbítására hirdetsi díjjal egyidejűleg külön P utalandó is. Állás st kereső hirdetésérek szavanként 10 fillér

Külföldi szabás ruhákat, kabátokat készítek legelőszőbb. Egyedül varrhatja ruhát, ha szabást, varrást szalonban tanul. Kasper, Kaas Ivor utca 9. déltán.

Ackermann József műszövő (lakács) Budapest, IV., Váci-utca 19. Ajánlja készítségű len-, damaszt-, lenvászon árút. Szállít teljes menaszonyi kelengyét. Frottier törülközők, fürdőlepedők, kőpényanyagok. Mintát, áránajlatot díjmentesen küld.

Nyaraljunk Nován, Zalában, az ország legjobb levegőjű vidékén. Képes prospektus költség nélkül és felvilágosítással szolgál. Fürdőegyesület, Nova.

Mindenféle varrást vállalok házánál és otthon jutányosan! V., Izabella-utca 94. III. 41.

Püügönyök, terítők, diszpárnák és fehérmű készítését, varrástól olcsón, precízen vállalja City szalon, Vilmos császár-út 55. II. e. 5.

Rövid, fekete gyarkoló zongora 200, valódi Bösendorfer 400, Ehrbar gőnyörvő példár. 600. Zongorák, pianinók feltűnő olcsón, tisztviselőknék előleg nélkül, legelőszőbb részlete. Opera zongorateremben. Klauzál-utca harmadik.

Zongorát, vagy pianinót azonnali készpénzfizetéssel sürgősen vennék. 395-03.

Csillárfüdő egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyók, prima konyh, olcsó pénzt. Prospektus. Csillárfüdő, Mátrászöllös.

Lillaifred közelében Diósgyőrben, modern utcai lakásunkban kététagos szoba nyaralóknak kiadó. Diósgyőrben úgy Miskolc, mint Lillaifred 20 perc alatt vonattal elérhető. Lakásunk az állomástól 3 perccel belül elérhető. Ifj. Bagyina Jánosné, Diósgyőr.

Máv. segédlistáz özevge, nyugdíjas, négy éves fiacskájával, mint háztartó elhelyezkedne eltilás ellenében. Leveleket „Megbízható” jelígre kiadóba kér.

Tanítóó elmenne német vidékre gyermekek mellé, háztartásban segít, hol a német nyelvet teljesen elsajátíthatja. Fizetés nélkül is vállal állást külföldön is. Cím: Lang Ilona, Bónyret-alap, Győr-megye.

Jól, olcsón Balatonzepezden, Kovács pánzióban nyaralhat 4 pengőtől, kabinhasznalattal.

Mátrán, 800 méter magaslaton, fizetővendéget fogad teljes ellátással napi 4 pengőért. Schönbauerné, Felsőhuta. Heves m.

Okleveles óvónő, úri családhoz gyermekek mellé nevelőnek ajánlok. Hol családtagokat tekintenek. Faragó Irenke, Kőrös-magyarszány.

Nyugdíjas 53 éves özevge vagyok, egészséges, félérj kir. törvényesül írodafőző volt. fizetés ellenében megbízható úri család körében meleg otthon keresek. Igényem szerények. Naponta háromszor étkezes, fűtés, világítás. Havonta 50-60 P-t fizetnek. Leveleket „Nyugdíjas” jelígre kiadóba kérek.

Kérem kedves előfizetőársnőmet, szíveskedjen közölni, hogy mely közevben nincs keresetlel szócetűszel, ahol egy keresztény kereskedő megélhetést találja. Leveleket Tiszalók, Posta-föld 11.

Eladó egy pár 3-3 éves kék diszpáva (hím és nőstény). Leveleket „Diszpáva” jelígre kiadóba kérek.

Balatonzamárdin állomásnál sürgősen eladó 5 szobás bűtorított villa melléképítséggekkel, garázzsal. 325 öl telek, szőlő, gyümölcsössei. Penzióknak kiválóan alkalmas, érdeklődni állomáson. Ár 12.800.

Intelligens úriélely, aki kis gyermekek gondozását szakszerűen vállalja, nagyob gyermekek nevelésében is járatos, éves bizonyítványokkal rendelkezik. elhelyezkedne igazi úricsaládból, nyaralókkal is elmenne. Leveleket „Külföldre is” jelígre kiadóba kérek.

Sashalmón, nagy kertes villában, különálló bűtorított szoba, előzobával, illószék urnak, esetleg teljes ellátással kiadó. Cím „Tiszta, rendes 10” jelíre alatt a kiadóban.

Varga-penzió, Reesk, Parádafürdő mellett, magaslati nyaraló, pormentes, árnyas kert, állomás Parád. Nappenzió 4 pengő.

Dunántúli városból banktisztviselő 4 és 5 éves gyermeke mellé előfizető, katolikus, intelligens, 20-25 éves, csinos nevelőnőt keres. Nagyannyuk felügyelővel szisztematikus nevelést várok. Fizetés 10-15 pengő. Ajánlat „Komoly feladatot” jelígre a kiadóba.

Tanítóó júniusban, vagy szeptemberben elvállalja pótvizsgázó előkészítését, háztanítóó. neveelő pozícióit. Szalay E., Kiskunmajsa.

Gyönyörű alpesi vidéken, nagyob gyermekek nyaralattal saját, kényelmes, komfortos villában vállalom. Kifűtő kőnyitva, ötszóri étkező, német nyelven tanítóó lányom korreptálé. Hegyi tóvárk, fekvőkúra, stb. Magyar referenciák. Erdéklődésre prospektus küld: Frau Oberforst Meister Knölle, Oblarn, Obersteiermark.

Felolés szerkesztő, kiadó és tulajdonos:
KERTÉSZ BELA

Szerkesztők:
tordái BÖJTHE ETELKA
ERDŐDY EDEK, KERTÉSZ ELEK

Gygyezető igazgató:
BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem öztünk meg. A lap képeinek és cikkeinek átvelele és közlézése tilos.

A Magyar Uriasszonyok Lapját nyomta: a Hungaria Hirlapnyomda R. T., Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Felolés: SCHMIDEK GEZA

A MAGYAR URIASSZONYYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar Uriasszonyok Lapja általános ingyeneke gyermekirovata

Szerkesztők: **ETA NÉNI, ELEK BACSI** és kis pajtásaink

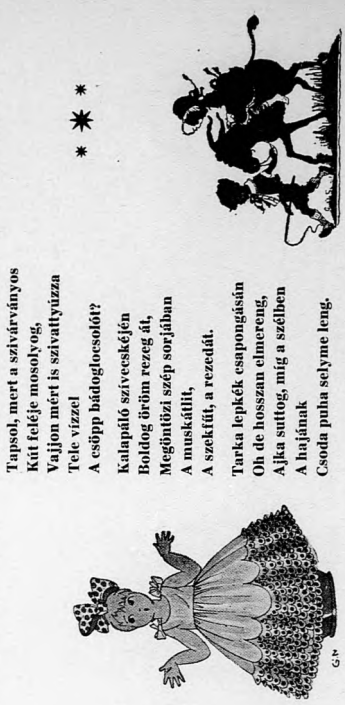
A Magyar Uriasszonyok Lapja havonta négyhavonta megjelenő általános melléklete

Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai-u. 37., a Magyar Uriasszonyok Lapja szerkesztőségénél

VIRÁGOK KÖZÖTT

Irtó: Surányi János

A virágok egyre áldják
Két szemében tükörözölök
A tíműtléki égi bolt.
Rózsis arcát úgy előnti
Akármerre jár a kertben:
Körülbítte
Hogy utjongva felsikolt.
Tapsol, mert a szivárványos
Két felje mosolyog,
Vajjon mért is szivattyúzza
Tele vizzel
A csépp bádogfocsló?
Kulapáló szívekéjén
Baldog öröm rezeg át,
Mégöntözi szép sorjában
A muskátill,
A szekétt, a rezedát.
Tarka lepékécsapongásán
Oh de hosszan cimereng,
A kja süttög, míg a szélben
A hajának
Csoda puha sejtme leng.

dat, ami el nem lassúdná a ti simogató-sotok nyomán. Nagyon sajnálalak, Juditkám, hogy a beleség levert újból, de a jó Istenke bizonyosan meggyógyít, mire e sorokat olvasod. Kedves fényképedet látni még meg sem köszöntem, amit ezúttal nem mulasztok el. Nagyon kedves volt, hogy elküldted, Juditkám, édes, legálább megismertük azt a korán túlnőtt kislányt, aki olyan szép verseket ír. Mindig bísz, aki leszünk rád, édesem. — **Gadi Márta**, kicsi mesemondóm, megárgom neked, hogy nagy örömmeljajongás fogadta a „bó-mólos hóvirágról”-t megírtabó mesédet. Amint sorra kerül, viszontulított szerzetit küldögetök. Tudom, hogy a következő vakációig kell várj, hogy az addig felgyűlt lapokból örömmel vonulsz el vele, valami eldugott zugba, hogy csak vele beszélgesseél. Edesapukádnak gyógyulást kívánunk, hogy kicsi Mártuskája ne legyen szomorú.

Rébhelyi Magdolna, sajnáljuk, drágágitám, hogy nem jutott idő hozzánk is feljönni. Hidd el, kicsim, nem is esoditkozunk ezen, hiszen amnyi sok megnéznéki valdó-ról szép fővárosunkban, hogy aki vidékről csak néha járndul fel, hiába oszka be ide-jét örörről-örörra, könnyen mászképpen tórténi, mint te is tapasztalhattad. Tervebe volt véve, hogy meglátogatsz bennünket és végül, nem jutott az időből, hogy csak egy pillanatra felugorjál. Várom legközelebb s addig is sokszor gondolunk rád. Magduskám! — **Kedves kis olvasánk**, veletek drukkoltunk, hogy a vizsgátlók jól sikerüljön s addig is, míg hírt kapunk tőletek, sokszor bílek és csóklok.

Eta néni és Elek bácsi

Rejtény megfejtés

Az április hó 20-i számban megjelent rejtények helyes megfejtése: 1. Potiórejtvény: A Magyar Uriasszonyok Gyermekének Ujságja. 2. Haulóság. 3. Villany. 4. Anya. A helyesen megfejtő kispajásaink közül sorsszámi útján ajándékban részesültek: 1. Krasznai Juditka, Dörgypatlan. 2. Láng Tivadar, Szentendre. 3. Szécsényi Klára, Budapest. 4. Pall László, Szekszárd. 5. Balogh Bözsike, Nádudvar. 6. Ujjász Gabriella, Ungvár. 7. Vámos Editke, Budapest. 8. Vida Károly, Csorvás. 9. Szabó Irmuska, Hímöd. 10. Szij Magta és Klárka, Kaposvár.

nektek is szeretnénk s hogy kellemes és örömben érezd legyen ünnepeitek. — **Brunner Sárika**, **Leuczke Aniko**, egy édes kis szöke baba, hozzátok hasonló, gyönyörű, rozsdásan szalagalló alkötötti kétfajst adozt át, mint a ti kildémmelreket. A husvét megható örömmünnepe szökebb lesz azáltal az édes szerzet által, amivel ti minden alkalommal olyan kedvesen megajándékoztatok. Kösönjünk úgy nektek, kicsi pajtáink, mint születtekén jó-jóságot, szépséget és örömet telente jó-kívánságaitokat. Úgy-e, a ti ünnepeitek is boldog és szép volt? — **Nemes Eszti**, amnyit esőket küldünk neked, kicsi Eszti, kény, mint ahány szál hóvirág küldött nekünk búsvét ünnepeire, örömmünk fokozására. Drága gondolat volt tőled, szíveském, hogy a tavasz legédesebb virágjára bizdó jókívánságaidat tolnasítottál. Mi csak e parányi betűnk által küldjünk ki kicsi Esztiénk, neked köszönetünket, hogy ezen az ünnepen is szeretettel emlékezteél meg rólunk. — **Végh Kati** és **Gyuszi**, ki mondhatatlan örömmel üdvözöltük kedves lapotokat, kicsi pajtáink. Kösönjünk, hogy legjobb kívánságaitokkal átöleltek. Gondolatban mi is veletek voltunk és a jó Istenkével minden szépet, jót és boldogságot kívánunk nektek.

Boeck Mártilka, csakis így békhüthetünk ki, szép magyar ruhás fényképedet, melyről egy icke-picike szöke kislány mosolyog reánk, akölt! — most már mi is megvándorítottunk — nagy meztesség volt levelet várni. Beleegyzünk tehát, hogy még egy évig kedves anyuskáid trjón helyettesít de azután a te leveleiddel várjuk ám. Úgy-e megírted, hogy sátni fogsz a betűk tőbbségével, hogy a lebető hóvirágból idén büllt írhasz nekünk? **Dűsö Csaba** és **Gyula**, legyetek elmézésel gyerekek, hogy kedves soraitokat csak most köszönetet mondok. Hogy vagytok? A tanulmányos tempóban halad? Csak szorgalmasan, gyerekek, hogy a vakációt nyugodtan élvezhesétek. Kedves születeiket szívből üdvözölöm. — **Boer Judit**, nem voltunk biztosak, kicsi szívem, mikor az ajándékot címre elküldtük, hogy megérkeztek-e? Nagyon örülünk lapodnak, melyben értesítettél a meglepetéséről. Így már rendszerben van, Juditkám, szívem, mostani rejténymegfejtéssed nem lett kisorsolva. Ne hátkodj emiatt, majd újból sorra kerülés.

— **Bertók Judit**, drága kicsi Juditkám, megírtad a hálás szívből kösönvóm levélkéd. Mindig felüldítet a ti t édes gyermekietek szívből ragaszkodása. Sok örömet jelentenek nekem s nincs olyan könnyará-

Féls Jánoska képnyitáskunk anyukájával

M
S

Beküldte: *Babog Aladár*, kis munkatársunk (Kaposvár).

Megfejtési határidő: június 20. A megfejtés eredményét a június 10-i számban közöljük. A helyesen megfejtők között 10 szép jutalmat sorsolunk ki.

J U T A I O M D I J A K :

1. Cadeau csokládégyár (Budapest, VI., Izabella-n. 38) ¼ kg-os bombon-gájdéka.
2. Cadeau csokládégyár (Budapest, VI., Izabella-n. 38) ¼ kg-os bombon-gájdéka.
3. 4. 5. 6. A M. U. L. kézmunka-gájdéka.
- 7., 8., 9., 10. A M. U. L. képeskönyv-gájdéka.

Kis Emberek Társasága (K. E. T.)

Szeretettel jelentjük be, kedves kis tagársaink, hogy *Németh Iluska* (Budapest) és *Boross Gézuka* (Kolozsvár) kis olvasónk a KET-ba való felvételüket kéri. Boldog örömmel vállasztjuk be *Németh Iluska* és *Boross Gézuka* Kis olvasónkát a KET-ba, s erről ezután értesítjük. A KET jelentvőert 50 filler értékű postabélyeggel küldendő be, melynek elrendben a jelvényt postafordulattal ajándékoztatjuk.

Gyermekpóztája

Géz testvérek, két aranyos, édes kis nyuszi karantolgya jött, még csak a Borfai-léren ugromdóztak, de már meszri-pók megismertük őket, hogy azok a Géz-pajkások kitöltőit és stíve mentünk előbbük, hogy a szép barkátságát átvegyük és megköszönjük, hogy elhozták hozzánk a ti édes húsveit készítéseket. A szép pörös lojásokat meglatoltuk, de nyúlarcúkat és a csibe gyavalert hiába manasztalunk, nem, manulánk, mondván, hogy ők a Géz-testvérek pajkásai, nem hárman, hanem el tiétek. Ekkor szépen elbeszélünk fölök, és megkérjük, hogy vigyék el

A mēh

Írta: Hevesgy Erzsébet, kis munkatársunk
Kis mehekre szüldögl,
Egy utnigrol mēra szdl,
De jdkēn az akēgēra,
Emek is a egpudra,
Mert ebbl lesz a j mēz,
Ez tartja a kis mēlēs.

Janika szerencsēje

Írta: Házsovszky László, kis munkatársunk (Budapest)
A kis Janika szdk pncszobāban lakott édesanyjával, mēlā; meghalt apukájā. Bizony, keservesen keresle meg, de legnyujkija mōsssal a kenyérket. Janika is sápdit volt, mert hiszen a napfény alig ēre.

Egy este édesanyja arca, amikor a munkából hazatért, a lāz rózsājā piroslott. Mōsnap, már munkāba se tudott menni. Nemsohokra, ki is szenvedett.

Szgyerj Janikának már nem volt senkije, aki gondjait vésēle volna. Amint didegēre sz utānā kolozott, egy bácsi jött hozzá és megkérdezte:

— Miért nem megy haza?

— Mert édesanyjām meghalt, apukám is meghalt, nincs nekem lakšom, — felelte szomorúan Janika.

Epre a jósvát bácsi kézentfogta Janikát, bemont egy ruhakereskedésbe, ahol szép ruhát vásrolt a kislánknak. Utāna a bácsi egy nagy palotāba vezette, amit nagy park velt körül.

— Itt lesz a lakšod, — mondta a bácsi. — Nekem is volt egy Janika nevű fiām, de egyszer egy szorongósság folyjān megcsōsilem. Hozzatartozgām azt jlték, hogy meghaltam! Azonban én nem haltam meg, hanem a munkám által gazdogg lettem.

— Az én apukám is egy szorongósságnal halt meg, — felelte Janika. — Hisz akkor a te apukád nem halt meg, hanem én vagyok! Es apa és űa boldogan bontul egymás nyakāba...

A fcske

Írta: Fiedl Mária, kis munkatársunk
Kisi fcske gēre, gēre,
Slt tt mē a nap melēge,
Eresztēnön megfcskēdēz,
Ne félj, biztonságban élēsz!

Hoztatod az anyjukodāt,
Kislátāt, Kislátmōdāt,
Ejter itt az egkēz csaldāt,
Meglátāt, mtigen sok jō vōr rdāt!

Nessa, jāt a sok kis fcske,
Hoztd arāt nagy stēp,
Egkettōre kēsz a fcskē,
Es benne a kis vendēgk.

Nemsohāra itt a nyār!

Írta: Récegy Ditta, kis munkatársunk
A KET jegyzője

Oljgn szēp és boldog a utlōgō!
Kis lapomāt tērt karokkōl vōrom,
Tart karokkōl; az atfōban állō,
Kisi szēben szēhdobogō vāfā.
Nemsohokra jōn a nyār... és értēgēk,
Akkor bizony nem kapok én híreket,
De e vesben boldogōn jēvēm,
Ezentl is hū maradtōk.

A kis lapozō; a lapunkhoz, kérem!

A pásztorfiū

Írta: Lehoczky Babo, kis munkatársunk (Budapest).

Pásztorfiū kinn a rēten

Tereglēt nyūgdāt,

Alig bírja vōldān vīrni

A mekēz sūtőgdāt,

Furudgōja a kezēben,

Sok szēp nōta a stēpben,

A bātőnykōk tūg kōvōlt,

Mindmōdōt kīstēgdāt,

Ha meglátja furudgōját,

Cadogdōja vele nyūgdāt.

A bātőnykōt kōtē gyūthekē

Es meletke legelēsznek.

Estē, mēkor hazatōlgy,

Furudgōja is őltalōgdāt...

F E J T Ő R Ő

Szélmalomrejtvény.

Beküldte: *Babog Aladár*, kis munkatársunk (Kaposvár).

L	O	A	N	A	E	E	K	K	T	I	J	A	S	E	R	R	A	B	E	
U	A	K	M	G	G	G	G	G	G	G	G	A	I	S	E	R	R	A	B	E

Rejtett szavak:

2. Beküldte: *Koltár Erzsébet*, kis munkatársunk

A pohár Páduából való,
lombka tízkesz lesz nemsohokra.
Erszi galibát okozott,
Kati szamfón ment a vásárra.

3.

A B
házikó

4.

I
T A

A hűség jutalma

Írta: Pista bácsi.

Régen történt, nagyon régen. Péter, a kis pasztorlú csendesen furulyáztatott az éppen pihenő eszda mellett. Ilyenkor ő is pihent. Ilyenkor úgy el tudott gyönyörködni az arany-sárga hullámzó vetésben, a pacsirta dalában és a két pulikutya játékos hancurozásában. Egyszerre csak lödöbögést hallott és amint szénézett, látja, hogy egy nagy társaság, ki kocsin, ki loháton közeledik az országúton. Kíváncsian nézegette a lovasokat, mikor megdöbbenve vette észre, hogy a lovasok a hullámzó vetésen akar-nak keresztülvágtatni.

Elsápadt arra a gondolatra, hogy grófi gárdájának kárt okoznak. Hirtelen elejték rohant és megállította őket, így szólt hozzájuk:

— Kérem szépen, erre nem szabad keresztülmenni, a gárdának! —
 — Eznye, kölyök! Csak nem fogsz nekünk parancsolni, hogy merre menjünk! Vellünk van a gróf úr is, takarodj az útból! — felelte az egyik lovas.
 — En mégis azt mondom az uraknak, hogy más vetésben nem szabad kárt okozni, mert aki másnak kárt okoz, az nem jó ember.

A nagy szóváltásra az egyik koscsiból ki-szállt a gróf és magához intette a fiút: — Mondd, fiam, tudod-e, hogy ki vagyok én? Nem tudom, uram — felelte a kis-fiú —, de akárhki legyen is, én mégsem engedem meg, hogy az én gárdámat kárt okozzának az urak. Itt fut az or-szágtól, tessék, azon menni tovább!

Nagyon meglepetést a grófnak a bátor fiú, aki annyire védte gárdája vagyonát, el-határozta, hogy magához veszi és ki-tanítja. Milyen nagyot nezett a kis-Péter, mikor megtudta, hogy akit nem engedett keresztülni a vetésen, az a gaz-dája, a gróf volt.

Sok idő telt el azóta. A kis Péterből fél-nőt férfi lett. A gróf kitanította a kis-fiút, elvégeztette vele a gazdasági akadé-miát és amikor Péter az oklevélrel a zse-mében visszakerült a grófhöz, az rábirta egész birtoka vezetését.

Az engedetlen kecskegődi

Írta: Boczonádi I.

Kecskenyári a zöld réten
 Bekészen, legel,
 Miért is megy el?
 Bohón állgat a fűben,
 Amely gázol,
 Ugrál, mikor a kedve
 Csudájó magos.

Szépén eszillog a fehér
 Szőre bárosnyá,
 Tavólból int, feleje
 A mesék hangja.
 A jó anyja bor, oly
 Husztában mesél:

— Ne menj messze, fűcskám!
 Les rád veszély,
 Fogadj szót! Az életet
 Te nyaralod, hej,
 A gidóka, hej, mégis
 Csak utunk, erdő,
 Javokán ki, az,
 Lombos erdő, nyelvébe
 Magát beveszi,
 Fák közti addig barangol,
 Amíg egy farkas elölle
 Gyönszán ott van.

Megfogja, kiált a farkas,
 Szemfértagy,
 Kis gidócskám megszelek,
 Mer éhes vagyok,
 Meszszelpon a gidóka,
 Búsítja meg,
 Farkas bácsi, tűj néken
 Egy fűt eméket,
 Kétszemet, érdemes
 Teljesiteni,
 Utoljára szemeinek
 Tüncöt felejni,
 Rigók nezik a táncra
 Perdülő gidák,
 Farkas lelke rémséges
 Dalba ömlik át,
 Odaszalpa a nőb
 A pasztorokat,

A pasztorokat,
 Előknéplak a görösös
 Farkos bofnakat,
 Úgy étrakják a farkast
 Nehány perc alatt,
 Hogy ész nélkül ordítva
 Világga szalad,
 Vigon ugrál most a kis
 Gidó, az okos,
 Bántott az anyjának
 Többre nem ökoz.

A Simongáthy-kislányok nagyvakációja

Regény * Kisparajtsáinak írta: Elek bácsi

nal tessék kiszállni... Követelem, hogy engedelmessékedjétek!

Hát bizony, ennek a parancsuk sem lett fogadtatja.
 Harry becse és ennek az egész kirándulás-nak értelmi társaszerzője, úgy lett, mintha valami nagyfontosságú és halaszthatatlan dologt akart volna leolvasni a terkepről. Anyra ráhajolt a terdőre ezert tívű papír-ra, mintha a világon ezert tívű papír-mi más nem eledelene.

Anikó maga elé nézett, mert nem bírta volna elviselni Harry tekintetét. Szégyellte volna, ha elárulja gyávaságát, a valóság-ban azonban olyan heves lelkesmeretur-dalást érzett, mintha ez a kirándulás egyedül az ő büne volna és ezért egyedül neki kell majd felelnie. Amíg száguldott az autó, addig valahogy mégis csak le-győzte magában ezeket a gondolatokat. De most eszébe jutott, hogy nekik tulaj-donképpen otthon kellene lenniök, hogy anyja nemokára szóllítani fogja őket... hogy vendégeik is vannak... és... és... nem, ezt már nem is mert tovább gondolni, mert attól félt, hogy keservesen elsríja magát, amit pedig nagyon szégyelt volna az angol fiúk előtt.

Tessék kiszállni... Engedelmessékedjétek! — követelte Harry

10.
 A négy büfös,
 Harry főfokt közelében hirtelen megál-lította a koscsit.

Úgy gondolta, hogy még sem tesz taná-csos benneni a házak közé és a villa-telepre, ahol mégis csak feltűnést kelte-ne, hogy egy autóban mindössze négy gyer-mek ül, két fő és két kislány. Négy gyer-mek, bizony, akik közül a legidősebb-nek több tizenkét évesnél. Mégis csak oko-sabb lesz, ha itt maradnak, ahol kevés-ben jár, különösen ilyenkor, amikor a déli nap nagyon is hevesen tűz. Ha az autó úresen áll, az már nem tűnik fel senkinek. Legfeljebb azt gondolják, hogy a gazdái, vagy a sofőrje valahol a kö-zelben tartózkodnak.

Amint megállította a koscsit, azonnal le-ugrott és kiadta a parancsot:
 — Tessék kiszállni!... Nehány percig itt maradtunk!...
 Szodolatos szépségű helyen voltak. Az út nagyon közel vezetett a Balaton mellett. Mindössze pár lépés, azíám már kezdődik a finom homok, utána pedig az a bárso-nyos érintésű, langyos és mozdulatlan kék tükör, ami az ég holtozajától kérte kölcsön ezt a csodálatos színt, az embe-rek gyönyörűségére.

Pellettük az ég teljesen tisztá, felhőtelen volt.
 Emberek a közelében sohol.
 Pompás, új villőpáklit csillagot a nap-fényben, felán szára lévés távolságra, de az is kibálmak látszott, bár az ablakai egészen tiszta voltak.
 Harry megismertette a felszállást de senki nem akart engedelmessékedni. Mint-ha az a nagy bátorság és elszántság, ami a rohogó autóban elfogta a lelkeket, ab-ban a pillanatban, amikor a koscsit megál-lított, egyszerre elszállt volna.
 Moccanni se mertek, de egyenlő hang sem hagytn el az ajkukat.
 — Mi az?! Megnémutatok?! — kiáltott rájuk Harry. — Azt mondtam, hogy azon-

A kis Luca hasonlatokat gondolt és ezert elonkertes kis figyelemmel nézett az elhaznra, hogy Harry újabb felszólítására nem szólta mindaddig, amíg a szívet nyugalmi nem sokra kellett várnia, mert Harry most már túrelmesebbnek talált szót:

— Ha azonnal ki nem szálltok, mindnyájatokat felbékél... En hoztalak ide titeket, hát én parancsolok... Ha valaki megdélta itt, hogy csak mi, gyerekek ülünk ezen a koszon, úgy nagy baj lehet!... Olvifer, Aniko, Luca, egy-két fő legyünk!

Luca hívtelen szembemézett a fityval és így szólt:

— Harry... nem volna jobb, ha marhazamanthek?... Harry, aki maga is erre gondolt, kellelmentel emmelte ez a kérdés Szívson engedelmeskedett volna Luca felszólításának, mert már ő is atoll tartott, hogy a simonigti kártyán keresztén foglalk és nagyon megflednek váralan eltámaszták miatt.

De méris csak ő volt legidősebb, aki nem túrtelte hogy a többiekkel szemben vesereséget szenvedjen. Ha ő egyszer megparancsolta, hogy tessék kiszállni, akkor a többinek kártya kötelesege az engedelmességek.

— Luca, ne járjdon a szádt! Azt mondtam, hogy le a koszról!

De most már Anikónak is megfött a hátorsága és a hangja:

— Harry, én is arra kerültek, hogy siss-siss-pink hazza... mert már biztosan keresztén ríntek!

— Nekem is ez a véleményem, — emeltele a fejét Oliver is.

Harry nem tudta, hogy mit csináljon. Teljesítenit szerete volna kispajzsai Kereszt, de nem akarta engedni azt a látszalat, mintha ő engedelmességek.

— Kiszálltok, vagy nem szálltok ki? — kiáltotha rokodón.

— Menjünk hazza, — felelte a másik három egyzerve.

— Hát ha nem szálltok ki, akkor vezessétek hazza ti az autót!... Ha tudjátok! — mondta kemény hangon Harry, elfordult és néhány lépést tett.

Luca ment megfogódott és mentőkérdés juttat az eszébe:

— Es ha kiszálltok, Harry?... Akkor meddig maradtok itt?...

egészen közérte!... Aztán visszatitnak az autóra, és gyorsan hazavizsleltek pommeléket.

— Igazán, Harry? — kértezte őrommel Luca.

— Amit megígérték, azt teljesíttem is, — mondta nagyon komolyan Harry.

Oliver, Aniko és Luca tehát legyórt a koszról. Beláták, hogy másként nem boldogulnak. Ha nem engedelmességek, akkor Harry megfött magét és ki tudta, mitkor hajlandó őket visszavinni Simonigra. De ha teljesítenit felszólítást, akkor néhány percig itt maradtak és már indultak is hazafelé.

Ljibsonban mentek a hatalmas tó közvétel közvételre. Ejöli Harry, utána Luca, aztán Aniko, a ljbosor pedig Oliver zárta be. Az autó ott maradt az úton, de olyan közel, hogy alánadon szemmel láthatóttak.

Égyetlen szót sem szóltak. Nem volt kedvük a beszélgetéshez... Mindnyájuk fejében az jár, hogy mi történik most Simonigton?...

Es valamennyiükkel nagyon jántotta a dolgot.

A közeli villaháló, a nyitott ablakon keresztin, muzsikaszó hallatszótt. A rádió közvételre Budapestre t a muzsikát. A nagy esendiben kifutóon lehetett hallani. A Balaton vízéhez értek.

Ebben a pillanatban ért véget a rádió muzsikája és megszólvonve hallották, amint egy erős férfihang a hangfalakon keresztül a következőt adja tudni az egész világnak:

„Milyen tisztelt hölgyem és uraim!... Simonigti közszófoli ma délutánt varialtani elment özy. Simonigthynek két kislányja. Az egyik Luca nevére hallgat és hat esztendő, a másik neve Aniko és nyolcéves. Valik együtt tint el a náluk nyaralásón levő két angol kislát. Gordon Harry és Oliver. A két angol fitt jól beszél magyarul. A gyermekekkel együtt elment a Simonigton tartózkodó Varday Thior miniszteri tanácsos kislányát, Mercedes-autóra, melynek rendszámán...“

Tovább nem hallgatható, mert Harry kiadta a parancsot:

— Vissza a koszra!... Azonnal indulunk!...

Mind a négyen lelékszakadva fityóttak vissza az autóra. Bilsan felültek. Harry megindította a motort, aztán ő is felült és teljes sebességgel vezetle a koszt.

Olyan gyorsan mentek, hogy a szivük úgy dobogott, mint a fényeser harang. De most még ezt a gyorsaságot is kereseltek.

Szerették volna, ha szárnyaik nőnek és úgy repülhének Simonigti felé.

Harry odament Simonigthyhoz és becsatlakozott kézen kezei között.

A Simonigthy-kirya tornácán egyre fokozódó izgalomban, de teljes szótlanlanságban álltak mindannyian.

Simonigthyne szeméből úgy hullott a könny, mint a zoproszó.

A szökevényi vendégszónya, a sógornője, inkább csak ideges volt, hogy nincs még az autó és nem indithatnak.

Varday Thior időnként felszóltott és nagy, dörgő leplekkel szaladtgált a tornácón. Közben állandóan kitérte:

— Hallgass!... Nekem estere Pesten van dolgom!... Es itt kell vesztéget nemni!... Mégis csak hallhatni!...

Boldogh Dénes bácsi elhagyta a társaságot és úgy, mag nagy útra, elindult, hátha ráhatal mégis a gyerekekre. Nagyon szegylete megát a történetek miatt.

Hason Gordon Harry és Oliver esztelődtek miatt végreudományban ő a felétosi. Nem eszgan azért, mert edesapját az ő felhagytelese bizla a két hilt, hanem azért is, mert ő a nevelőjött! Es mert ekkorra szegylet hoztak a fejéret!...

Amikor Harry esendően, minden tilték-les nélkül, a kert hátsó kapuján beveztele a koszot, valamennyien egytt álltak a tornácón. Harry őrtelt emek, bár nagyon jól tudta, hogy most jön a legnehezebb.

Égy szót a többiekhez:

— Maradjatok!... Majd én egyedül... Kúmbonok Jóhettek!... De csak néhány lépésre utána...
— Harry tudta...
— Harry tudta és ezerte, hogy ezért a kalandért ő a felelős, és volt is benne annyi becstelenség, hogy ezt a dolgot egészen megfón akarta vállalni. Ha már megfótott, a többiek, az ártatlanok, ne feleljenek érte.

Kiháza ment és hátravolt, elszánt lépéteket megát a kasszaly csillós részére, a tornác fele, ahol a vendégek várakoztak.

A többiek néhány lépés távoban követék.

Varday Thior vette elsőnek észre és ingertlen felkiáltott:

— Ni, itt jön az egyik szökevényi!... No megajlit, majd adok én neked!...
— Boldogh Dénes kemény hangon így szólt: — Harry!... Mi volt ez?!

Simonigthyne megkönyömbölten létegette fel. Az ő anyai szeme nemcsak Harryt vette észre, hanem megfötte, a lehajlott fejét közéledős másik három gyermekeket is.

Harry azonban sem a miniszteri tanácsos szigorú szavára, sem a nevelőre kerülésére nem felelt, hanem odament Simonigthyhoz, megfogta a kezét és az alkához emelte. Aztán így szólt:

— Drigna jó Simonigthy néni, mindennek én vagyok az oki!... Egyedül én! Ok nem tekindek semmitről!... Leszek engem megfóhatni azért, amit törtélt!... De csak engem!... Es aztán tessék nekem megfóhatni!

Simonigthyne egy pillanatilg nézte a hilt, aztán mosolyra rajzolódt az arcára, magához szorította a hilt és ószereköhöz. Az ő átdólt, jó anyai szíve nem tud haragudni. Csakibgok ekkor már a másik három gyermek is közvételben volt és azokat is őszerekelte szökevényi.

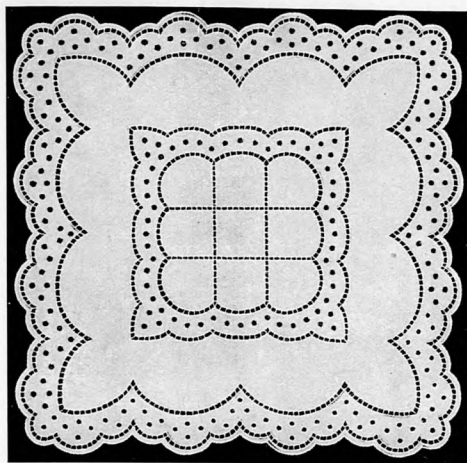
A poszt vendégek az antohoz sieltek, hogy megnevezék, mincs-ez valami baja.

— Harry és Oliver, ezart amig számolhat foglakt! — szólt Boldogh Dénes.

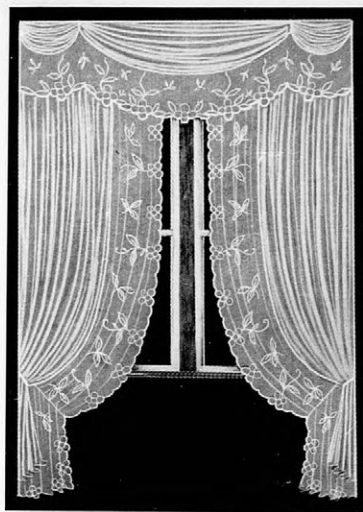
— Ne bántassék meg őket, drága jó nevelő ur, — kelt a védelmitkre Simonigthyne. (Folyt. köv.)

84. német nyelthecke

- Mit a német *Hand-nak* nevez:
- A kéz fontos vétegnak.
- Bör van rajta, mit németül *Leder-nak* kell mondanunk.
- A kéz deksí része: *tenyer*.
- Nemelti ez: *Handfläche*.
- Pinom dolog: *die Handfläche*.
- Cserecszaván van tele.
- Az uji: *Finger* és azután *Nagel* annyi, mint köröm.
- Hegyzsz, mindig tisztá legyen.
- Anyukédnak nagy órom!
1. *die Hand* (olvasd: di hand) a kéz.
 2. *das Leder* (olvasd: das ledér) a bőr.
 3. *die Handfläche* (olvasd: di handfläche) a tenyer.
 4. *der Finger* (olvasd: der finger) az uji.
 5. *der Nagel* (olvasd: der nágel) a köröm.
- de annyi is jelent: a szeg.

6. Madeira miliő. Előrajzolja finom pamutvászonra 80×80 cm. méretben P 2.20. Készen, géppel hímelve P 8.—, Szártsalónja P 1.20.

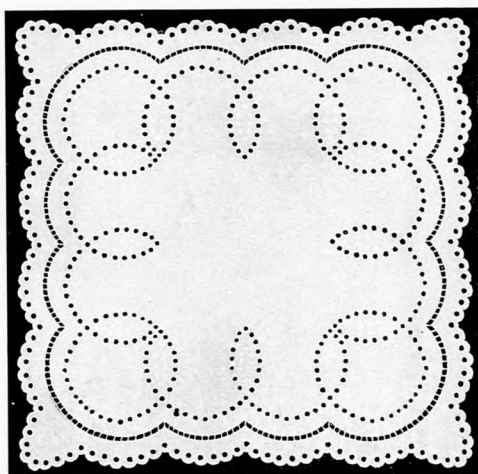

7. Hímzett szárnyasfüggöny. Finom középszálú tüllre készítjük tüllbehúzással és hímzéssel, gyöngyperlével. A hímzett rész előrajzolja kapható 35×350 cm. méretben. A két szárnyrész és drapériarész ára P 15.—. A hímzés szártsalónja P 4.—. Hozzávaló többi tüll 300 cm. szélességben métere P 6.60. Megrendelhető teljesen készen is, melyről külön árajánlattal szolgálunk.

Wieg Testvérek kézimunkaháza tervei

8. Kombinált szárnyasfüggöny. Színes grenadin szárnyak, közepén sima, vagy pettyes tüll-szárnyak. A grenadin-anyag métere 150 cm. szélességben P 2.40, 3.50, 4.90, 5.60. A sima tüll métere 300 cm. szélességben P 5.40 vagy 6.60. Pettyes tüll métere 180 cm. szélességben P 5.40.

9. Madeira miliő. Finom pamutvászonra előrajzolja 80×80 cm. méretben ára P 2.20. Géppel hímelve készen P 8.—, Szárt salónja P 1.20.

FENTI KÉZIMUNKÁK A RAJZOKAT KÉSZÍTŐ KÉZIMUNKACEGYNEL RENDELHETŐK MEG. RENDELÉS ALKALMAVAL KERJÜK KOZVETLENUL AZ ILLETO CEGHEZ FORDULNI. ÉRDEKLŐDÉS ESETÉN 20 F., RENDELÉS ALKALMAVAL 50 F. PORTÓDIJ KÜLDENDŐ. WIEG TESTVÉREK KÉZIMUNKAHÁZ CÍME: BUDAPEST, IV., DEAK FERENC-UTCA 19. SZÁM

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

